

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAT WYNN

BREATHLESS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Nefes Nefese

Bir Balık Canavarı Romantizmi

Cat Wynn

Telif hakkı © 2024 Cat Wynn

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez, ancak ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar hariçtir. İzin talepleri için [yayıncı/yazar iletişim bilgilerini ekleyin] ile iletişime geçin.

Bu yapımda anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı: Zakuga Art @zakuga_mignon

Düzenleme: Indie Edits With Jeanine

İlk baskı 2024

İçindeki o dokunulmaz hüzne

İçerik Uyarısı

Breathless, bazı okuyucuların zor bulabileceği konularla ilgilidir. Bunlar arasında çocuk istismarı ve sömürüsü (geçmişte ve kitap dışında), cinsel saldırı (bahsedilen, geçmişte ve kitap dışında), zorlu ebeveyn ilişkileri, ebeveynlerin ölümü (kitap dışında), terapi, intihar düşünceleri ve girişimleri, kan ve silah içeren şiddet ve kimyasal madde kullanımı yer almaktadır. Okurken lütfen dikkatli olun.

İçindekiler

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

[9. Bölüm 9](#)

[10. Bölüm 10](#)

[11. Bölüm 11](#)

[12. Bölüm 12](#)

[13. Bölüm 13](#)

[14. Bölüm 14](#)

[15. Bölüm 15](#)

[16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)

[30. Bölüm 30](#)

[31. Bölüm 31](#)

[32. Bölüm 32](#)

[33. Bölüm 33](#)

[34. Bölüm 34](#)

[35. Bölüm 35 Cat](#)

[Wynn Hakkında](#)

[Cat Wynn'in Diğer](#)

[Eserleri](#)

Bölüm 1

Nefes nefese uyanıyorum, elim boynumda, sırtım başlığa yaslanmış, vücudum karanlığa doğru eğilmiş.

Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum, nefes alamıyorum.

Ama nefes alabiliyordum. Şu anda nefes alıyorum. Oksijen, bisiklet pompası gibi içimden geçiyor, zor ve ağır.

Yine oluyor. Boğulma hissi. Uykumda boğulma hissi.

Topraklama tekniklerini kullan.

Terapistim böyle derdi. Tabii onu kovmadan önce. Dairemden çıkmanın neredeyse imkansız bir görev olduğunu fark etmeden önce. "Uykunda boğulmayacaksın Jules. Vücudun senin için nefes alıyor. Vücuduna güven." derdi.

"Peki ya nefes almazsa? Ya ben nefes almazsam?" diye cevap verirdim.

Vücutlar her zaman ölür, dönüşür, değişir ve sahiplerini şaşırtır. Onlarda doğuştan güvenilir hiçbir şey yoktur.

Topraklama teknikleri. Odaklan!

Doğru. Bakışlarımı yatağımın karşısındaki parlak dikdörtgen cama çeviriyorum. Akvaryumum. Yatak odamdaki uzay ve zamanın demiri. Ama içinde hiçbir su canlısı yok. Bir şeyi hayatta tutmak konusunda bana asla güvenilemez. Kendimi bile.

Köşedeki pompadan baloncuklar çıkıyor. Geçici küresel dansı izlerken kalp atışlarım yavaşlıyor. Suyun içindeki oksijen havalandırması, kanımdaki oksijen havalandırmasını taklit ediyor.

Nefesim düzeliyor.

Bakışlarım
donuklaşıyor.

Nefes ver.

Bazen, o akvaryumda olmak nasıl bir şey olurdu diye merak ediyorum. Diğer taraftan camın arkasından bakmak nasıl bir şey olurdu diye merak ediyorum.

Kimi göreceğimi merak ediyorum.

Omurgamdan bir ürperti geçer ve onu silkelerim, yanımdaki çarşafların arasında gömülü olan telefonumu körü körüne arar, ekranı rahatlatıcı bir ışık yayar.

Sabahın dört buçuk.

Kalkmak için çok erken, uyumak için çok geç.

Yataktan kalkıyorum, pamuklu büyük anne külotu dışında çıplakım, ve dün geceden kalan bornozu yerden alıp, yeşil çiçek desenli kollarına kollarımı sokuyorum. Arkadaşım Kate, bu bornozu geçen yıl Noel'de bana hediye etmişti, ipeksi kumaşı deniz yosunu gibi bacaklarıma yapışıyor. Hazırlık olarak kuşağını sıkıyorum. Bir kızın iç zırhı.

Mutfağa koşup kocaman bir kase Froot Loops aldıktan sonra - "O abur cuburları yememelisin." Annemin sesi kafamda yankılanıyor. "Mankenler şeker yemez." - yatak odama geri dönüp, yatağımın karşısındaki masama oturuyorum ve tatlı, ıslak kaşık dolusu mısırları ağzıma tıkıyorum.

Bilgisayar ekranından gelen ışık gözlerimi kamaştırınca kaşlarımı çatarak gözlerimi kısıyorum.

Ben bir metin yazarıyım, bu yüzden ofise gitmem gerekmiyor. İş arkadaşlarımla kaynaşmam gerekmiyor. Kafama silah dayasanız bile patronumu bir grup insanın içinden seçemezdim.

Arkadaşım Kate olmasaydı, kimse benim hayatta olduğumu bile bilmezdi. Ya bir gün gerçekten nefes almayı bıraksam? Ya ciğerlerim işlevini yitirirse? Kimse benim burada, kurumuş sardalya gibi yerde buruşmuş halde olduğumu bilmezdi.

Bu düşünceyle parmaklarım arama motoruna yazıyor. Tanıdık bir web sitesi, ama işimle ilgili değil. Daha çok bir ilgi alanı. Bir hobi.

Freemont Aquariumaniacs Forumu

Bu forumu ara sıra ziyaret ediyorum. En azından eskiden ara sıra ziyaret ederdim. Şimdi ise her gün ya da akvaryuma balık koymam gerektiğini düşündüğümde ziyaret ediyorum. Ya da belki bir salyangoz. Bir yengeç.

İnsanlar nazik, topluluk aktif.

Ve katılmak zorunda da *değilim*; sadece *izleyebilirim*. Sayfayı kaydırıp başkalarının hayatlarını dilediğim kadar okuyabilirim. Evimden çıkmam bile gerekmiyor...

ki bu zaten her ne pahasına olursa olsun kaçındığım bir şey. Asla binamın yanındaki kahve dükkanından daha uzağa gitmem.

Çoğunlukla, forum üyeleri bana hafta sonu ne yaptığımı sormazlar. Hayatımla ilgili detayları ya da hayatımın eksikliklerini sorgulamazlar.

Bunun yerine, *betta balıkları, akrep balıkları gibi konular* konuşulur. Bunu seviyorum. Özellikle bir kişi. Biraz mesajlaşıyoruz.

Ama *öyle değil*, yemin ederim. Sadece bazen sohbet ediyoruz.

Çoğunlukla *yerel bölgedeki akvaryumlar hakkında*. Tamam, başka şeyler de konuşuyoruz.

Ayrıca, onun neye benzediğini bile bilmiyorum. O internetteki tamamen yabancı birisi ve ben dün doğmadım. O iğrenç, tiksindirici bir canavar olabilir. Değil mi? Ya da tamamen sahte bir hesap olabilir.

Arkamdaki yatak odama, yapılmamış deniz köpüğü rengi yatağıma ve yere düşmüş, kılıfı yarısı çıkmış, pamuk beyazı iç kısmı ortaya çıkmış yastığına bakıyorum.

Yatağımın başucundaki komodinde boş bir çerçeve duruyor, içine annemin, hayatta kalan tek ailemin fotoğrafını koymak istiyordum.

Ama nedense, bir türlü zaman bulamıyorum.

Forumdaki güncellenmiş gönderileri kontrol ediyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Betta'nın yüzgeçleri çürüyor... YINE. Sanırım kendimi öldüreceğim.

Sihirli yengeç sürekli ortadan kaybolup tekrar ortaya çıkıyor. Nereye gidiyor? Bir zaman döngüsü mü? Bir portal mı?

Guppy depresyondan muzdarip olabilir mi?

Neon tetra hamile mi? Çünkü ben hamileyim.

Hmmm... *Kaydırıyorum, kaydırıyorum, kaydırıyorum, tıklıyorum, tıklıyorum, tıklıyorum.* Arkadaşımdan yeni mesaj yok. Karnımda bir his sarkıyor.

Bu berbat güne başlasam iyi olacak.

Spor pantolonumu ve "*Just Breathe*" (Sadece Nefes Al) yazar eski tişörtümü giyiyorum, çünkü hayallerle yaşamak güzeldir, ve ön kapıya doğru yürüyorum, çoraplarla kaplı ayak parmaklarımın arasına mavi parmak arası terliklerimi sıkıştırıyorum ve binamın beton merdivenlerinden aşağı süzülüyorum.

Ürkütücü komşum Jason'la karşılaşma riskine girmektense, ürkütücü merdiven boşluğu daha iyidir. Yine de, korkuluktan aşağıya baktığımda, spiral eğrinin ortasındaki delik bana bir kanalizasyon deliğinin etrafında döndüğümü hissettiriyor.

Binanın yanındaki küçük kahve dükkanına gidiyorum ve her seferinde buruşuk dolar destemle aynı şeyi alıyorum. "Sade kahve, lütfen."

"Nasılsın Jules?" diye soruyor sahibi, ürünlerinin karşılığında paramı alırken.

Kendimi hiç tanıtmadığım halde adımlı nasıl bildiğini bilmiyorum, ama yüzü yaşlılıktan buruşmuş, kulaklarından ve burun deliklerinden küçük gri tüyler çıkıyor. Boynuna siyah beyaz bir keffiyeh takmış. Tezgahının dik kayalıklarından küçük bir tabela sarkıyor, üzerinde Arapça bir şeyler yazıyor. Ne yazdığını sormaya cesaretim yok.

Sesi yumuşak. "İyi misin?"

Sadece başımı sallıyorum, yüzüne bakmıyorum. Bu küçük kahve dükkanı benim güvenli alanlarımdan biri olmasına rağmen, hala tetikteyim, kaslarım gergin. O iyi bir adam, ama gözlerindeki acıma dolu bakışından bana acıyarak baktığını anlayabiliyorum. Sanki dükkanına her geldiğimde endişeleniyormuş gibi. Ama bu nezaket bana hiç yaramıyor. Sempatı beni çok rahatsız ediyor. Hiç bakmamasını tercih ederim.

Kimsenin bakmamasını tercih ederim.

Bana kahvemi uzatıyor, o kadar sert ki uçak motorundaki yağı bile temizleyebilir, ama ben öyle seviyorum. Kahveyi sıkıca kavrayıp binama geri koyuyorum ve merdivenleri çıkıyorum, tavandaki sert LED ışıklar soluk tenimin altında neredeyse parlayan ürkütücü mavi damarlarıma vurgu yapıyor. Kendi bedenimi görünce titriyorum. Her zaman böyle miydi?

Yansımam yanımda parıldıyor, tel cam pencerede bozuk ve kirli ama yine de tanınabilir. Soluk sarı saçlar, açık mavi gözler, uzun, ince vücut. Daha önce birçok kez güzel olduğum söylendi.

Annem beni bebek güzellik yarışmalarına sokardı. Her şey böyle başladı. "Ve sen her jüri üyesine sarıldın! Hiç huysuzluk yapmadın!" Arkadaşlarına böbürlenirdi. Büyüdükçe, geçit törenleri bitmedi.

Ardından giyim kataloğu çekimleri ve gençlik dergilerinin kapakları geldi. Sonra podyumlar ve dergi sayfaları.

Ta ki bir gün, yirmi üç yaşlarındayken, bir kadın bana bir kartvizit uzattı. "Yeni bir şeyler arayan birine benziyorsun. Al şunu."

Kartı ters çevirdim. *Galaxia Business Conglomerates*. Dolandırıcılık gibi görünüyordu, ama kartta yazılı olan web sitesine girdim ve metin yazarı pozisyonuna başvurdum. Böylece sonunda modellikten kurtuldum.

"Güzelliğini boşa harcıyorsun," diye azarladı annem. "Senin vücuduna sahip olmak için kaç kızın canını vereceğini biliyor musun? Saçlarına, gözlerine, burnuna? Senin için elde ettiğim fırsatları?"

"Bunun için beni öldürmek isterlerse, onları durdurmam," diye mırıldandım.

Bu onu gerçekten çok kızdırırdı.

"Modelliği bıraktığından beri bütün gün evde somurtup duruyorsun. Normal kızlar gibi dışarı çıkmıyorsun. Hiç erkek arkadaşın bile olmadı! Gerçekten mi, Jules?"

Ama görünüşüm beni öldürmeye değer kılıyorsa nasıl erkek arkadaşım olabilir ki?

Tabii, o zaman rüyalar başladı.

Aslında rüya değil, kabuslardı. Ve onlara kabus diyebilir miyim bilmiyorum çünkü hiç hatırlamıyorum. Tek bildiğim, yıllardır aynı sorunu yaşadığım. Uykuya dalıyorum, dünya karanlığa gömülüyor ve sonra uyanıyorum...

Nefes nefese.

Ağır acil çıkış kapısı gürültüyle açılır. Ürkütücü komşum Jason'a rastlamadan daireme geri döndüğüm için rahatlarım. Döndüğümde sandalyeme çöküyorum, Freemont Aquariumaniacs forumunu kapatıyorum — hala mesaj yok — başımı her iki omzuma doğru çeviriyorum, sonra işim için ödevime tıklıyorum.

Çoklu Evrenin Sonsuz Ağı

Yazıyorum.

Bilim adamları, topluca çoklu evren olarak bilinen, her biri kendi fizik yasalarına sahip milyonlarca başka evrenin, görsel ufkmuzun ötesinde yattığını varsayıyorlar.

Dahası, bazı bilim adamları, herhangi bir sayıda fiziksel evrenin var olduğu ve her birimizin, hayatta kalma şansımızı en yüksek hale getirecek en uygun özelliklere sahip olan evrende yaşadığımız sonucuna varırlar.

Alaycı bir şekilde güldüm. Bu üç yüz metrekairelik stüdyo dairede yaşayan biri olarak, çoklu evren fikri bana çok komik geliyor. Benim dünyam küçük, hava geçirmez ve sıkışık.

Çoklu evren, her evreni bir sonrakine bağlayan, sürekli genişleyen ağ benzeri bir sistem olarak işlev görebilir. Bilim adamı Theodore Lake, her evrenin önemli temel alanlarında, diğer veya paralel evren sistemlerine giriş imkanı sağlayan portallar da bulunabileceği teorisiyle bilim camiasını sarsmıştır. Bu teori, en kötü ihtimalle "bilimsel saçmalık", en iyi ihtimalle "iyimser bilim kurgu" olarak geniş çapta eleştirilmiştir.

Çalıştığım şirketin sahibi ne kadar tuhaf işlerle uğraşıyor olursa olsun, görevler ve maaşlar gelmeye devam ettiği sürece umurumda bile değil.

. Kahveyi bir dikişte içiyorum, çok sıcak olduğu için dilimi yakıyor, başımı sallıyorum. *Siktir.*

Ama ekranımın köşesinde bir bildirim yanıyor.

Mackthefishguy'dan yeni bir mesaj var.

Kalbim hızla atmaya başlar ve bu ani dikkat dağınıklığını memnuniyetle karşılarım, bildirimi tıklarım. Avatarı bir balık profilidir. Bir uskumru, sanırım, pürüzsüz, soluk ve opalescent.

Mack: Cuma sabahı. Akvaryumun hala boş mu?

Mack, akvaryumumla ilgili en büyük utancımı biliyor. Bakımımıdaki su canlılarının tamamen yokluğunu. Bu bizim aramızda bir şaka.

Jules: Ruhum kadar boş. Mutlu cumalar.

Sıradan bir sohbet, biliyorum, ama aslında Mack ile bunu seviyorum. Biz sadece tamamen normal bir sohbet eden iki normal insanız.

Mack: Cuma, Cuma, Cuma. Balıkçıların cuma geceleri nereye gittiğini biliyorsun, değil mi?

Jules: Nereye?

Mack: Bas gitar çalınan her yere.

Jules: Booooo!!!

Mack: Tamam, tamam, tamam, zor bir kalabalık. Ben balıkçı bir adamım, şakacı bir adam değilim. Ama cidden, ne yapıyorsun?

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken, tüm düğümleri fark ettim. En son ne zaman düş almıştım? Bu düşünceyi kafamdan silip attım. Daha da önemlisi, cuma gecesi Mackthefishguy ile takılmak nasıl bir şey olurdu?

Jules: Her zamanki gibi. Kızlar içki içmeye gelir, mini etek ve topuklu ayakkabılarla şehre çıkarız ve kapanış saatinde eve sendeleyerek döneriz.

Yalan.

Mack: Gerçekten mi? Bana daha çok içe dönük biri gibi geliyorsun, ama ne bileyim ki?

Jules: Çünkü aslında evimde oturup hazır ramen yiyeceğim. Ama sadece toz değil, yağ paketleri de olan iyi ramen. Gerçi onu da severim.

Gerçek.

Mesajı gönderdim ve onun cevap vermesini beklerken dudağımı ısıırıyorum. Neyi öğrenmeye çalıştığını merak ediyorum, tabii bir şey öğrenmeye çalışıyorsa.

Sonunda, yazma baloncukları belirir.

Mack: Ne yapacağımı bilmek istemiyor musun?

Jules: Hayır.

Kendi kendime gülümserim.

Jules: Şaka yapıyorum. Ne

yapıyorsun? Mack: Yine

akvaryumumu genişletiyorum.

Jules: Yine mi? Ama senin sadece bir balığın yok mu?

Mack: Evet, ama büyüyor. Ben istemememe rağmen.

Jules: Sence akvaryuma bir balık daha eklesen iyi olmaz mı?

Yalnızlık çekmiyor mu?

Mack: Diğer balıklar onu sevmiyor.

Jules: Ne? Neden?

Mack: Başlangıçta sevimliydi, ama şimdi bir tür ucubeye dönüştü. Çok çirkin.

Jules: İnanmıyorum! Sonra bir sonraki kelimeleri yazmadan önce duraksıyorum. Bana bir fotoğraf gönder.

Önemli bir şey gibi gelmiyor, değil mi? Bir balığın resmini istemek. Ama bu, konuşmalarımızın bir tırmanışı. Daha önce hiç resim paylaşmamıştık. Ve kabul etmek istemem de olsa, durumu yokluyorum. Başka ne paylaşabiliriz... ?

Mack: Üzgünüm, kamera karşısında utangaçtır.

Reddedilince kalbim biraz sıkışıyor, aptalca olsa da. Sonuçta balıklar söz konusu. Hem de *akvaryum balıkları*.

Yazma baloncukları tekrar beliriyor.

Mack: Ama sana yeni akvaryumun fotoğrafını gönderirim, ne dersin? Henüz onu değiştirmedim.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Jules: Anlaştık.

Mack: Geliyor.

Gelen kutumda resmi beklerken, açık sekmelerimi tıklıyorum.

Multiverse. Aquariumaniacs. Fanfic.

Geri tıklıyorum ve Mack'ten ekli bir mesaj gelmiş.

Neden boş bir akvaryumun resmini görmek beni bu kadar heyecanlandırıyor? Bu konuda çok kişisel bir şey hissediyorum.

Ekli dosyayı açıyorum ve elimi ağzıma götürüp nefesimi tutuyorum.

Akvaryum *çok büyük*. Bir balık için kimsenin ihtiyaç duyabileceğinden daha büyük, tabii içinde köpekbalığı veya yunus beslemiyorsa, ki Freemont Akvaryum forumundaki insanlar bunu son derece etik dışı bulurlar. Ama akvaryum duvarın yarısını kaplıyor. Akvaryumun yanında, duvara asılmış çerçeveli bir resim var.

içinde ne olduğunu anlamak için çok bulanık, ama bir erkeğin yüzüne benziyor.

Hmmm. Acaba? Bu Mack olabilir mi? Neden kendi duvarında kendi resmini asmış olsun ki? Ama yine de, *o* bir erkek... Onlar böyle tuhaf şeyler yaparlar.

Bu kadar büyük bir akvaryuma ne ihtiyacı olabilir ki? Ama aynı zamanda, Aquariumaniacs adlı yerel bir forumda balık meraklılarıyla dolu bir balık forumunda tanışmıştık.

Ne bekliyordum ki?

Fareyi tıklayarak resmi yakınlaştırıyorum ve gözlerimi kısarak yakından inceliyorum. Önündeki odanın tankında bir yansıma var, ancak uzun beyaz bir kanepe dışında çoğunlukla boş görünüyor.

Sonra yansımada köşede bir şey beni ürkütüyor. Görüntüyü netleştirmek için gözlerimi sıkıca kırpiyorum ve ardından adrenalinim yükseliyor.

Bu da ne lan?

Resimde bir *yaratık* var. Ya da en azından bir yaratığın bir parçası. Bu bir balık olamaz, değil mi? Olabilir mi?

Ama balık gibi
görünüyor. Eğilip,
zihnim hızla çalışıyor.

En azından *balık gibi* görünüyor. Ama aynı
zamanda... Aynı zamanda bir adama da
benziyor.

Bölüm 2

Ekranımı yakınlaştırıp yüzümü ekrana yaklaşıtıyorum, ama bu sadece görüşümü daha da bulanıklaşıtııyor. Tekrar geriye yaslanıp gözlerimi kısıyorum ve görüntü netleşiyor.

Resmin en köşesinde bir yüz var. Neredeyse bir balık gibi ama aynı zamanda garip bir şekilde bir insana benziyor. Beyaz ve yarı saydam bir renk, sadece üst dörtte birini görebiliyorum, ya da en azından üst dörtte bir olduğunu düşündüğüm kısmı. Büyük, opalimsi açık mavi bir göz, yüksek bir alın, ya da en azından alın denilebilecek bir şey. Ama aynı zamanda... bir kulak mı?

Balığın kulakları mı var? İnsan kulakları gibi mi? Öyle bir şey. Kulaklar ama dış kabuğunu çevreleyen sivri küçük yüzgeçler var.

Koltuğuma yaslanıyorum. *Rahatla*. Gördüğün şey bir yanılsama. Bir yansıma. Sadece onun balığı. Tek balığı var, o yüzden gerçekten çok büyük olmalı. Ayrıca, dünyada insanlara benzeyen balıklar da olmalı.

Parmaklarım hızla klavyeyi tuşlar ve internette "insana benzeyen balıklar"ı ararım.

Sonuçlar çıkıyor, bulanık, gri sularda yüzen, insanımsı, ürkütücü su canlılarının videoları. İtici görüntülere rağmen, rahat bir nefes alıyorum. Bu balığın insanımsı bir yüzü olması tamamen mümkün. Bizi bugünkü halimize getiren garip bir genetik karışım.

Belki de bu yüzden Mack forumda hiçbir fotoğraf paylaşmak istemiyor. Onun sahip olduğu gibi nadir bir balık, onu tehlikeye atabilir. Birisi onu çalmak isteyebilir. Üzerinde deneyler yapmak isteyebilir. Akşam yemeği için kızartmak isteyebilir. Akvaryum forumlarının ne kadar tehlikeli olduğunu bilirsiniz.

Kendi kendime biraz gülümserim ve ağzıma bir kaşık daha ıslak Froot Loops atarım, yumuşak taneleri düşünceli bir şekilde çiğnerim.

Görünüşe göre tüm bu izolasyon beni çok etkilemiş. Her zaman içine kapanık biri değildim. Ama bu, sandığınızdan daha kolay oluyor.

Telefonumu alıp Kate'e mesaj atıyorum. Kate de kendi başına tuhaf biridir ama beni yola getirecektir. Dört erkek arkadaşı var, hiçbiri ile tanışmadım ve bunlardan birinin hayalet olduğundan eminim.

Her zaman hayalet bir erkek arkadaşı yoktu. Eskiden çok normal biriydi ve birlikte üniversiteye gittik.

Sanırım birçok insana göre ben de eskiden *çok normal* bir insandım.

Resmi kaydedip telefonumdan Kate'in numarasını tıklıyorum.

"Günaydın, canım," diyor, ilk zil sesinde cevap veriyor. "Kahretsin, neden bu kadar erken kalktın?" Saate bakıyorum ve saatin saat altı on beş olduğunu fark ettim.

Muhtemelen aramadan önce kontrol etmeliydim, ama ben her zaman tuhaf saatlerde uyanırım ve Kate hiç aldırış etmez gibi görünüyor. En azından, dört erkek arkadaşıyla birlikte olduğundan beri, sonsuz mutlu görünüyor.

Telefonun diğer ucunda büyük bir esneme ve gerinme sesi duyuyorum. "Gabriel az önce bana yatakta kahvaltı getirdi. O erken kalkar, ben de onunla birlikte kalkmayı seviyorum. Diğer üçü ise... daha çok gece kuşu, anlarsın ya."

Sabahın altısında Kate'in seks hayatı hakkında konuşmak istemiyorum, ama onun her zaman beni memnun etmek için fırsat kolladığını biliyorum, bu yüzden hemen konuya giriyorum. "Hey, bugün Mack'ten garip bir şey gördüm. İnternette konuştuğum adamı biliyor musun?"

"Balık forumu Mack mı?" diye soruyor Kate.

"Aslında bir akvaryum forumu, ama evet, esasen öyle."

"Tamam, akvaryum forumu Mack. Bana tüm kirli detayları anlat. İstenmeyen balık resmi mi?"

Resmi yakınlaştırıp uzaklaştırıyorum. "Sorun da bu, tam emin değilim. Sana gönderebilir miyim?"

"Tabii, tuhaf şeyleri sevdiğimi bilirsin."

"Bu doğru." Resmi ekleyip gönderiyorum. "Mesajlarını kontrol et."

Bir saniye bekledikten sonra tekrar konuşuyorum. "Görüyor musun?"

"Bekle. Bekle..." Sonra yine bir duraklama oluyor. "Peki, neye bakıyorum? Bu sadece boş bir tank gibi görünüyor. Neden duvarı kadar büyük bir tanka ihtiyacı var?"

"Köşeye bak, bir fa..."

"Vay canına, o da ne öyle?" Kate sözümü kesti. "Sen de gördün!"

"Tabii ki görüyorum. O bir tür canavar kafası mı?"

"Bilmiyorum!"

"Çok ürkütücü!"

"Biliyorum!" Telefonun içine neredeyse bağıyorum. "Sence bu onun balığı mı? Sadece bir tane balığı olduğunu söylüyor."

"Bu adamın içinde sadece bir balık olan devasa bir akvaryumu mu var? Bu gerçekten çok garip, Jules."

Ekranımdaki görüntüyü kapatıyorum. Beni korkutuyor. "Eh, balığının diğer balıklar için çok çirkin olduğunu söylemişti."

"Hmmm. Belki burada başka bir şey vardır. Çılgınca bir şey söyleyebilir miyim?"

"Hiç delice olmayan bir şey söyledin mi hiç, Kate?"

"Haklısın. Şey... mesele şu. Ben doğaüstü olaylara inandığımı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." *Hayalet erkek arkadaşı.*

"Belki de karşımızda bir tür... paranormal yaratık vardır. Bunu düşündün mü?"

Yüzümü buruşturuyorum. Ben şüpheciyim, inanan değilim. "Bence mevcut tüm olasılıklar arasında bu muhtemelen en az olası olanı."

Kate iç çeker. "Hiç eğlenceli değilsin." "Bunun çok farkındayım."

Aramızda uzun bir sessizlik olur, sonra Kate tekrar konuşur. "En son ne zaman dairesinden çıktın? Erkeklerle hiç tanışmadın bile."

Bahsettiği erkekler, onun dört erkek arkadaşı. "Her gün kahve dükkanına gidiyorum. Ayrıca, işlerim çok yoğun."

Agorafobim hakkında *tüm* detayları bilmesine gerek yok. *Evet, bunun agorafobi olduğunu biliyorum. Evet, semptomlarımı daha önce Google'da araştırdım.*

"İnandırıcı bir hikaye."

Bu konunun gidişatını beğenmedim, bu yüzden konuyu saptırıyorum. "Sence Mack'ten başka bir fotoğraf istemeliyim mi? Belki balık yaratıkla ilgili daha fazla ipucu gönderir."

"Bence ona doğrudan bunun ne olduğunu sormalısın." "Bunu yapamam!"

"Neden?"

"Çünkü o açıkça onu göndermek istememişti. Bu bir kazaydı." O *tsk, tsk, tsk diye sesler çıkardı.* "Bu evrende kaza diye bir şey yoktur."

Ben alaycı bir şekilde tırnaklarımı ısırarak, "Benim varlığım bu ifadenin yanlış olduğunu kanıtlıyor." dedim.

"Jules!"

"Bak, gitmem gerek Kate. Seni sonra ararım." "Bekle, dur!"

Telefonu kapatıp onu keserim ve hayal kırıklığıyla sandalyeme yaslanırım. Kahvemi içmek için giderim ve fincanın boş olduğunu fark ederim. Kahretsin, dikkatim dağılmış.

Yüzümü ovuşturuyorum, parmak uçlarım yanaklarımda kum gibi hissediyor. En son ne zaman düş aldığımı hatırlamıyorum.

Yine ön kapıya koşuyorum, bu sefer kapüşonumu yüzüme geçirip göğsümü sıkıca sarıyorum. Kahve dükkânına bir kez daha gitme riskini almam gerekiyor. Güneş pencereden içeri sızıyor, bu yüzden daha fazla insanın dışarıda olacağını biliyorum. Ama bu kahveye bağımlıyım. Sanırım kahvenin sertliğiyle kendimi cezalandırmayı seviyorum.

Dairemden çıkıp kapıyı ses çıkarmaması için yavaşça kapatıyorum. Mandal takıldığında irkiliyorum. *Jason duymasın, Jason duymasın, Jason duymasın.*

Ama kapımın önünden parmak uçlarında geçerken, Jason'ın ön kapısının kilidinin tanıdık sesi koridorda yankılanır.

Siktir. Terliklerimle koşamam — daha önce denedim ve koridorlardaki soğuk beyaz endüstriyel fayansların üzerinde kayıp düştüm.

"Hey, Jules!"

Aniden duruyorum. Uyanmış. Dışarı çıkmış.

Sonra, siktir et, yürümeye devam ediyorum. Ama o tekrar adımı çağırıyor.

"Jules! Hey!" Sanki onunla aynı futbol takımında oynuyormuşum gibi bana bağırıyor. "Beni duydun mu?"

Ugh.

Yavaşça arkamı dönerim, yüzümde toplayabildiğim en kötü ifadeyle. Kendimi ne kadar çirkin gösterebilirim? Ne kadar itici? Düş almadım, bu yüzden hala kalın olan sarı saçlarım biraz bataklık cadısı gibi görünüyor. Yüzümü de yıkamadım, bu yüzden cildim pürüzlü. Peki ya kıyafetlerim? Uyluk kısmında baharatlı ramen noodle lekesi olan eşofman altı. Omzunda delik olan ve şimdiden koltuk altlarında ter lekeleri olan sweatshirt. Haftalardır çamaşır yıkamadım.

Uyumsuz çorapların üzerine giyilmiş parmak arası terliklerden bahsetmiyorum bile.

Dünyaya açıkça verdiğim mesaj: *Geri çekilin. Yaklaşmayın. Bakma.*

Ama tabii ki bu Jason'ı caydırmıyor. O her zaman bakıyor.

Yine de, yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle yaklaştığında, parmaklarım anahtarları sıkıca kavırıyor ve zihnimde onu boynunun yanından bıçaklamam gereken milyonlarca senaryo canlanıyor.

"Neredeyse seni kaçıracaktım. Sanki benden kaçmaya çalışıyormuşsun gibi," diyor Jason, kapı çerçevesine yaslanarak sakız çiğnerken.

Üzerinde gömlek yok ve göğsü pürüzsüz, ön tarafında dalgalı karın kasları var. Saçları kısa kesilmiş. Genellikle beline bir silah takar ve onu her gördüğümde kalbim hızla çarpar. O bir polis, bu yüzden böyle.

Muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarında, benimle yaklaşık aynı yaşta. Ama biz birbirimizden daha farklı olamazdık.

"Aşağıya kahve almaya gidiyorum."

Gülümsüyor ve kapısını işaret ediyor. "Kahve mi? Bende kahve var. İçeri gel. Sana bir fincan yapayım."

Onu rahatsız etmek için boş boş ona bakıyorum. Çoğu insan benim bakışlarımın altında uzun süre kalmaya dayanamaz, ama bu sefer işe yaramıyor gibi görünüyor.

"İyiyim," diyorum ifadesiz bir yüzle, ama dönüp arkanıza baktığımda, eli omzumu kavrayıp beni geri döndürdüğünde olduğum yerde donup kalıyorum.

"Daha çok gülümsemelisin. Gülümsersen çok seksi olursun, bunu sana kimse söylemedi mi? O kadar da zor değil, dudaklarının köşelerini kaldır yeter. Hadi, gülümsersen istediğin kahveyi sana yaparım."

Ben uzaklaşınca parmak uçları hafifçe sıkışır ve vücudum istemsizce geri çekilir. Gülümsüyor olsa da, gözlerindeki ışıltıyı sevmiyorum. Hiç sevmiyorum.

Omzumu onun elinden çekiyorum. "Hayır, teşekkürler!" diye garip bir şekilde bağıriyorum, sonra o bir şey daha söylemeden dönüp koşarak uzaklaşıyorum.

Deli gibi görünüyor olmalıyım, ama umurumda değil. Merdiven boşluğuna geldiğimde, taktiksel bir hata yaptığımı düşündüm. Beni burada takip edebilir ve gidecek hiçbir yerim kalmazdı.

Beni itebilir ve ben de ortadaki delikten aşağı düşüp ölebilirim. Tuvalet atılmış bir akvaryum balığı gibi.

Şu anda acele ediyorum, her basamağı hızlıca inmek için bacaklarımı zorladığım için nefes nefeseyim. Elim korkulukta kayıyor. *Sakın düşme.*

Aşağıya vardığımda, bacaklarım jöle gibi titriyor ve ciğerlerim nefes nefese.
Ama dışarıdaki havayı memnuniyetle karşılıyorum. Beni takip etmedi.
Tabii ki seni takip etmedi. Her zamanki gibi, sen hiçbir şeyden korkmuyorsun.

Kendimi kurban gibi davrandığım için kendime
kızgınım. Dükkana girip sahibine başımı sallıyorum.

Jason ile olan basit bir etkileşim, parasempatik sinir sistemimi ateşledi... ya
da eski terapistim böyle derdi. *Kaç ya da savaş.*

Ve ben kaçtım.

Bu iyi bir ders. Her şeye meraklı olmam gerekmiyor.

Dairem güvenli ve ben orada kalacağım.

Güvenli alanımın sınırları dışına çıktığımda, kötü şeyler oluyor. Jason'ı unut.

Erkekler tehlikelidir. Ve hayatımda erkek istemiyorum.

Tek istediğim saklanmak. Ve nefes almak.

Bölüm 3

Bugün Freemont Aquariumaniacs Forumunda büyük bir drama yaşandı.

Bilgisayar ekranının önünde kambur oturmuş, Froot Loops yiyip, masamın yüzeyini kaplayan boş kahve fincanlarını izliyorum.

Bu sabah ön kapımın iç tarafına bir asma kilit taktım. İnternette sipariş ettim, bir eğitim videosu izledim ve kendim taktım. Jason'ı görmedim çünkü her sabah kahve içmeye gitmeyi bıraktım. Bunun yerine, marketten internette kahve çekirdeği sipariş ettim ve birine evime teslim ettirdim. Kahve aynı değil ama en azından kahve almak için dışarı çıkmam gerekmiyor, bu da dünyamı yaklaşık yarı yarıya küçültüyor.

Koyu yeşil ve sıcak bir battaniyeye sarılmış durumdayım ve panjurlar kapalı, ama güneş henüz doğmadı. En azından öyle sanıyorum. Zaman kavramını yitirdim. Sabah mı, gece mi? Emin değilim. Saatlerim bozuldu. Uyumaktan kaçınıyorum.

Ne zaman uykuya dalksam, aynı şekilde uyanıyorum. Nefes alamıyorum.

Bilgisayarımda gezinip, doğal belsoğukluğu ilaçları ve ayak mantarı tedavileriyle ilgili pop-up reklamları geçip, Aquariumaniacs forumundaki bitmek bilmeyen mesaj listesini okuyorum.

Modlar nerede? Neden bu psikopatın forumlarımızı mahvetmesine izin veriyorsunuz? AquaFriend2023 yazıyor. Gönderisi üç yüz beğeni almış.

İfade özgürlüğü bir insan hakkıdır! Bırakın konuşsunlar! Clownwithafish yazıyor. Onun gönderisi de neredeyse aynı sayıda beğeni almış.

Yeni bir kullanıcı hakkında bir tartışma var. Özellikle *FishKiller1234* adlı kullanıcı. Akvaryum forumu için kesinlikle ilginç bir seçim, ama sanırım benim kullanıcı adım olan *JulesLikesToSwim'den* daha kötü değil

ve aynı zamanda bariz bir yalan, çünkü benim paletlerim yıllardır su görmedi.

FishKiller1234, son birkaç gündür forumlarda çok kışkırtıcı yorumlar yayınlıyor ve bu yorumlar herkesi heyecanlandırıyor.

Her şey birkaç küçük yorumla başladı.

Merhaba millet. Ben FishKiller1234 ve hepiniz bu forumlarda çok, çok korkmalısınız.

İnsanlar bu tuzağa düştü ve yanıt verdi.

Neden bahsediyorsun? Neyden

korkmalıyız?

Tek korktuğum şey, CO₂seviyelerimi ayarlamak için yanlış yöntemi kullanmak.

Birkaç gün sonra FishKiller1234 ortadan kayboldu, ama sonra geri döndü.

Siz balıkçılar çok hastasınız. Bu forumu hemen kapatmalısınız. Normal, sıradan insanlara şu anda ne olduğunu biliyor musunuz?

Başka bir kullanıcı yine yanıt verdi.

Akvaryumlarımızı uygun şekilde temiz tutuyoruz?

Ama FishKiller1234 bunu kabul etmedi.

Hayır, siz canavarlara dönüşüyorsunuz. BALIK CANAVARLARI.

Yazıyı okuduğumda yüksek sesle güldüm ve çenemdeki süt damlalarını sildim. *Fish Monsters* gerçekten çok komik. Çünkü balık canavarı nedir ki? Kate, doğaüstü olaylara olan ilgisinden dolayı bunu biliyor olabilir.

Ama refleks olarak, zihnim Mack'in gönderdiği resme kayıyor.

O bir balık canavarı mıydı? FishKiller1234 bir şey mi *biliyor...* ? En son gönderileri bu sabah.

Lütfen bu forumlardan çıkın ve tövbe edin. Balık canavarına dönüşmemenizin tek yolu bu. Bu canavarların varlığına dair kanıtım var. Aramızda yaşıyorlar ve tehlikeliler. Çocuklarımızı istiyorlar. Evlerimizi istiyorlar. Başlangıçta bizim gibiler, ama sonra yavaş yavaş, pis arzularının etkisiyle balığa dönüşmeye başlıyorlar. Ve sonra nihai hallerine dönüşüyorlar. BALIK CANAVARLARI. Aramızda dolaşıyorlar! Bana mesaj atın, size göstereyim. Ya da Facebook grubuma katılın.

Ekranımda bir mesaj beliriyor. Mack'ten gelmiş. Neredeyse koltuğumdan zıplayacağım.

O fotoğraftan beri Mack'ten kaçınıyorum. Aslında herkesten kaçınıyorum. Annemden dört cevapsız arama ve

. Annem... Eh, bu normal. Aylardır onunla konuşmadım. Kate ise geri arayacaktır.

Bir yanım Mack ile konuşmak istemiyor, ama diğer yanım onu biraz özlüyor. Tamam, peki, onu çok özlüyorum.

Ne yapayım, dava açın. Benim flört etmeyi seven bir tarafım olduğunu kim bilebilirdi? Hâlâ insanlarla iletişim kurmaya çalışan bir tarafım.

Bilgisayar sandalyemde tereddüt ediyorum, paslı menteşeler ileri geri sallanırken yüksek sesle gıcırıyor ve sonunda mesajı açıyorum.

Resim hala beni korkutuyor, evet. Ama gördüğüm şey için mutlaka makul bir açıklama vardır. Her zaman makul açıklamalar vardır.

Biriyle konuşmanın ne zararı olabilir ki? Mack nerede yaşadığını bilmiyor ve tam adımı da bilmiyor. Ve bunun tersi de geçerli.

Ve garip bir şekilde, onu gerçekten özlüyorum.

Mack: İyi misin? Birkaç gündür senden haber almadım. Balık canavarları seni yakaladı mı?

Anında, karnımın derinliklerinde bir rahatlama hissediyorum. *Eğer öyle bir şey olsaydı, şaka yapmazdı, değil mi?*

Ve her şeye rağmen, onunla konuştuğumda, uykulu bir kaçışta küçük bir adrenalin iğnesi gibi, birazcık sevinç duyuyorum. Hak etmediğim bir sevinç. Neredeyse hiç hissetmediğim bir sevinç.

Dudaklarımı ısııyorum ama sonra parmaklarımı klavyeye koyuyorum.

Jules: Uzaktaydım, özür dilerim. Balığa dönüşme arzumu mücadele ediyordum. Çakıl ve kumdan yapılmış bir tapınakta tövbe ediyordum. Fishkiller1234, günahkar davranışlarımın farkına varmamı sağladı.

Neredeyse anında cevap veriyor.

Mack: Demek ikimiz de aynı şeyi yapıyormuşuz! Ne tesadüf ama!

Jules: Evet. Akvaryum forumundaki iki tuhaf insanın aynı tuhaf ilgi alanlarına sahip olma ihtimali ne kadar?

Mack: FishKiller, topluluğumuzda gerçekten bir fırtına kopardı. Belki de bir protesto başlatmalıyız. Balık canavarlarına karşı mısın, yoksa destekliyor musun?

Jules: Az önce söyledim, ben de bu dürtülerle mücadele ediyorum! Bu balık arzusunu bastırmak için bir hap olsaydı, onu alırdım. Ama denizin karanlık çağırısı beni zorluyor... beni çağırıyor... adımları fısıldıyor.

Bir metin yazarı olsam da, hala iyi yaratıcı yeteneklerim var. Bunu göstermekle bir sorun yok.

Mack: Vay canına, bu kadar derin olduğunu bilmiyordum. Hayatındaki başka konularda da bu kadar ciddi misin?

Mack: Ya da başka birine karşı...

Parmaklarım klavyede durakladı. Sorduğu şey, benim düşündüğüm şey mi? Sürekli korkularım olsa da, onunla konuşmayı bırakamıyorum. İçimi dökmek istiyorum. Belki de bu anonimliktendir. Belki de sadece nazik görüldüğü içindir. Belki de beni göremediği içindir.

Gözlerim ön kapımdaki asma kilide kayıyor. *Tehlike*. Yine de Mack hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

Jules: Benim için önemli olan tek şey bu akvaryumu doldurmak. Peki ya sen? Sonsuza kadar tek başına kalacak mısın? Tıpkı akvaryumundaki adam gibi?

Sadece bu kelimeleri yazıyorum, ama daha çok sorum var.

Mack: Hayır, o ve ben yalnız yaşıyoruz.

Jules: Bunun nedeni, senin korkunç, pullu, iğrenç bir balık yarattığı olman mı?

Mesajlarda bir duraklama var.

Mack: Belki. Öyle olsaydım korkar mıydın?

Biraz gülerim.

Jules: Bana bir fotoğraf gönder, karar vereyim. Belki korkmayı seviyorumdur.

Hayatımda yazdığım en büyük yalan. Korkudan nefret ederim, çünkü çoğu zaman onu yaşıyorum. Ama merakını sonsuza kadar bastıramazsın, çünkü o çirkin, meraklı kafasını gösterir. Ayrıca, bence flört ediyoruz.

Ve flört etmemiz hoşuma gidiyor.

Balık canavarlar gerçek olsa ve Mack açıkça ortada olan bir balık canavarı olsa bile, kapılarının arkasında gizlenen canavarlarla flört etmektense, açıkta olan canavarlarla flört etmek sonsuz derecede daha iyidir. Jason gibi. Hayatımdaki diğer tüm erkekler gibi.

Mack: İnternette yabancılara fotoğraf gönderme konusunda bir kuralım var. Jules: Benim de var. Her zaman halka ışık kullan. Önce ben bir tane göndereyim mi?

Bu cesaret nereden geliyor? Sanırım fiziksel olarak kendini ne kadar izole edersen, duygusal olarak o kadar isyan edersin. Bu doğru olabilir mi? Terapistim ne derdi? Kahretsin, onu kovmasaydım keşke.

Ama Mack çoktan cevap yazmış.

Mack: Bunu yapmak istediğinden emin misin?

Jules: Sadece bir fotoğraf. Ben de herkes gibi sıradan bir insanım. Mack: Doğru. Hepimiz öyle değil miyiz?

Mack: Tamam. Kendini güvende hissediyorsan, senin bir fotoğrafını çok görmek isterim.

Jules: Sen de bir tane gönderirsin.

Mack: Bir tane gönderirim.

Jules: Söz mü? Akvaryumundaki tek balığın üzerine yemin et. Mack:

Akvaryumundaki tek balığın üzerine yemin ederim.

Jules: Fotoğraf geliyor.

Kalbim hızla atıyor. Günlerdir duş almadım, dişlerimi fırçalamadım, kıyafetlerimi değiştirmedim. Kahretsin. Dağınık görünemem. Bu fotoğrafta her zamanki gerçek halimle görünemem. Zorlamalar çok garip. Mack'e fotoğraf gönderme zorlaması çok güçlü. O kadar güçlü ki, masamdan kalkıyorum, kapüşonlu sweatshirt'ümün fermuarını açıyorum, tişörtümü yırtıp yere atıyorum, eşofman altımın belini aşağı çekip içinden çıkıyorum.

Gözümü kırpmadan banyoda, tamamen çıplak haldeyim. Duşa uzanıp eski kristal musluğu çeviriyorum. Duş başlığından su fışkırıyor ve bir an için, akan suyun sesi yumuşak bir yaz battaniyesi gibi üzerime düşüyor.

Sonra kolumu kaldırıp koltuk altımı kokluyorum ve *ığrenç bir koku* geliyor.

Gerçekten çok uzun zamandır banyo yapmamışım. *İğrenç!* Balık canavarı demişken. O benim.

Su akışının tam altında dururken suyun sıcaklığı beni sertçe vuruyor. Berbat dairemle ilgili tüm şikayetlerime rağmen, su basıncı A+ düzeyinde.

Bir bez ve sabun alıp kir ve pisliği ovmaya başlıyorum.

Ovalarken, cildimin eskisi kadar yumuşak olmadığını fark ettim. Neredeyse biraz pürüzlüydü. Tanrım, bakım konusunda gerçekten ihmalkar davranmışım. Ve o ürkütücü mavi damarlarım... *İğrenç*, ne zaman böyle oldular? Belki de D vitamini eksikliğinin doğrudan bir sonucudur.

Yine de cildim pürüzsüzleşene kadar ovmaya devam ediyorum. Sonra saçlarıma geçiyorum, bir miktar şampuan sıkıp saç derime derinlemesine masaj yapıyorum.

İsteğim dışında, tüm bu süreç beni sakinleştiriyor. Durularken, günlerdir fiziksel olarak kendimi en iyi hissettiğimi fark ediyorum.

Duşlar. Belki de daha sık duş almayı denemeliyim? Neden duş almayı bıraktım ki? Ama nedenini biliyorum. İçimi kaplayan ve her gece beni dibe çeken derin depresyonu biliyorum. Ama şimdilik bu sorunu görmezden gelebilirim. Çünkü şimdi heyecan verici bir şey olmak üzere.

Kollarımın garip pürüzlülüğünü gidermek için losyon sürüyorum. İşe yarıyor gibi görünüyor. Losyon cildimi yatıştırıyor ve emiyor, ancak cildim hala biraz

nemli hissediyor. Sonra dolabımın kapısını açıyorum. Haftalardır bu odadaki hiçbir şeye dokunmadım, ama sweatshirt'ümü giyemem.

Bu durum tamamen normal kıyafetler gerektiriyor. Mack'in bildiği kadarıyla, ben tamamen normal kadın işleri yapan normal bir kadınıym: köpeği gezdiriyorum, market alışverişi yapıyorum, her gün duş alıyorum, ailemi ziyaret ediyorum, belki birden fazla arkadaşım ile iletişim kuruyorum.

Yeşil, parlak ama koyu renkli bir slip elbise seçiyorum ve onu giyiyorum, elbisenin arkasına yapışan ıslak saçlarımın uçlarını dışarı çıkarıyorum. Askıları ince ve önü V şeklinde ama çok derin değil. Elbise eski. Üniversiteden kalma.

Boy aynasında kendime bir bakıyorum.

Önerdiğim ajansa fotoğraflarını gönderdin mi? Annemin sesi kafamda yankılanıyor. Modellik yaparak yazmaktan çok daha fazla para kazanabilirsin.

Hala güzelim. Aynaya çok nadir baktığım için neredeyse iki kez bakıyorum. Güzelim ama biraz zayıflamışım, ama bu benim münzevi zihniyetim göz önüne alındığında beklenen bir şey. Aslında daha kötü olacağını düşünmüştüm. Kafamda, ben yaşlı bir cadıyım, denizanası kaplı bir cadı; *bana dokunursan ölürsün.*

Ama dıştan bakıldığında, hiç de öyle görünmüyorum.

Tabii damarlarımın tuhaf mavi rengi hariç.

Yine de fiziksel olarak güzelim. Güzel olduğumu biliyorum. Her zaman öyleydim.

Bu, kendim hakkında her zaman doğru olduğunu bildiğim tek şey.

Panjurları açtım ve parlak sabah güneşi penceremin camından içeri girdi.

En azından saatin kaç olduğunu biliyorum. Işık çok uygun.

Öndeki kameramı açıp bir fotoğraf çekiyorum. Bir daha denememe gerek yok. İlk denemede işimi gördü. Hafifçe gülümsüyorum, ama dişlerimi göstermeye cesaret edemiyorum. Fotoğraflarda geniş gülümsemem; bu, benden alabilecekleri en fazla şey. Mack bile.

Gördüğü şeyi begenecek. Biliyorum. Bu anlamda, biraz sevinçten başım dönüyor.

Ama daha büyük bir anlamda, bir yalancı olduğumu biliyorum. Ben gerçek bir sahtekarım. İçimdeki gerçek kişi, dışımda yansıyan kişi değil, estetik açıdan doğru olsa da.

Neyse ki internet gerçek değil.

On beş dakika oldu. O bekliyor.

Fotoğrafi bir mesaja ekleyip ona gönderiyorum.

Hemen bir cevap geliyor.

Mack: Oh. Tamam.

Oh. Tamam mı? Ne oluyor lan? Ama hemen ardından başka bir mesaj daha geliyor.

Mack: Sen... çok güzelsin. Hiç bilmiyordum.

Hmmm.

Jules: Hayal kırıklığına uğramış gibisin. Mack: Hayır, tabii ki değil.

Mack: Belki biraz endişeliyim.

Jules: Endişeli mi? Neden?

Mack: Gönderdiğim şeye hayal kırıklığına uğrayabilirsin.

Jules: Hiçbir zaman görünüşe önem veren bir kız olmadım.

*Diğer kızlar gibi değilim demek istemiyorum. Sadece fiziksel çekiciliği hiç önemsemedim. Çekimlerde bana dokunan erkek mankenleri hiç seksi bulmadım. Dokunuşları beni tahrik etmedi. Bir keresinde Google'da araştırdım ve sanırım ben *demiseksüel* denen bir şeyim. Ama dürüst olmak gerekirse, bu konuyu hiç fazla düşünmedim. Bakire değilim, ama cinsel açıdan oldukça deneyimsizim. Agorafobi bir kıza bunu yapar.*

Mack o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, cevap vermeyeceğine ikna oluyorum. Bu düşünce kalbimi sıkıştırıyor. Birbirimize bu küçük kapıyı açtıktan sonra, şimdi merakla doluyum. Kiminle konuştuğumu bilmek istiyorum. Ve onun cevap vermemesi beni şaşırtıcı ve derin bir şekilde üzüyor.

Ta ki tekrar yazdığını görene kadar.

Mack: Haydi bakalım.

Heyecanla ellerimi ovuşturuyorum. Çirkin olmalı. Belki şişman. Belki kel. Belki dişleri eksik. Kim olursa olsun, ne saklıyorsa, görmek istiyorum.

Ekli dosyayı tıklayarak resmi açtım ve karşımda gördüğüm şeye şaşkınlıkla başımı eğdim.

Mack... çekici.

Huh.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Fotoğrafta yirmili yaşlarının başında bir adam var, bu da benim ondan biraz daha büyük olduğum anlamına geliyor, bu da beni şaşırtıyor. Saçları kumral, neredeyse kıızıl renkte ve gözleri derin gri-yeşil. Çarpıcı, ama aynı zamanda gözlerinin arkasında şaşırtıcı derecede karanlık bir hava var. Gözleri büyük ve birbirinden biraz uzak. Çenesi geniş ve kare şeklinde. Vücudu spor salonuna giden b i r erkeğin vücudu gibi. Geniş

omuzları ve kalın pazıları, gözlerinin rengiyle neredeyse aynı olan açık gri-yeşil bir gömlekle örtülüydü.

Nedense bu da beni şaşırttı. Belki de onun benim gibi olduğunu varsaymışım. Belki de onun bir münzevi olmadığı düşüncesi beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Bir keşiş. Emily Dickinson tipi biri. Ama hayır... O gerçekten normal görünüyor. Aslında çok çekici. Şehirde koşuya çıkan ve trafik ışıklarında durduğunda, bir kadın geniş omzuna dokunup numarasını isteyebilecek bir adam gibi.

Neden bu kadar hayal kırıklığına uğradım? Tanrım, ben ne garip biriyim. Sanki kendimi ucube gibi hissetmek için daha fazla nedene ihtiyacım yokmuş gibi. Ne bekliyordum ki? Lanet bir balık canavarı mı?

Mack: Ee, ne düşünüyorsun?

Jules: Hm. Sen de güzelsin.

Mack: Şimdi hayal kırıklığına uğramış gibi konuşan sensin. Jules: Film yıldızı gibi görünüyorsun.

Mack: Sen de manken gibi görünüyorsun.

Jules: Merak etme, dediğim gibi, içimde bir kara delikten başka bir şey yok.

Mack: Ben senin kara delik olduğunu düşünmüyorum. Bence sen komiksin. Ve zekisin. Ve harika bir sohbetçisin.

Jules: Benimle tanışsaydın böyle düşünmezdin. Mack:

Düşünürdüm.

Onun sözleri karnıma sıcaklık yayıyor. Mack'in özelliği, beni görmeden önce bile benden hoşlanması. Sanırım daha önce hiç böyle bir ilişkim olmadı.

Ama fotoğrafına baktıkça, bana daha da garip geliyor, biraz bozuk ve camsı gibi. Sanki bir şeyin yansıması gibi. Bir fotoğrafın fotoğrafı gibi.

Ta ki öyle olduğunu fark edene kadar.

Eski mesajlarımı kaydırıp Mack'in akvaryumunun resmini açıyorum. İçinde tuhaf bir yaratık olan resim. Akvaryumun yanında çerçeveli bir resim var.

Genel şekli ve rengi tanıdık geliyor.

Mack'in resmine geri dönüyorum, sonra tekrar çerçeveli resme. Renkler aynı, ta ki Mack'in bir nedenden dolayı resmin fotoğrafını çektiğinden emin olana kadar.

Neden sadece bir selfie çekip göndermedi ki?

Neden bir fotoğrafin fotoğrafını çekmiş ki? Bu çok garip ve mantıklı gelmiyor.

Ve sonra, Mack'in yüzünün olduğu iddia edilen resmin camdaki yansımasının en köşesinde, Mack'in deniz yeşili tişörtüne neredeyse tamamen kamufle olmuş bir şekilde... başka bir yüz görüyorum. Daha önce gördüğüm aynı yüz.

Bu sefer tamamını görüyorum.

Yansımadaki yaratık Mack'in balığı değil.

Yansımanın içindeki yaratık, fotoğrafı çeken kişidir.

Bölüm 4

"Ona görüntülü görüşme yapmasını söylemelisin." Kate'in yüzü, zincir ve kilit arasındaki kapı aralığına sıkışmış durumda.

Zinciri çekip kapıyı açtığımda kapı gıcırıyor.

Kate içeri girip ayakkabılarını çıkarır ve alt kattaki dükkandan aldığı bir fincan roket yakıtı kahveyi uzatır. İki haftadır oraya gitmedim.

"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!" diyorum ve sıvıyı yudumlarken boğazımı yakmasına izin veriyorum. Acı veriyor. Bayılıyorum. "Dışarıda Jason'ı görmedin, değil mi?"

Kapımın kilidini çeviriyorum.

Kate gözlerini kısar ve kanepeye oturur. Çantasından kahve dükkanından tanıdığım küçük bir paket çıkarır ve açarak içindeki üç Makrouta kurabiyesini gösterir. "Hayır, bugün görmedim. Onu son gördüğümde kışımı ellediğini biliyor musun? Ama bu yıllar önceydi. O zaman görmezden geldim. Ama şimdi... Şimdi bunu tekrar yaparsa suratına yumruk atarım."

"Deneme. Seni tutuklatır. Polislerle kazanamazsın. Neden bana bundan bahsetmedin?"

"Seni endişelendirmek istemedim. Ama bak..." Bana verdiği bornozla, dağınık bir topuzla saçlarını işaret ediyor. "Zaten her şey için endişeleniyorsun, bu noktada seni daha da kötüleştirebileceğimi sanmıyorum."

Kanepeye koşarak yanına oturdum, ellerimde kutsal çamurla çapraz bacaklı oturdum.

Kate kutuya uzanır ve bana bir kurabiye uzatır. Kabul ederim ve ağzıma atarım. Bugün kahvaltı bile yapmadım ve saat zaten 13:00.

Bunu biliyorum çünkü Kate o saatte geleceğini söylemişti.

"Peki, bizzat gelmemi gerektirecek kadar önemli olan şey neydi? Sen de bana gelebilirsin. En son ne zaman mahallenden çıktın?"

"En az yüz yıl oldu," diye mırıldanıyorum, saçlarımı gözlerimden çekip telefonumu çıkarıyorum. "Bu fotoğrafı sana gönderemedim çünkü seni korkutmak istemedim. Bu ikimizin arasında kalacak."

Kate'in narin koyu kaşları birbirine yaklaşır. "Tamam," der yavaşça, telefonumu elimden alır. "Neye bakıyorum? Bu adama mı?" Telefonu bana doğru çevirir. "Bu yakışıklı adama mı? Anlamadım, anlat bana. Tekrar arkadaşlık uygulamalarına mı döndün? Dur, sen hiç arkadaşlık uygulamalarına girmedin ki."

Kafamı salladım. "Flört uygulamaları değil. Forumlar."

"Balık forumları mı?"

"Akvaryum forumları."

Kate'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Akvaryumcu adam *böyle mi* görünüyor?"

Vay canına, kızım."

Kafamı sallıyorum. "Yeterince yakından bakmıyorsun. Son resmi hatırla. Yansıması olan."

Şimdi daha da endişeli görünüyor. "Evet. Tabii ki. İnsan yüzlü balık."

"Mesele şu ki, artık onun insan yüzlü bir balık olduğundan emin değilim."

Kate koyu renkli saçlarıyla oynuyor, parmağına bir saç teli doluyor ve çözülüyor. Sonra bana doğru eğiliyor. "Bu doğaüstü bir şey, değil mi değil mi?"

Yüzümü buruşturuyorum ama aynı zamanda gözlerimi de deviriyorum. "Her şeye doğaüstü olayları karıştırmamak olmaz mı? Doğal olanın bir parçası olması yeterince korkunç ve grotesk değil mi?"

Kate omuz silker, ama sonra gözleri büyür ve elini ağzını kapatmak için uzatır. "Jules, ne oluyor lan... Yani, ekranın köşesindeki bu kim lan?"

"Bilmiyorum, ama artık insan yüzlü bir balık olmadığına eminim!"

"Hayır... hayır... bu bir insan... balık suratlı bir insan."

Yansıma küçüktür ve ilk bakışta, resmin rengiyle uyum sağladığı için fark edilmez. Sanki gizli resmi bulmayı öğrendikten sonra, dikkatinizi başka yere veremediğiniz sihirli gözler gibi. Başka hiçbir şey göremezsiniz.

Onun bunu nasıl gözden kaçırdığını anlayabiliyorum. Ortalama, normal, kaygı duymayan bir insanın böyle bir resimde bir şeyi gözden kaçırmasını anlayabiliyorum. Ama benim işim ayrıntılarda yatıyor. Metin yazarlığı titiz bir iştir. Ben sadece kelimelere değil, kelimeler arasındaki boşluklara da bakmaya alışkınım.

Ve ne yazık ki, Mack'in resminde de bunu yaptım. "Jules, ne yapacaksın?"

Sesi alçaldı. "Onunla yüzleşecek misin?"

onunla yüzleşecek misin?"

Çenem düştü. "Bir balık canavarıyla yüzleşecek miyim?" *Aman Tanrım, balık canavarları gerçek.* "Sanmıyorum. Bu bir korku filmi değil. Canlı canlı yenilmek istemiyorum."

"Aman Tanrım, ne yapman gerektiğini biliyor musun?" "Sormaya korkuyorum."

"Onun evine gidip fotoğrafını çekip bir tabloide satmalısın!"

"Kate! Ciddi ol. Zaten bu çok acımasızca bir şey olur."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece şaka yapıyorum, ortamı neşelendirmek için. Ama gerçekten, onunla yüz yüze görüşmelisin."

Bu düşünceyle midemde küçük bir adrenalin dalgası hissettim. Ama başımı eğip kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Bunu neden yapayım ki?"

"Gerçeği öğrenmek için! Belki o bir insandır. Belki değildir. Çünkü bunu asla bilemezsin. Balık canavarı bir adam süper havalı olabilir."

Yansımanın resmi gözlerimin önünde parıldıyor. Garip, pürüzsüz kafa. Sucul özellikler. Görüntünün tuhaflıkları. Beynimde sorular var. Vücudumda da.

Ama başımı sallıyorum. "Sen delisin. Ve tüm bu olay delilik. Tabii ki onu şahsen görmek istemiyorum! Onunla fotoğraf paylaştığıma pişmanım. Onunla konuştuğuma pişmanım."

"Yani onu engelleyecek misin?"

Kate telefonumdaki resimleri karıştırırken ben kanepeye yaslanıyorum. Normalde kimsenin resimlerimi karıştırmasına izin vermem, ama Kate farklı. Balık forumunda çektiğim milyonlarca rastgele ekran görüntüsü için beni yargılamaz. Ya da spiral merdivenin ortasından çektiğim sanatsal fotoğraflar için. Bir süredir dışarı çıkmadığım için artık çekecek pek bir şeyim kalmadı.

Başımı geriye doğru eğiyorum. "Ugh! Neden bu kadar suçlu hissediyorum? Onu öylece engelleyemem. Tehlikeli bir balık canavarı olsa bile, o hala benim arkadaşım, ya da arkadaşımdı, ya da arkadaş gibi bir şey. Bilmiyorum. Ayrıca, bana güzel dedi."

Kate telefonumdan başını kaldırdı. "Herkes sana güzel diyor. O güzelliği birazcık bile olsa kullanmakla hiç ilgilenmiyor gibi görünmeseydin, seni bunun için nefret ederdim. Hey! Vay canına. Bu çok garip." Kate albümü karıştırırken parmaklarını durdurdu.

"Ne garip?"

Ekranı kaldırarak Mack'in bana gönderdiği ilk akvaryum fotoğrafını gösterdi.

"Bu fotoğraf diğer fotoğrafla aynı yerde çekildi, değil mi?" diye sordu.

Ne demek istediğini anlamadan başımı sallıyorum. "Evet... Sanırım öyle."

"Peki, ne dersin Jules? Senin balık canavarının nerede yaşadığını biliyorum."

On iki saat sonra Kate gitmişti. Kate'in, namı diğer Balık Canavarı Mack'in nerede yaşadığını gerçekten bildiği ortaya çıktı. Resimdeki taç pervaz onu ele verdi. Amerika Birleşik Devletleri'nde sadece bir binada bulunan, çok özel ve özel yapım bir taç pervaz. Görünüşe göre, Kate'in pislik eski erkek arkadaşı oradaki mülkü yönetiyormuş ve sonuç olarak Kate her şeyi öğrenmiş.

"Joe bu özel kalıbı elle oydu. Hatırlıyorum çünkü sürekli bundan bahsederdi. Vasser Estate şunu, Vasser Estate bunu. *Masraftan kaçınmayın* dediler."

"Vasser mı?" diye sordum.

"Bina, John Vasser adında dev bir emlak magnatına ait. Neredeyse milyarder sayılır."

Mack'in dairesinin hangi katta olduğunu bile söyleyebilirdi. Beşinci kat.

Haber beni bir çapa gibi vurdu, ağır ve demir atmış gibi.

Kate gittiğine göre, kollarımı arkamda kavuşturup, alnımı eğip, etrafımdaki sınırlı iç dünyayı inceleyerek oturma odamda dolaşıyorum. Dağınık deniz köpüğü rengi yatak, duvara dayalı masa, köşede köpüren akvaryum, komodinin üzerinde duran boş gümüş resim çerçevesi.

Annemin o fotoğrafını gerçekten asmalıyım.

Düşüncelerimden sıyrılıp, oturma odamın ortasında duruyorum.

Çünkü artık iki şeyi biliyorum.

Birincisi: Mack'in bir balık canavarı olduğunu biliyorum. Ya da en azından öyle olduğuna inanıyorum. Mantığım bana aksini söylese de, tüm beynimle buna inanıyorum.

İkincisi: Mack'in nerede yaşadığını biliyorum.

Oh, ve üç. Beynimin açıklanamayan, morbid, tuhaf bir nedeni ne olursa olsun, onun resmine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Yeşil gözlü sarışın adamın sahte fotoğrafına değil.

Tabii ki resimdeki resim. Gerçek resim. Boşluklar arasında var olan resim. Ürkütücü mavi bakışları, neredeyse şeffaf beyaz tül gibi pulları, yüksek alnı, pürüzsüz kafası ve... ayrıca çenesinden bir tür yüzgeç çıkıyor. Betta balığının altında yüzen yüzgeçleri gibi. Öyle, ama sakal gibi düşüyor.

Gerçekten bakmaktan kendimi alamıyorum. Takıntılı bir kadınam.

Ama aynı zamanda teslim tarihi olan bir kadınam ve daha önce hiç teslim tarihini kaçırmadım.

Tabii ki işimi kaybetmeyi göze alamam. Başka hangi iş, dairemde saklanıp duvarlara bakarak balıklar hakkında derin düşüncelere dalmama izin verir ki? Güvenli alanımdan çıkmak zorunda kalsam, hayatta kalamazdım.

Akıl hastalığı gerçek canavar, değil mi?

Bir an için başka bir düşünce aklımdan geçer.

Belki de balık canavarı diye bir şey yoktur. Belki Mack diye biri yoktur. Belki de ben tamamen çıldırmışımdır? Belki de halüsinasyon görüyorum. Belki de bazen yüzeyin altında kaynayan delilik sarmalına kapılmışımdır.

Bakışlarım odamın dört köşesine kayıyor. Deniz köpüğü rengi yatak, ısıltılı akvaryum, boş resim çerçevesi...

Evet. Tamamen kafayı yedim mi? Kesinlikle göz ardı edemeyeceğim bir olasılık. Aslında, hiç göz ardı etmediğim bir olasılık.

Ama sonra başka bir tuhaf düşünce aklıma geliyor.

Deli olmaktan korkuyorsam, ama zaten deliysem, bu da bir tür özgürlük değil mi? Gerçekten istediğim her şeyi yapma özgürlüğü. O her ne olursa olsun.

Gıcırdayan sandalyeyi bilgisayarımın önüne çekiyorum ve iş görevimi açmak yerine, Freemont Aquariumaniacs Forumunu tekrar açıyorum.

Ellerim donuyor, gözlerim ekrana sabitlenmiş durumda. Mack'ten bir mesaj var.

Ama mesajı açamıyorum. Henüz değil.

Geri tıklıyorum. Önce, yetiştirmem gereken bir işim var.

Bölüm 5

Ödevimin ilk bölümünü bitirip, son teslim tarihinden birkaç dakika önce patronuma teslim ettim. Çoklu evrenle ilgili bu proje çok kapsamlı ve benim tek görevim araştırma yapmak ve metni kolay anlaşılır bir formatta özetlemek olsa da, onu bitirmek için yılın büyük bir bölümünü harcamam gerekecek.

Bazen patronumun kim olduğunu merak ediyorum. Onunla hiç tanışmadım. O sadece internetten beni işe alan bir kadın. Bu anlamda onu seviyorum ve o benim kahramanım. Ama aynı zamanda o herhangi biri olabilir. Kimin için çalıştığımı hiç düşünmedim. Belki de çılgın bir bilim adamı?

Vay canına, gerçekten deliye dönüyor olabilirim.

Bu dairede bu kadar uzun süre kalmak gerçeklik algımı bozdu.

Ödevimi gönderdikten sonra, dairemde tekrar dolaşmaya başladım ve ona yeni bir bakış açısıyla, yeni bir perspektifle baktım. Mesela... Mack bu yer hakkında ne düşünürdü?

Mobilyaların çoğu ikinci el. Para konusunda tutumlu biriyim. Param biterse ne yaparım? Dünyayla yüzleşir miyim? Sanmıyorum.

Emekli olacak yaşa geldiğimde, bir daha kimseyle konuşmak zorunda kalmayacağım; tüm mal ve hizmetlerimi eve teslim ettirebileceğim. Kanepemde oturup duvara bakabileceğim ve kimse farkına bile varmayacak.

Tabii, Kate hariç. Ve Mack...

Tamam, peki. Mack'i tekrar düşünmeme izin verdim ve sihir gibi, bilgisayar koltuğuma geri döndüm ve onun mesajının bulunduğu ekranın önüne oturup forumu açtım.

Kendime gülümsüyorum. Kesinlikle delisin. Mack o tuhaf balık yaratık değil. Kendini hiçbir şeye ikna etmedin.

O, sarı saçlı, yeşil gözlü, geniş çeneli ve geniş omuzlu normal bir adam. O, son birkaç ayda arkadaşlık kurduğum normal bir akvaryum forumu üyesi. Ne daha fazlası, ne de daha azı.

Mesaja tıklıyorum.

Mack: Akvaryum forumundan ayrılacağımı bilmeni istedim. Burası kişiliğime olumsuz etki etmeye başladı... Her şeyin fazlası zararlıdır, bilirsin. Seni tanımaktan çok keyif aldım. Ama muhtemelen bir daha benden haber almayacaksın. Umarım hayatın harika geçer. Her günümü biraz neşelendirdin ve bunu bu dünyadaki başka hiçbir şey veya kimse için söyleyemem. Çirkin balığım bile böyle düşünüyor. Seni özleyeceğim Jules. Tahmin bile edemezsin.

Ağzım açık kalır.

Ne?!

O... beni terk mi ediyor? Öylece kalkıp gidiyor mu?

Okyanustaki bir yağmur damlası gibi mi yok oluyor? Yüzeyden sıçrayan bir çakıl taşı gibi mi?

Nasıl cüret eder?

Aramızda bir şey olduğunu
sanıyordum. Aramızın iyi
olduğunu sanıyordum.

Onun benden hoşlandığını sanıyordum.

Birdenbire dünyam daha da küçüldü; duvarlar şişirilen balon ev gibi bana doğru yaklaşıyor, kollarımın derisine degecekmiş gibi.

Mack yoksa, kimim ben?

Tüm kararsızlığım buharlaşıyor ve parmaklarım çılgınca kelimeleri yazıyor. Belki kalması için onu ikna edebilirim. Belki henüz çok geç değildir.

Jules: Gidiyor musun? Ama henüz en derin, en karanlık sırlarımı bile seninle paylaşmadım. Özel hazır ramen tarifimi, yanlışlıkla tüm masaüstü simgelerimi görünmez hale getirdiğim zamanı veya iş laptopuma porno indirdiğim ve bunun tüm şirkete e-posta ile gönderildiği zamanı başka kime itiraf edeceğim? Beni terk edemezsin Mack. Senin için önemli olduğumu sanıyordum. Beni önemseydiğini sanıyordum. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Nereye gidiyorsun ki?

Bu çılgınca, itiraf dolu bir mesaj. Tonum çaresiz ve bir kez olsun umurumda değil. Önemli olan itiraf. Gitme. Lütfen beni affet.

Bizi affet. Geri dön. Ama gönder tuşuna bastığımda mesaj geri geliyor.

Kullanıcı Mackthefishguy, hesap silindi 22:22.

Ekranın köşesinde, saatin son rakamı bir artar. 22:27.

Onu beş dakika farkla kaçırdım.

Mack'in mesajından sonra, yorganımın altına daldım, başımı örtünün altına sakladım. Saatlerce dışarı çıkmadım. Midem guruldadığında, telefonum çaldığında veya dilim iç yanaklarımın yapışkan yastığına zımpara kağıdı gibi sürtündüğünde bile.

En azından gece uykuya daldığımı biliyorum, sabah değil. Küçük zaferler.

Şimdi, güneş doğmuş olmalı. Üç kez uyandım, nefes almaya çalışarak, ellerim boğazımda. Ama rüyalarım uzak, belirsiz bir fikirden ibaret, bir resim ya da anı değil. Aklıma gelen tek görüntü yeşil ve yapışkan, karanlık ve uçucu, hava, su ya da uzay gibi. Bazen, yemin ederim ki örümcek ağları görüyorum. Parlayan. Ya da belki ateşli ağlar. Bir böcek gibi bir tanesine sıkışmış durumdayım. Hareket edemiyorum.

Biri ya da bir şey beni yakalayacak.

Hatırlayabildiğim en fazla bu kadar. Ki, itiraf etmeliyim ki, eskisinden daha fazla.

Ama ortalama bir aydan daha az.

Boynumda sıkı hissettiğim yakamı çekiyorum. Günler önce giydiğim eşofmanımı giyiyorum. Vücudumun kıvrımlarında terden nemlenmişler. Dövüş ağırlığına ulaşmaya çalışan bir güreşçi gibiyim. Uçuruma geri düşme, rüyasız bir uykunun karanlığına teslim olma arzusu çok güçlü. Ama yine de bu arzu önemsiz. Vücudum ne zaman kalkacağına karar verir ve vücudumun istediğini inkar edemem.

Siktir et. *Kalk artık.* Artık yatakta saklanmak yok.

Kendimi normal sabah rutinime zorluyorum: Ağzım kahveye, kaşığım Froot Loops'a, burnum vücuduma, kığım gıcırdayan bilgisayar sandalyesine. Kığım gıcırdayan sandalyeden çıkıyor. Elim kapı kilitlerine.

Kulağımı kapıya dayarım. Jason'ı

dinliyorum. Jason'dan kaçınmak için

her şeyi yaparım.

Parmak uçlarım telefon mesajlarına.

Annemden dört tane var. Okumadan siliyorum. Kate'den bir tane.

Kate: Merhaba? Nerelerdeydin? Bir şeye ihtiyacın var mı? Kahvaltı sandviçleri? Yeni bir terapist? Yenilebilir bir şey?

Ben de ona cevap vermiyorum. Ne anlamı var ki? Kate hayatımda hiçbir şeyi değiştiremez. Kimse değiştiremez, ben bile.

Özellikle ben. Kendime onaylayan bir homurtu çıkarırım.

Gıcırdayan sandalyeme tekrar oturup bilgisayarımı açana kadar duygularımın bilincime geri dönmesine izin vermiyorum.

Mack gitti.

Ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. E-posta adresini bile almadım. Gerçek bir isim.

Elimde olan tek şey sahte bir kişinin resmi. Ve korkunç bir yaratık.

Mack kim?

Belki onların farkına varmıştır. Belki bana ne gönderdiğini biliyordur.

Ya da belki de benim ona verdiğim önemi bana hiç vermemiştir.

Bu daha olası görünüyor.

Aniden, onun bir tür balık yaratık olup olmadığı umurumda değil. Bakış açım yine değişti, çok net.

Bu dünyada önemli olan sadece birkaç şey var. Mack nazik bir insandı. Bayat şakalar yapan biri. Büyük bir tankı olan bir adam, onu ne için kullanıyorsa. Ve bana karşı nazikti. Beni sadece görünüşümden dolayı sevmiyordu.

Mack işte böyle biridir.

Ve onu özleme duygusu, hayatım boyunca hissettiğim hiçbir duygudan daha derin ve daha karanlık.

Siktir! Ellerimi saçlarıma gömüyorum ve sonra tekrar telefonumu elime alıyorum.

Jules: Mack gitti. Forumdan ayrıldı.

Kate: Ne?! Bizim balıkçı adamımız mı? Balıkçı adam sana şüpheli resimler gönderdikten sonra şüpheli bir şekilde ayrıldı mı? Hayır... yüzyılın şoku.

Jules: Komik değil. Sanırım onu gerçekten sevmeye başlamıştım. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Kate: Evine git. Nerede yaşadığını biliyor olman çok önemli bir bilgi. Seni öylece terk edemeyeceğini söyle. Sen de bir insansın! Senin de duyguların var.

Kapının çalınmasıyla neredeyse bir kilometre zıplıyorum.

Kalbim hızla atıyor. Kapımı kim çalıyor?

Hareketsizce oturuyorum. Annem ya da Kate olmadıkça kapıyı açmam. Aslında annem bile olsa açmam.

Başka kimseye izin vermiyorum. Teslimatlarımda kapıyı asla çalmamaları için özel notlar bile ekliyorum. Kalp rahatsızlığım olduğunu söylüyorum.

Saniyeler geçer ve sonra tekrar rahatlarım. Kapıyı çalan kişi şimdiye kadar gitmiş olmalı.

Kate'e cevap yazmak için telefonumu elime aldığımda ses tekrar duyuldu.

Kahretsin. Defol git artık! Burada kimse hoş karşılanmıyor.

Yine bir vuruş, tekrar tekrar. Sonra bir ses.

"Jules? Hey, Jules. Ben George. Kahve dükkanından. Kapıyı açabilir misin? Ya da burada olduğunu haber ver. Senin için endişeleniyorum."

George? Kahretsin.

Kapıya tırmanıp, zincir kilidimin izin verdiği kadar açtım. "Ne istiyorsun?" diye kapı aralığından sordum.

"Günlerdir kahve içmeye gelmedin. Sana bir şey oldu mu diye endişelendim."

Bana bir şey oldu. Bütün hayatım değişti! Ama bunu, seni dünyadaki diğer normal insanlar gibi davranmaya çalışan, neredeyse bir yabancı olan nazik birine nasıl açıklayabilirsin?

"İyi misin?" diye sorar.

Boğazımı temizliyorum. "İyiyim. Sorun yok. Her şey yolunda. Artık gidebilir misin?"

Ama gitmez. "Seni rahatsız etmek istemem. Ailen ya da başka birinin var mı? Seni düzenli olarak kontrol eden biri?"

Aile. Ne soru ama.

"Gitmeliyim George. Yine de teşekkürler," derim ve kapıyı yüzüne kapatırım, her kilit, mandallar çevrildiğinde donuk bir ses çıkarır.

Hayatımda ne kadar çok insan varsa, beni hayal kırıklığına uğratma olasılıkları o kadar artar. Asma kilit kapımı güvenli hale getirir. Ona bakarım. Dışarıdan hiçbir şey içeri girmez. İçeriden hiçbir şey dışarı çıkmaz. Ama George'un sesi, varlığı, ben istemeden hayatımı kesintiye uğratması. Bu beni biraz sarsar.

Dönüyorum ve hemen odanın yanındaki parlak dikdörtgen akvaryum gözüme çarpıyor. Kabarcıklar yukarı doğru sıcıyor. Su aşağı doğru itiyor. Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı. Nefes alıp veriyorum, nefes alıp veriyorum.

Mack'in ortadan kaybolması beni güçsüz hissettiriyor. Ve kendi gücünü kaybetme düşüncesinden daha korkutucu bir şey yoktur. Özellikle de

başlangıçta zaten çok az gücün varsa. Eski terapistim ne derdi acaba?

Bir farkındalık içime işliyor.

Bütün bu işi yanlış yapıyormuşum. Mack beni hayatından çıkarmış olabilir, ama Kate bir konuda haklı. *Onun nerede yaşadığını biliyorum*. Ve bu bilgi güç demektir. Ve sonra aklıma bir fikir gelir.

Bölüm 6

Saat ikiyi gösteriyor. Üç saattir ön kapımda bekliyorum. Oturuyorum. Dinliyorum. Zamanımı bekliyorum.

Dün Jason'ın koridorda bir yabancıyla konuştuğunu duydum. Bir süreliğine şehir dışına çıkacak, saat üç buçuk civarında uçağa binecek. Onun gitmesini bekliyorum, böylece ona rastlama ihtimalim kalmayacak.

Sinirli bir şekilde gömleğimin eteğini parmaklarımla okşuyorum; dairemde bornoz veya eşofman dışında bir şey giymek benim için garip. Ama şu anda, her tarafında küçük yeşil nakışlar olan siyah bir kazak giyiyorum. Kot pantolonum yeni. Aslında, üç yıl önce ilk aldığımda yeniydi. Paketi hiç açmadım bile. Dolabımın bir köşesinde duruyordu, ama bugün onu giyme günü.

Annemin sesi etrafa yayılıyor. *Neden bu kadar koyu ve kasvetli renkler giyiyorsun Jules? Sen parlak bir baharsın! Ama okyanusun dibindeki çamur gibi giyiniyorsun.*

Koltuk altlarımı bir kez daha koklayarak, insanları rahatsız etmeyeceğimi kontrol ediyorum ve deniz esintisi kadar ferah koktuğumu fark edince içimden bir nefes alıyorum. Genelde böyle olmaz.

Duş aldım, o yüzden. Sabah ilk iş olarak kalktım ve banyomun köşesindeki küçük cam kabine girdim. En iyi sabun ve losyonları da kullandım.

Cildim hala biraz pürüzlü hissediyor. Sanki kuruyormuşum gibi biraz pul pul dökülüyor. Bu durum ve mavi damarlar, son zamanlarda vücuduma ne olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Fazladan losyon sürdüm.

Tanrı aşkına Jason, artık gider misin?

Sonunda, kapısının sesi kulaklarımı dikti. Sonra ağır ayak sesleri.

Ayağa kalkıp gözetleme deliğinden Jason'ı ve sıkı kesilmiş saçlarını ve spor pantolonunu asansörlere doğru koşarken gördüm.

Tanrıya şükür. Gitti.

Emin olmak için on dakika daha bekledim. Ve sonra, haftalar sonra ilk kez, tüm kilitleri tek tek çevirdim, sonunda küçük pirinç tutucusundan zinciri çektim ve ön kapıyı açtım. Koridordan gelen serin hava ilk önce beni karşıladı. Artık bu kokuya alışkın değilim. Derin bir nefes alıyorum ve biraz zorlanıyorum. Belki alerjim vardır. Sonra koridora koşuyorum, merdiven boşluğunun drenajını dolaşıyorum ve aniden... Dışarıda buluyorum kendimi.

Utangaç bir şekilde George'un dükkânına doğru yürüdüm ve onu tezgâhta buldum. Beni görünce kaşlarını kaldırdı.

"Jules, seni dışarıda görmek ne güzel. Ve çok... güzel görünüyorsun." Elini uzatır.

Gülümseyerek, dayanabildiğim kadar uzun süre ona bakıyorum, sonra tekrar ellerime bakıyorum. "Sade kahve lütfen," diye sözünü kesiyorum.

Evet, genellikle duş almadığımı, dışarıda giyilen kıyafetler giymediğimi ve yürüyüş ayakkabısı giymediğimi biliyorum. George bana karşı nazik olmaya çalışabilir, ama bu, görünüşümle ilgili yorumlar duymak istediğim anlamına gelmez.

Aslında, dairemden hiç çıkmamamın nedenlerinden biri de bu yorumlar. Herkesin görünüşüm hakkında sürekli lanet olası bir fikri olmasından bıktım.

"Afiyet olsun..." George bana kahveyi uzattı. Yüzünde her zamanki endişeli ifade vardı.

Alışkanlıktan neredeyse daireme geri dönüyordum. Daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi. Ama bu sefer, cebimde yumruğumu sıktım.

Bugün daireme geri dönmeyeceğim.

Karanlığa geri kaçmayacağım.

Bunun yerine, Mack'i bulacağım.

Kate bana Mack'in adresini verdi. Tam olarak hangi dairede oturduğunu bilmiyorum ama eminim bulabilirim. Bina çok büyük ama her daire de öyle. Beşinci katta oturuyor ve katta sadece beş daire var.

Doğru birimi bulmak zor değil. Zor olan şey...

Kaldırıma bakıyorum. Gökyüzü gri ve soğuk. Artık soğuğa neredeyse alışmadım, dairemi her gün aynı ılımlı ve neredeyse ılık sıcaklıkta tutuyorum. Artık soğuk havaya uyum sağlayabilir miyim, yoksa tamamen soğukkanlı mı oldum?

Damarlarım doğal ışık altında özellikle mavi ve ürkütücü bir şekilde parlıyor.

İğrenç.

Hadi Jules. Bunu yapabilirsin. Eskiden bunu sürekli yapardın. New York'ta seçimler için metroya binerdin. Chicago'da L trenine binerdin. Şimdi bu daireye yedi blok yürüyebilirsin. Yapabilirsin.

Eski terapistin ne derdi? Bin millik yolculuk ilk adımla başlar.

O gerçekten basmakalıp sözleri severdi, ama hey, ara sıra işe yararlar.

Biraz çaba sarf ederek, bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum. George muhtemelen tezgahının arkasından endişeli bir ifadeyle bana bakıyordur. Onun yargısının ağırlığı, görmesem bile üzerime çöküyor. Herkesin yargısının ağırlığı... Ve yine de...

Bir adım daha, bir adım daha. Adım, adım, adım, adım, adım.

Ve farkına varmadan, binamı geçip kaldırımın ve caddenin kenarındaki bloğun sonuna gelmişim, yaya geçidi ışığı yeşile dönmek üzere. Işık yanıp söner ve ben tekrar yürümeye başlarım.

Başarıyorum! Kanım pompalanıyor, etrafımdaki dünya yeşil, beyaz, gri ve mavi renklere bulanıyor, elim yanımda hareket edemeyecek şekilde yumruk haline gelmiş, ama yine de ilerliyorum.

İleri ve ileri. Gözlerimi kapatıyorum. Seyircilerin dolaşan bakışlarından kaçınıyorum. Özellikle erkeklerin. Ceketimin kapüşonunu başıma çekiyorum.

Kahve fincanımı sıkıyorum. Boğazımı sıkıyorum. Koşuyorum. Daha hızlı ve daha hızlı koşuyorum. Binaya vardığımda sinirlerim bozulmuş, dizlerim titriyor,

ciğerlerim ağırlaşmış.

Ama aynı zamanda... *vay canına.*

Yıllardır bu kadar uzağa gitmemiştim!

Ama şimdi buradayım... Bu tamamen başka bir hikaye.

Bina eski. Görünüşüne bakılırsa, bölgedeki korunmuş tarihi binalardan biri olabilir, kırmızı tuğlaların üzerine sarılmış sarmaşıklar

kırmızı tuğlaların yan tarafına sarılmış sarmaşıklar var. Girişin üzerindeki büyük altın art deco tarzı tabelada "The Dome" yazıyor. En üst katı görmek için boynumu uzattığımda başım dönüyor. Yaklaşık on kat yüksekliğinde. *Vın.* Başım yine dönüyor ve neredeyse yere yığılıyorum.

Ne yapıyorum ben? Hayır, gerçekten, ne halt ediyorum ben?

Neredeyse manyetik bir çekim gücüyle ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırarak apartmanımın yönüne doğru ilerliyorum.

Buraya gelmek delilik. Genel olarak birinin evine habersiz gitmek delilik, ama internette tanıştığın, neredeyse bir yabancı olan birinin evine habersiz gitmek? Seni kandırdığından şüphelendiğin birinin evine? Ben neyim, bir tür sapık mı? Ya da daha kötüsü, ölüm arzusu olan biri mi?

Ama içimdeki küçük bir ses susmak bilmiyor. *Buraya kadar geldin. Seni öylece terk edemez. Seni öylece bırakamaz. Kendini ne sanıyor? Baban mı?*

Bu düşünceyle göğsümün ortasında bir kahkaha patlar, ama panik hissini kırar. Ceketimi sıkıca çekerim, boş kahve fincanımı binanın önündeki ferforje çöp kutusuna atarım ve yaklaşıyorum.

Ön kapıyı açarken nefesimi veriyorum.

Binanın lobisi süslü, tonozlu, parlak, ama hayaletli bir havası var. Denizdeki adamların eski resimleri sergileniyor. Ayrıca, büyük, lake kaplı balıklar duvara asılı. Lobiyi dekore eden kişi kesinlikle tutarlı. Bir kitabın yanındaki sehpa da küçük bir şelale var. Sanki kanunları çiğniyormuşum gibi parmak uçlarımda yürüyerek bakıyorum.

Moby Dick.

Bir tema seziyorum. Mackthefishguy balık binasında yaşıyor. İlginç.

Asansörler lobiden dar bir koridorda. Bir kapıcı masanın arkasında horluyor, kenarsız lacivert şapkası alnının hemen üzerinde eğik duruyor. Bunun dışında ortalıkta kimse yok. Kesinlikle en iyisi. Başka biriyle asansöre binmek zorunda kalsaydım ölebilirdim.

başka biriyle asansöre binmek zorunda kalsam ölebilirim.

Düğmeye basıp içeri giriyorum. Asansör sallantılı, yükselirken biraz sallanıyor. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Milyonuncu kez, bu kararımdan şüphe duyuyorum.

Milyonuncu ve birinci kez, arzularım mantığımı gölgede bırakıyor.

Sıkıcı turuncu rakamlar, katları geçerken tek tek yanıyor ve sonunda *beş rakamı* yanıyor. Asansör bir kez daha sallanıyor ve sonra bir

Ve farkına bile varmadan, metal kapılar açılır ve yeni bir bölge ortaya çıkar. Benim daha az seyahat ettiğim yol.

Şimdi tek yapmam gereken, Mack'in hangi dairede kaldığını bulmak.

Hmmm. En son istediğim şey, fazladan biriyle görüşmek veya konuşmak, bu yüzden her kapıyı çalmak söz konusu bile olamaz. Etkileşimleri en aza indirmeliyim.

Bu konuda uzman olmam iyi bir şey.

Koridor, ilk bakışta sınırdaki gibi görünüyor. Sonsuz ve başka bir dünyaya ait gibi. Düşük kaliteli halı lacivert renkte ve turkuaz renkli dalgalar, dikdörtgen şeklindeki döşeme şeridinde yukarı aşağı dalgalanıyor. Aydınlatma sıcak, mat sarı renkte.

Ama sadece birkaç kapı var.

Beynim karışıyor. Bunu nasıl çözebilirim? Daha çok değil, daha akıllıca çalış. İlk olarak. Paspaslar.

Mack'in kapısının önünde paspas olacağını sanmıyorum. Çoğu erkek kapısının önünde paspas bulundurmaz. Ve eğer o, resimdeki sarı saçlı ve yeşil gözlü adamsa, o zaman *kesinlikle* paspası yoktur.

Bu, koridordaki iki kapıyı eler. İlk paspasın üzerinde *"Olduğun gibi gel"* yazıyor.

İkincisinde bir adamın yüzünün milyonlarca resmi basılı ve üzerinde *"Üzerime bas"* yazıyor. Özel yapım şaka paspası. Kesinlikle Mack değil. En azından öyle umuyorum, çünkü keşfetmek istemediğim bir fetiş var.

Tamam, üç tane kaldı. *Carmen Sandiego* falan oynuyormuşum gibi hissediyorum. Çocukken o oyunda hep iyiydim.

Bana en yakın kapıda kıvrımlı yeşil bir pothos var. Bu Mack'in olabilir. Akvaryumları sever, bu yüzden bir bitkiyi canlı tutmak isteme ihtimali yüksek. Ama yakından bakınca, toz tabakası bitkinin plastik olduğunu gösteriyor. Nedense, bunun onun olmadığını biliyorum. O plastik bitki seven biri değil. Olmaz. Aslında, Aquariumaniacs forumunda, plastik bitkilerden hoşlanmadığını özellikle belirtmişti. Balıklar farkı anlayabilir. Bazı plastik bitkiler balıkların yüzgeçlerini tahriş edebilir.

Bu durumda iki kapı daha kaldı.

Kulağımı kapılardan birine dayadım ve televizyonun sesini duydum. Ses çok yüksekti. Gürültülü, muhafazakar bir haber kanalıydı.

Bu kesinlikle Mack olamaz.

Yapamam. Hayır, buna inanmayı reddediyorum. Bunun olasılıklar arasına girmesine bile izin vermeyeceğim.

Bu durumda, bir kapı daha kalıyor.

Halı yok, bitki yok, ses yok. Sadece sıradan bir ahşap kapı. Peki arkasında ne var? Arkasında ya başar ya da öl var.

Bu noktaya kadar gelmiş olmam, açıkçası, şaşırtıcı. Bir yanımda Kate'i aramak istiyor, ama daha büyük bir yanımda bundan kaçınıyor. Bunu şimdilik sır olarak saklayayım. Kalbime yakın bir sır.

Ve en çok bilmek istediğim şey? Mack'in sırrı. Ne saklıyor?

Yumruğumu tahtaya götürüp kapıyı çalıyorum, hiçbir şey olmayabileceğini bilerek. Aslında, buna güveniyorum. Hiçbir şey olmazsa, bilmek istemediğim bir cevap almam. Schrödinger'in Mackthefishguy'ı.

Ama cevap alamayınca, bunun beni biraz sinirlendirdiğini fark edince şaşıyorum. Hiç rahatlamıyorum. Aksine, biraz daha gerginim.

Tekrar kapıyı çalıyorum, ama bu sefer daha sert.

Güm, güm, güm, güm, güm.

Bir süre beklerim, ellerim belimde.

Hala hiçbir şey yok.

Bu kadar uzağa (birkaç blok) gelip karşılığında hiçbir şey almamak (beni aramayan kişinin ilgisini çekmemek) için gelmedim. Bu kozmik olarak yanlış!

Siktir et.

İki elimle yumruklarımı duvara vuruyorum, ta ki aniden bir ses duyulana kadar. Daireden bir hışırtı geliyor. Kapının altındaki aralıktan sarı bir ışık parlıyor.

Zaman hem hızlanır hem de yavaşlar.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kapıdan bir erkek sesi geliyor. Ses derin ve yumuşak ama sessiz ve temkinli.

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Yutkunuyorum. "Mack?" Karşılaştırıldığında, sesim ciyaklama gibi çıkıyor. Boğazımı temizliyorum.

"Ne?"

"Mack. Aç kapıyı. Ben Jules."

Uzun bir sessizlik olur. Sonra sesi tekrar duyulur. "Jules." Sanki yeni bir kelimeyi ilk kez deniyormuş gibidir.

"Evet." Bu sefer sesim güçlenir. "Jules diye birini tanımıyorum."

Bu ne cüret! Ama bu küstahlık bana daha da güç veriyor. "Evet, tanıyorsun. Aslında beni oldukça iyi tanıyorsun. Forumdan."

Bir başka duraklama. "Sana inanmıyorum."

"Benim. Gözetleme deliğinden baktığını biliyorum. Benim. Sana fotoğrafı ben gönderdim. Sonra sen de bana bir fotoğraf gönderdin, hatırladın mı? Ve sonra birdenbire ortadan kayboldun?"

"Ne istiyorsun?" Sesindeki soğukluk beni şok etti.

Şaşırmamam gerekirdi. Psikopat gibi habersizce kapısını çalmıştım. Bu tam da beklemem gereken bir tepkiydi, hatta her şeyi göz önünde bulundurursak, hak ettiğimden daha nazik bir tepkiydi.

"Ben..." Sesim kesiliyor. "Kapıyı açabilir misin?" "Hayır."

Ağzım açık kalır. "Ne! Neden?"

"Neden davet etmediğim bir yabancıнын kapısını açayım ki? Bu yeri nasıl buldun? Buralarda mı yaşıyorsun? Ciddi misin sen?"

Alaycı bir şekilde güldüm.

Utanmam gerekirdi, ama utanmıyorum. Küçük deliğime geri dönmem gerekirdi, ama yapamıyorum. Aslında biraz sinirliyim. Bu yeni bir duygu. Uzun zamandır hissetmediğim bir duygu. Tamamen haksız, haklı bir öfkeyle birleşen bir öfke.

"Şu anda ciddi *misin*? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum! Arkadaşlar arkadaşlarını terk etmez. Arkadaşlar birdenbire ortadan kaybolmaz!"

"Biz arkadaş değiliz. Sadece aynı forumdaydık. İnternetteki hiçbir şey gerçek değildir."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, bacaklarımı kapıya karşı duruyormuş gibi açıyorum. "Tamam, pislik olmak başka bir şey, entelektüel olarak dürüst olmamak ise tamamen başka bir şey." Yine, öfkem haksız da olsa hızla yükseliyor. "Ben gerçek biriyim, seni orospu çocuğu."

Sonra kapının arkasından küçük bir kıkırdama duydum, bu ses beni hazırlıksız yakaladı. Sesi yumuşadı. "Biliyor musun? Haklısın. Forumdan ayrılma şeklim için özür dilerim. Çok nazik bir davranış değildi."

O konuşurken, gözlerim kapıyı, pürüzsüz çerçeveyi, kapı kolunu inceliyor. Neden açmıyor?

"Beni içeri almazsan özrünü kabul etmem." Görmem gerek. Kendi gözlerimle. Kendi gözlerimle. Onun kim olduğunu bilmem gerek.

"Bu mümkün değil."

"Neden olmaz?"

"Çünkü sen tamamen bir yabancısın ve bu delilik. Buraya nasıl geldin ki?"

"Sokağın aşağısında yaşıyorum. Önemli bir şey değildi." *Çok önemli bir şeydi.* "Yürüdüm." Evet, yürüdüm. Korsanların kalas üzerinde yürüdüğü gibi.

Bir başka duraklama. "Sokağın aşağısında mı yaşıyorsun?"

"Evet, tüm bu zaman boyunca hemen yan komşunuz olarak yaşadık. İnanabiliyor musunuz?"

"Jules, en çılgın rüyalarım da bile buna inanamıyorum."

O konuşurken, parmak uçlarımı kapı çerçevesinin üzerinde gezdiriyorum. Bir kadın olarak, yedek anahtarı kimsenin bulabileceği bir yerde asla saklamazdım. Ama erkekler aynı endişeleri hiç duymuyorlar gibi görünüyor, değil mi?

"Rüyaların nasıl...?" diye mırıldandım. "Ha?"

"Çünkü senin rüyaların var, değil mi? Benim yok. Aslında... Kabuslar görüyorum..." Parmağım çerçevenin en üstünde metalik bir şeye çarptı ve ona ulaşmak için parmak uçlarımda durmam gerekti. Sonra yere düştü.

Lanet olası bir anahtar.

"Alo? Neden bahsediyorsun? Jules, bence gitmen gerek."

Anahtarı başparmağımla işaret parmağım arasında tutuyorum.

"Sana kapıyı açman için son bir şans vereceğim, Mack." "Bu bir tehdit mi? Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Tehdit değil, sadece uyarı."

"Neden bahsediyorsun?"

Cümlesini bitirmeden, anahtarı altın topuzun üzerindeki küçük kilide sokup çevirerek kapıyı açtım.

Bölüm 7

"Vay canına," kapıda donakaldım. Kanım dondu, vücudum kaskatı kesildi.

Koş! Hareket et! Git!

Ama yapamıyorum. Sıkışıp kaldım.

İşte orada. Karşımda duruyor. Fotoğraf çerçevesinden çıkan sarı saçlı, yeşil gözlü adam değil. Tabii ki o değil.

Asla o değildi.

Onun yerine, yanardöner mavi gözlü balık yaratık var. Büyük kafası ve pulları, çenesinin altında dalgalanan ince yüzgeçleri var. Kulaklarının etrafında yelpaze var.

Ve şimdi onun geri kalanını görüyorum. "Balık gibi görünen adam" doğru. Evrimin ortasında gibi görünüyor. Ya da belki evrimin ötesinde. Belki bu gerçeğe daha yakındır. Balık, ilkel çorbadan ortaya çıkar, ancak bir kez daha geri emilir, ama bu sefer daha fazla araca sahiptir. Çünkü bacakları var. Eller ve ayaklar, hafifçe perdeli olsa da, kollara ve bacaklara bağlıdır. Her iki yanında da uzunluk boyunca yüzgeçler vardır. Ve inci gibi pullarla kaplıdır.

Sanırım kusacağım.

"Kapıyı kapat lan!"

Sesi beni şok ederek hayata döndürüyor. Gerçekte, sadece bir saniye geçmiş. Şaşkınlıkla, arkamdaki kapıyı kapatıyorum.

Hâlâ burada duruyorum, ama o bana doğru yaklaşıyor ve ben onun uzanmasından neredeyse irkiliyorum. Ama o sadece kapının kilitlerini çeviriyor.

Sonra perdeli elini uzatıyor. "Anahtarı ver."

Anahtarı uzattığımda ellerim titriyor ve o anahtarı benden kapıyor, cildim onun parmaklarının pürüzsüz, serin pullarıyla kısa bir temas kuruyor. Titriyorum.

Ellerini beline koyarak önümde duruyor. Baktığımı biliyor. Tsukiji Pazarı'nda 400 kiloluk bir ton balığı gibi sergilendiğini biliyor. Ya da teknelerde erkeklerin fotoğraf çektiirdiği o devasa balıklar gibi. Bu, olaya bir şekilde tamamen farklı bir bakış açısı getiriyor.

"Korkuyor musun?" diye sorar, ama tehditkar bir şekilde değil. Neredeyse özür dilercesine, başını eğerek, dikkatli gözlerini bana dikerek.

"Ben... ben..." Sözler ağzımdan çıkmıyor. Vücudumdaki titreme durmuyor.

Arkasında bir tank var. Kocaman bir tank. Ve dairesinin parke zeminindeki su izlerinden, tankın kimin için olduğunu aniden anlıyorum.

Onun içindi.

Boğazımı temizliyorum. Agorafobik bir korkak olabilirim, ama küçük bir kaltak değilim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kapının dışında anahtar bırakmamalısın."

"Ne?"

"Bu tehlikeli."

"Benim tehlikeli olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Öyle misin? Sen, aylardır konuştuğum adam mısın?"

Ağırlığını bir bacağından diğerine aktarıyor. *Üzerinde kıyafet bile yok.* Ama durun, var. Üzerinde mayo var. Yüzgeçlerinin rengiyle neredeyse aynı renkte. Opalimsi soluk mavi.

Onun da uzun boylu olduğunu fark etmeden edemiyorum.

Benden çok daha uzun. "Benden gerçekten korkmuyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Soruma cevap ver. Adın Mack mı? Forumlardaki adam sen misin?"

O başını salladı. "Evet. Benim."

Kendimi rahatlatmak için sıkıca sarılıyorum. "O zaman hayır, senden korkmuyorum."

Söylediğim şeyin doğru olup olmadığını değerlendirmek için vücudumun her köşesini derinlemesine araştırıyorum. Sanırım vücudum hala şokta. Ellerimi ve ayaklarımı hissetmiyorum. Bakmaktan kendimi alamıyorum. Zihnim, önümdeki yaratık karşısında tam anlamıyla hayrete düşmüş durumda. Yaratık mı?

Ama o bir yaratık mı?

İnsan gibi görünüyor.

"Jules."

"Evet?"

"Hemen gitmen gerekiyor." "Ciddi misin?"

"Son derece ciddiym. Gitmen ve bir daha geri dönmemen gerekiyor. Gitmen ve beni gördüğünü unutman gerekiyor. Anladın mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Affedersiniz. Misafirinizle konuşmak için çok kaba bir yol bu. En azından bana bir kahve ikram edebilirsiniz."

Çorak dairesini işaret ediyor. Beyaz bir kanep ve büyük akvaryumu dışında dairede pek bir şey yok. Akvaryumun yanında, fotoğrafın kadrajı dışında kalan tarafta, akvaryumun tepesine kadar uzanan uzun bir masa var.

Masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar var.

"Burası kahve içilecek bir yere benziyor mu?"

"Kahve içmiyor musun? Garip adam," diye alay ediyorum. Sonra sözlerimin anlamını fark edince gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Öyle demek istemedim."

"Sana bir kez daha kibarca gitmeni rica edeceğim. Eğer dinlemezsen, seni fiziksel olarak dışarı çıkarmak zorunda kalacağım."

Ona sert bir bakış attım. "*Buraya kadar* gelmemin sebebi, suçlu muamelesi görmek mi?"

"Sokağın aşağısında oturduğunu söylemiştin." *Çünkü buraya gelmek için ne kadar güç harcadığımı bilmiyor.* "Ve sen kelimenin tam anlamıyla bir suçlusun. Evime zorla girdin."

"Anahtar kullandım."

"Bu durumu daha iyi hale getirmez."

"Ve biz arkadaşız."

"O zaman üzgünüm, artık değiliz."

Bu beni çok kızdırdı. Bana nasıl böyle davranabilir? Öncelikle, o bir yalancı. Dairesinde balık yok. İkincisi, arkadaşlığımızı inkar ediyor ve bence en çok canımı yakan da bu. Üçüncüsü, artık buradayım ve gitmek istemiyorum.

Bunun tuhaf olduğunu biliyorum. Normalde, dairemin güvenliğine dönmek için her şeyi yaparım. Ama şimdi...

Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikiyor. Kendimi ihanete uğramış hissediyorum.

Bu duyguyu silip atıyorum. "Bana böyle bir şey söylediğine inanmıyorum," diyorum ve kapı koluna elimi koyarak arkamı dönüyorum. "Seni tanıdığımı sanıyordum. Sanırım yanılmışım."

Sonra bir kez daha arkamı dönerim ve anahtarı tüm gücümle fırlatırım. Anahtar, pullu karnına çarpar ve karnındaki kasların

Ne garip bir kombinasyon.

Anahtar ıslak bir lekenin ortasına üzücü bir tıkırtı sesiyle düşer.

"Siktir git Mack! Sen bir pisliksin." Ve

kapıyı çarparak kapatırım.

Eve geldiğimi hatırlamıyorum. Daireme girdiğimi hatırlamıyorum.

Bornozumu giyip küvete girdiğimi hatırlamıyorum. Hiçbirini hatırlamıyorum.

Uyanana kadar. Gözlerim açılır ve kendimi suda bulurum.

Nefes nefese sudan çıkarırım.

Ne zaman burada uykuya

dalmışım? Ne halt yemişim ben?

Ama sonra günün anıları bilincime geri gelir ve tanıdık bir mide bulantısı hissi beni sarar. Küvetten çıkarım, ıslak ayaklarım yere çarpar, bornozumu çıkarırım, aceleyle kurutma rafına atarım ve kendimi sıcak bir havluya sararım.

Vücudumu ovuşturuyorum. Sonra ön kolumda küçük yeşil bir nokta fark ediyorum. Tırnağımla kaşıyorum.

Bir ben mi?

Ben gibi görünmüyor; bir ileri bir geri hareket ediyor. İki tırnağımla onu sıkıştırıyorum.

"Ah! Kahretsin!"

Tamam... Bir daha yapma. Cilt etiketi falan olmalı.

Cilt etiketleri yaşlıların başına gelen bir şey gibi görünüyor. Ama belki de yaşam tarzım yüzünden hızla yaşılanıyorum. Evden çıkmayanlar iyi şarap gibi yaşlanmazlar, eminim. Biz eski süt gibi yaşılanırsınız.

Telefonumu kontrol ediyorum, ama nedenini bilmiyorum. Asla ilginç veya yeni bir şey yok. Yatağıma sürünerek gidip uzanıyorum ve internette gezinmeye başlıyorum.

Google'da balık canavarı aramak istiyorum. Mack öyle bir şey mi? Teknik terim bu mu?

Beni fiziksel olarak ortadan kaldıracılabileceğini söyledi. Belki de ondan korkmam gerektiğini söyledi.

Ama korkmadım. Korkmuyorum.

Aslında, o anki şokun etkisi geçtikten sonra düşündüğümde, korkunun beni harekete geçiren duygu olmadığını anlıyorum. Bunun yerine, ben...

Meraklanmıştım. Çok meraklanmıştım. Onun pürüzsüz, inci gibi beyaz vücudunun görüntüsünü kafamdan atamıyorum.

Ve daha da garibi, sanırım onu rüyamda görüyordum. Ama bundan emin olamıyorum... Rüyalarımı çok nadiren hatırlarım. İnci gibi bir dış yüzey. Açık havada dönen ateşli, elektrikli bir daire. Kan.

Onun sesi de. Artık sesini duyduğuma göre, tüm mesajlarını yeniden bağlam içine yerleştirebilirim. Çünkü onun tonlamasını biliyorum. Kim olduğunu. Sesi nasıl olduğunu.

Alışkanlıktan, Aquariumaniacs forumuna geri dönüyorum. Orada olmayacağını biliyorum, ama yine de eski mesajlarımıza erişebiliyorum. Onları kaydırıp, şimdi onun sesiyle okuyorum.

Binlerce mesaj var, bu yüzden seçim yapabileceğim çok şey var.

Jules: En sevdiğin film hangisi? Mack:

Jaws demek klişe olur mu?

Jules: Splash dersem daha da klişe olur mu?

Tanrım. Sanırım tüm ipuçları başından beri oradaydı. Yani, kim tüm vaktini balıklar ve akvaryumlarla ilgili bir forumda geçirir ve en sevdiği filmin su hayvanlarıyla ilgili olduğunu söylerken bir sürü balık kelime oyunu yapar ki?

Şey... ben hariç.

Tabii, ben yokken forumdaki mesajlar da epey birikmiş.

FishKiller1234 de geri dönmüş gibi görünüyor.

Onun gönderilerine tıklıyorum.

FishKiller1234: Aramızda, tanrının ışığına sahip olmayanlar var. Vücutları çarpık ve sakat. Hepimizi kendileri gibi yapmak istiyorlar. Balık Canavarları sizi de çarpıtmak ve sakatlamak istiyor. Daha fazla bilgi için Facebook grubuma katılın.

Clownfishlover2: Dostum, forumlardan defol git. Kimse umursamıyor.

Kafamı kaşıyorum. Mack bir balık canavarı mı? Diğer insanları da zombi veya vampir gibi balık canavarlarına dönüştürmek mi istiyor?

Ama bu doğruysa, neden beni bu kadar çabuk kovmaya çalışıyor? Yani, habersiz geldiğim gerçeği dışında.

Neden bana saldırmaya çalışmadı ki? Yapabilirdi. Kuru zeminde tam önümde duruyordu. Ve güçlü olmalı.

Vücudunun hatlarını takip eden dalgalı kasları gözetledim.

Hmmm.

Mesajları kaydırıyorum. Kızgın olduğumu fark ediyorum. Korkmuyorum.

Ve her şeyden öte, eskisinden bir milyon kat daha fazla sorum var.

Sen kimsin Mack, balıkçı adam? Ve nereden geldin? Sanırım bunu öğrenmeye çalışacağım.

Bölüm 8

Cebimde telefonum titriyor, ama beşinci kez görmezden geliyorum. Yine de gizlice bir göz atıp tekrar cebime koyuyorum.

Kate: JULES NEREDESİN LAN? GÜNLARDIR SENDEN HABER ALAMIYORUM

Bence büyük harf kullanımı biraz abartılı, ama onun endişesini anlıyorum. Ama şu anda cevap veremem.

Mack'in dairesinin önünde oturuyorum. Sırtım kapıya yaslanmış, ellerim bükülmüş dizlerimin üzerinde. Kendimi toparlıyorum. Kapı kilitli... Açmaya çalıştım ama tabii ki anahtar yok.

Şimdi ona geri verdiğime pişmanım. O gece yutmalıydım ya da başka bir şey yapmalıydım, sonra kullanmak için. Bu iğrenç düşünce beni güldürdü.

Belki bir çilingir çağırıp kapıyı açtırabilirim?

Tanrım, ben yüzde yüz bir sapığım. Ayrıca, başka biri Mack'i görürse ne olur? Bilim kurgu filmlerini yeterince izledim, meraklı gözlerin gizemli canavarları aramasının iyi sonuçlar doğurmayacağını biliyorum. Ama meraklı gözlere sahip olan ben miyim?

Ve o bir canavar mı?

Neyse, bu kadar yeter. Kapıyı tekrar çalıyorum. Ayağa fırlıyorum ve boğazımdaki düğümü yutuyorum.

Kapıyı yumruklamam boş bir ses çıkarır ve ben yumruklarımı sıkıp tırnaklarımı elimdeki hassas ete batırarak cevap beklerim.

Tabii ki cevap yok.

"Mack, aç kapıyı!" diye
bağırıyorum.

"Orada olduğunu biliyorum!"

Cevap yok.

"Benden saklanamazsın."

Tehditkar ama doğru değil. Ayrıca. Hala cevap yok.

"Senin bir fotoğrafın var. Beni içeri almazsan, onu başkalarına gösteririm."

Hay aksi. Ne söylemişim ama. Ama elimde değil. Onu tekrar görmeliyim. Neler olduğunu öğrenmeliyim. Onunla ilgili sorularım beni rahat bırakmıyor.

"Bekle!" İçeriden boğuk bir ses geliyor. Pürüzsüz, derin bir ses.

Sonra bir sıçrama sesi ve *şap, şap, şap*. "Bekle."

Tankın içinde olmalı. Ne garip. Ama yine de, ben kimim ki yargılıyorum? Onun dairesine girmek için çilingir tutmayı düşünen bir kadın.

Kapı bir santim açılmadan önce heyecanla kaşlarımı kaldırıyorum ve onun ürkütücü soluk gözlerini ve pürüzsüz, pullu yüzünü görüyorum. Boynumdan bir ürperti geçiyor. Onun varlığı bana bir şeyler yapıyor.

"Yalnız olduğunu nereden bileceğim?" Ama sesi her zamanki gibi derin ve pürüzsüz. Hala temkinli. Hala ihtiyatlı.

"Çünkü ben arkadaşı olmayan bir ezik olduğum için mi?" diyorum, omuzlarımı kaldırarak.

Bazen gerçek en ikna edici cevaptır.

Büyük gözleri, bu cevabın doğruluğunu değerlendirircesine sağa sola hareket eder ve sonra kapı açılır. Ben içeri girerken o kapının arkasına saklanır.

İçeri girer girmez kapıyı kilitler.

Elini uzatır. Islak, suyla kayganlaşmış, yerde iz bırakıyor. "Fotoğrafi göster."

"Silemezsin, onu buluta kaydettim," diyorum.

"Evet, şantajın nasıl işlediğini biliyorum. Sadece görmek istiyorum." "Telefonumu göremezsin."

"O zaman bana gönder."

"Telefon numaran lazım. Numaran var mı ki?"

Kısa bir süre gözlerini kapatır ve elini alnına götürür. "Ben bir balıkım, teknoloji düşmanı değilim. Tabii ki telefonum var."

Bu hareket çok insani. Sesi de öyle. Duruşu, hareketleri ve konuşma şekli de. Ama görünüşü o kadar... insan gibi değil ki. "555-7632."

Yüzümde beliren şaşkınlığı gizlemeye çalışıyorum. Numarasını verdiği için inanamıyorum. Numarayı telefonuma girip ona fotoğrafları gönderiyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Bunlar sana gönderdiğim fotoğraflar. Gizlice benim fotoğrafımı falan çektiğini sandım. Beni kandırdın."

Kafamı sallayıp ona doğru uzanıyorum. Sanki korkmuş gibi geri çekiliyor. "Üzgünüm, sana dokunmaya çalışmıyorum... Sadece fotoğraflarda nereye bakman gerektiğini göstermeye çalışıyordum."

"Oh," der ve alnını kaşır.

Daha yakından bakıyorum, tırnakları yok, ama bu hareketi, özellikle, çok insani görünüyor. Bunu nereden öğrendiğini merak ediyorum.

"İzin verir misin?" diye soruyorum.

Bir an düşünür. "Olur."

Ona yaklaşıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıp yanına geçiyorum, böylece yüz yüze durarak onu korkutmuş olmayız. Bu duruşun ne kadar korkutucu olabileceğini ilk elden biliyorum.

"İşte..." derim, elindeki telefona uzanır ve işaret parmağımla başparmağımla ekranı açar gibi bir hareket yaparım. Resmin köşesindeki, çerçeveli adamın gönderdiği bölümü yakınlaştırırım. "Yakından bak, köşeye bak."

Bana bir bakış attı ve şimdi onun yanına yanaştım. Onun vücudunun her ayrıntısını görebiliyorum. Mürekkep ve yağlı boya ile çizilmiş gibi görünen her bir küçük yanardöner pul. Kulakları da kafasındaki delikler gibi, ama uçlarında küçük üçgenimsi yüzgeçler var. Sanki bir insanı taklit ediyormuş gibi.

"Bunu fark ettin mi?" Telefonu indirir ve tekrar bana bakar. "Beni gördün mü?"

Başımı sallıyorum. "Evet, bazen gözlemci olabilirim. Her zaman değil. Sadece bazen."

Kafasını sallar. "Bundan sonra neden benimle konuşmaya devam ettin?"

Omuz silkiyorum. "Neye baktığımı nereden bilebilirdim ki? Senin bir kedi balığı olduğunu biliyordum, ama senin bir kedi... *balığı* olduğunu bilmiyordum. Anlatabildim mi?"

Beni çok şaşırtan bir şekilde, buna gülümsedi ve bakışlarını ayaklarına indirdi. "Peki şimdi gerçekte kim olduğumu gördün mü?"

"Seni gördüğümde, cevaplardan çok sorularım var." O

başını sallar. "Benim de."

Arkamızdan bir damlama sesi geliyor. Kafasını çevirip hızla akvaryumuna doğru koşuyor. "*Kahretsin*. Akvaryum sızdırıyor. Fazla doldurulmuş."

"Ne?"

"Dinle, Jules," diyor, tankın dibine doğru eğilirken ve küçük beyaz bir raftan bir havlu atarak zemini ve pleksiglası silerken. "Sen benim hayal ettiğimden daha iyi bir insansın. Senin yerinde olsaydım, *beni* görseydim ne yapardım bilmiyorum... Ama burada kalamazsın. Ve sen ve ben arkadaş olamayız."

"Neden?" diye soruyorum.

Çenesi düşer. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim. Eskiden arkadaştık. Neden şimdi arkadaş olamıyoruz? Sızıntı için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hallettim. Söz veriyorum. Bunu daha önce de yaptım." Sanki zemindeki ahşabı silmeye çalışır gibi, agresif bir şekilde yeri ovuşturuyor.

"Emin misin?"

Durur, gözleri aşağıya bakar. "Artık dairemde insanlara alışkın değilim. Artık değil. Gidebilir misin... Gidebilir misin?"

Gitmek istemiyorum. Sorularımın hiçbirine cevap vermedi. Ben de sormadım. Ama en azından bu mücadelesini anlayabiliyorum. Ben de dairemde insanların olmasını sevmiyorum. Orada bulunan tek kişi Kate. Bu düşünce beni bir havuz şamandırası gibi söndürüyor.

Dudaklarımı birbirine sürterim, o an hayal kırıklığına uğrarım. Ona ulaşmanın başka bir yolunu bulmam gerekecek. "Peki. Gideceğim. Ama bir sorum daha var."

Ayaklı ellerini kel kafasına sürter. Yine, çok insani bir hareket. "Evet?" der, hafifçe sinirli bir tonla.

Kapıya doğru geri çekilirim, elim kapı kolunda. Gittiğimde bir daha geri dönmeme izin verilmeyebileceğini biliyorum. "Gerçek adın ne?"

"Sana söyledim." Şu anda çömelmiş olduğu yere, yere bakıyor, tankın içinden minik su damlaları düşüyor. "Sadece Mack."

"Sadece Mack. Yani gerçek adını mı kullandın?" "Sen kullandın mı?"

Başımı salladım. "Evet. Benim adım Jules. Juliet'in kısaltması. Annem benim ünlü bir aktris olacağımı düşünüyordu."

"Juliet."

"Ama bana Jules de."

Ayağa kalkar ve havluyu kısa askıya geri atar. "Jules. Artık gidecek misin?"

Uyuyamıyorum, ama bu yeni bir şey değil. Sadece Mack'i düşünmüyorum, aynı zamanda onun akvaryumunu da düşünüyorum. Neredeyse tüm duvarın büyüklüğündeydi, ama o zeminlerin taşıyabileceği ağırlığın bir sınırı vardır elbette. Onun dairesi başka türlü boş. Duvarda televizyon yok. Sandalye, battaniye veya yastık yok. Orada mı uyuyor? Orada mı yaşıyor? Çünkü açıkça görülüyor ki, akvaryumun *dışında* da olabilir.

Peki, bu ne anlama geliyor?

Yataktan kalkıp battaniyeleri yere atıyorum ve masama oturup biraz iş yapıyorum. Genelde titiz olduğum teslim tarihlerimde gecikiyorum. Ama son zamanlarda *Mack* meselesi dikkatimi çok dağdıttı. Sanki... Gördüklerimi gördükten sonra nasıl normal bir insan gibi yaşayabilirim ki?

Yine de yazmaya devam ediyorum. İş iştir.

Çoklu evren, birçok farklı türden canlıyı barındırabilir. Birisi bir fikri hayal edebiliyorsa, o fikir muhtemelen vardır. Ancak bilim adamları, bu hipotezin doğru veya yanlış olduğunu kanıtlamak için bir deney yapma imkanına sahip değiller, bu da çoklu evren ideolojisinin büyük bir kısmının sonsuza kadar teorik veya varsayımsal bir kavram olarak kalmasına neden oluyor.

Sandalyeye yaslanıyorum. Kahretsin, keşke bir bilim adamını arayıp bulduğum şeyi anlatabilsem.

Bu düşünce bile vücudumu geri çekiyor. Kimseye söylemek yasak. Mack savunmasız. O tam anlamıyla sudan çıkmış balık gibi. Ve savunmasız olmanın ne demek olduğunu biliyorum. Gizli bir hayat sürmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Elbette, Kate'e epey bir şey anlattım, ama Kate biraz delidir. Asla... asla ispiyonlamayacak bir deli. Ona hayatımı emanet edebilirim. Ve Tanrı biliyor ki pek çok kişiye güvenmem.

Telefonumu alıp eklediğim yeni kişiye kaydırıyorum.

Mackthefishguy olarak kaydettim. Aramızdaki tek mesajlar, daha önce gönderdiğim resimle birlikte olanlar.

Sadece ona bakıp duruyorum. Belki de onu telefonumda saklamak güvenli değildir. Ama onu saklamak istiyorum, sanki bizim iletişim kurduğumuzun kanıtıymış gibi. Sanki ilişkimizin var olduğunun kanıtıymış gibi.

Çünkü şimdi bu, bir rüyadan başka bir şey gibi geliyor.

Mack artık forumlarda değil. Beni dairesinde istemiyor. Arkadaş olmak istemiyor.

Ve adamın nedenleri olmadığını söylemiyorum.

Ama beni ne kadar uzaklaştırırsa, o kadar akıntıya karşı yüzüp ona geri dönmek istiyorum.

Ne garip bir duygu.

Sanki pratik yapıyormuş gibi, telefonumdaki mesaj kutusuna Mack'e birkaç kelime yazıyorum. Aslında göndermeyeceğim; sadece gönderebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor.

Jules: Balık olmak nasıl bir şey?

Mesajı siliyorum. Sonra tekrar yazıyorum.

Jules: Peki, o şortun altında ne var? İnsanlar gibi normal mi?

Biraz gülüyorum ve sil düğmesine basılıyorum. Ne dersin? Asla gönderilmeyecek bu mesajları yazmanın verdiği hissi seviyorum. İçimdeki küçük bir parça, bu uygunsuzluğun verdiği mutlulukla gülümsüyor. Özgürleştirici. Ciddiyetsiz. Eğlenceli.

Biraz daha yazıyorum.

Jules: Peki nasıl sevişiyorsun?

Gerçekten nasıl sevişiyor? Şortun altında penis var mı? Bunun beni ilgilendirmedğini biliyorum. Ama ne yazık ki ben de bir insanım. Hepimiz bilmediğimiz şeyleri bilmek isteriz.

Mesajı silmek için telefonuma uzanırken bir telefon geldi.

Annem. Yine mi?

Aceleyle aramayı reddettim. Konuşmak istediğim son kişi oydu. Beni aramaya çalıştığını biliyorum, ama umurumda değil.

Geçmişten bir anı gözümün önüne geliyor, ama onu uzaklaştırıyorum. Fotoğraf çekimleri. Bir adamın elleri. Annem uygun bir şekilde arkasını dönmüş. Onu düşünmek istemiyorum. Ve bana yaptıklarını düşünmek istemiyorum... bana yapılmasına izin verdiklerini.

Ekran temizlenir, ama tekrar baktığımda midem düğümlenir.

Çünkü evet, annemin aramasını görmezden geldim, ama başka bir şey daha yaptım.

Mack'e o lanet mesajı gönderdim!

İşte orada, ekranda küçük mavi bir balonun içinde, sanki sudan başını çıkaran küçük bir balina gibi.

Jules: Peki nasıl sevişiyorsun?

Ağzımı elimle kapatıyorum ve bir dizi çılgın, dehşet dolu kahkaha patlıyor içimden.

Gerçekten mi, Jules?!

Belki de efsanevi bir yaratıkla tanışyorsun, onunla arkadaş oluyorsun, evinde onu takip ediyorsun, telefon numarasını alıyorsun, kovuluyorsun ve sonra ona gönderdiğin ilk mesaj "Peki nasıl sevişiyorsun?" oluyor.

Gerçekten mi?

Şu anda kendimi kaybetmiş durumdayım, yatağıma düşmüş, uyuşturucu almış gibi gülüyorum.

Keşke bu ruhsal hastalığın yerine uyuşturucuyu suçlayabilseydim. Şimdi ekrana bakıyorum.

Ne yapabilirim? Mesajı geri alamam. Başka bir mesaj gönderip bunu örtbas etmeye çalışmalı mıyım? Yoksa bu, suçu daha da ağırlaştırmaz mı?

Örtbas etmek her zaman suçtan daha kötüdür, değil mi?

Ama karşı tarafta hiçbir şey olmuyor. Cevap vermiyor. Sonra aklıma geliyor. *O akvaryumda.*

Akvaryumda! Muhtemelen telefonuna hiç bakmıyor bile. Onun dairesindeyken, bilgisayarını akvaryumun göz hizasına yerleştirmişti. Onu yüzeye çıkıp, ellerini dışarı uzatarak bilgisayarda yazdığını hayal ediyorum. En azından, neredeyse her gün benimle sohbet ettiği için bunu yapmış olmalı.

Ama telefonu. Belki başka bir yerde tutuyordur? Belki de pek kullanmıyordur.

Balık canavarlarının sosyal yaşamları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Uygunsuz sorunun altında yatan boşluğu izliyorum.

Ona balık canavarı dememeliyim. Sonuçta ben de bir canavarım. Davranışlarıma bakın.

Ona başka bir şey diyeceğim. Balık kralı nasıl? Balık Kralı.

Tabii, neden olmasın...

Hayır, balık babası nasıl?

Aman Tanrım, yine o dehşet verici şekilde gülüyorum. Neyim var benim!

Sonra... mesajımın altında yazma baloncukları belirir.

Bölüm 9

Kabarcıkların metne dönüşmesini beklerken yanağımı o kadar sert ısıırıyorum ki, ağırı derimden geçip göz kapağıma kadar ulaşılıyor. Ama sonra kabarcıklar duruyor.

Pardon?

Tekrar başladıklarında nefes veriyorum.

Balık babası olmak başka bir şey, ama balık sikici çocuk olmak başka bir şey.

Kahretsin, balık babası bir şey olacak, değil mi? Ama sonra metin beliriyor.

Mack: Biliyorum... Biliyorum ki, evime girip, aksi takdirde mükemmel ve huzurlu olan hayatımı bozduktan sonra bana bunu göndermedin. Böyle bir şey yapmazsın, değil mi Jules?

Kıkırdamaya başlıyorum. Sesinden kızgın olduğu anlaşılıyor, ama aynı zamanda... bir soru sordu, değil mi? Soru sormak, *devam et demek* demektir.

Bunu bir işaret olarak alıyorum. Almamalıyım çünkü her zamanki gibi, kırık bir ön kapı kadar dengesiz davranıyorum, ama elimde değil.

Bu, yıllardır başıma gelen en heyecan verici şey. Hayır, başıma gelen *en heyecan verici şey*.

Ve bunun bitmesini istemiyorum. En son ne zaman bu kadar canlı hissettiğimi hatırlamıyorum.

Cevap vermeden önce, bunu düşünmek istediğim için, banyoya doğru yürüdüm, kıyafetlerimi çıkardım ve musluğu açtım.

Suyun sesi, dairemdeki sağır edici sessizliği yatıştırıyor. Biraz banyo tuzu atıp ayak parmağımı suya daldırıyorum, suyun ısısının

bacağımdan kalbime yayılmasına izin veriyorum, bu sırada tüylerim diken diken oluyor.

Suya daldıktan sonra, dirseklerimi porselen küvetin iki yanına koyup, dizlerimi bükerek — bir bacağıma diğerinin üzerine atıp neşeyle sallayarak — başımı duvara yaslayıp, saçlarımın uçlarını nemle ıslatıyorum.

Jules: Biliyorsan, neden soruyorsun?

Ekрана yazma baloncukları beliriyor. Karnımda heyecan baloncukları oluşuyor.

Mack: Çünkü senin ne kadar çılgın olduğunu tam olarak doğrulamak istiyorum.

Jules: Sen bunu yargılayacak kişi misin?

Mack: Çılgın görünebilirim, ama aslında inanılmaz derecede mantıklı biriyim. En azından senden daha mantıklı.

Şimdi daha da heyecanlandım. Ayaklarımla suyu tekmeliyorum. Yine flört ediyoruz. Arkadaşlar gibi konuşuyoruz, eskiden forumlarda yaptığımız gibi. Ya da en azından öyle sayılır. Yola çıktık.

Jules: Yani, bu seks yapamayacağın anlamına mı geliyor?

Mack: Gerçekten bunu mu yapıyoruz? Gerçekten benim hakkımda konuşacak mıyız?

Jules: Bir kızı suçlayamazsın. Durum tersine dönseydi, senin de milyonlarca sorun olmayacakmış gibi davranamazsın.

Mack: Tabii, ama ben birinin nasıl seviştiği hakkında sorularla buzları kırmazdım!

Jules: Buzlar çoktan kırıldı dostum. Bana o fotoğrafları gönderdiğinde buzlar kırıldı. Kendini buzları kıran kişi olarak gör. Ben sadece suyu test ediyorum. Ayak parmağımı suya sokup sıcaklığını ölçüyorum. Ama buraya kendi başıma gelmedim.

Mack: İyi bir argüman sunduğunu inkar edemem.

Omuzlarımı silkiyorum ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum. Neden bundan bu kadar zevk alıyorum? Gerçekten, bu durum bana eşi benzeri görülmemiş bir tatmin duygusu veriyor.

Jules: O zaman soruyu cevapla.

Mack: Soruyu cevaplarsam, konuşmamız bitecek mi?

Jules: Hayır, tabii ki bitmez. Soruyu cevaplarsan, sana sormak istediğim çok çok çok fazla sorudan sadece biri cevaplanmış olacak.

Mack: Peki ya sorularını cevaplamak istemiyorsam? Jules:

Cevaplayacaksın.

Yazma balonlarında bir duraklama var. Hızlıca mesajlaşıyorduk. Belki de onu çok zorladım.

Mack: Gerçek şu ki, sevişebilir miyim bilmiyorum. Açıkçası utanç verici.

Jules: Sen bakir misin?!

Bu fikir beni şok etti. Ben bile bakire değilim, ve ben pratikte bir yengeç gibiyim.

Mack: Neden benim bakir olmam fikri, diğer şeyden daha şok edici geliyor?

Jules: Yani sen bakir misin?!

Mack: Hayır, bakir değilim.

Jules: O zaman neden seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun... senin gibi?

Mack: Uzun hikaye, Jules.

Jules: Ne, bunu konuşacak başka arkadaşların mı var? Söyle bana. Bir duraklama olur. Bir sonraki mesajı beklerken dudağımı ısırırım. Mack:

Ben hep böyle degildim.

Jules: Nasıl bir insandın?

Mack: Sana gönderdiğim resim. Duvarda asılı olan ilk resim. O bir kedi balığı değildi. O bendim, ya da belki hala benim, kim bilir. Ama o birkaç yıl önceki bendim. Şimdiki halime dönüşmeden önceki.

Kalbim göğsümde sıkışır. Ne demek istiyor? Demek istediği... bir balığa dönüştü mü?

Sonra kafam karışıyor, çünkü eğer bu doğruysa, o zaman başka şeyler de doğru olabilir. Mesela... FishKiller1234. Onlar aramızda dolaşıyorlar.

Ancak Mack yürümek gibi bir şey yapmıyor gibi görünüyor. Onun yerine bir akvaryumu var.

Yaşadığı bir akvaryum.

Jules: Eskiden insandın.

Mack: Sanırım öyle. O kadar ileri gidebilir miyim bilmiyorum. Sanırım kendimi hep biraz farklı hissettim. Sanki uyum sağlayamıyormuşum gibi. Diğer insanların endişelenmediği şeyler hakkında endişelenirdim. Ve sonra bir gün, o endişeler gerçek olmaya başladı.

Jules: Endişelerden neyi kastediyorsun?

Ama sonra yine uzun bir sessizlik oldu.

Mack: Bu gece daha fazla konuşabileceğimi sanmıyorum. Uzun bir gün geçirdim.

Jules: Ama ben de endişeleniyorum! Belki de aynı endişeleri paylaşıyoruz? Endişelenmek tamamen normal bir insan davranışıdır!

Nedense ekranıma çılgınca dokunuyorum. Neyden bahsediyor? Bu atasözündeki endişeler nedir? Bunlar, her gün yaşadığım endişelerle aynı mı?

endişelerle aynı mı? Kabuslar. Rüyalar. Ne derseniz deyin. Boşluk.

Ama artık çok geç. O, sessizliğe büründü.

Konuşma, küvetin dolması kadar sürdü. Ayak parmaklarımla musluğu kapatıp su akışını durduruyorum.

Şimdi, burada oturuyorum. Yalnız. Bu küvette.

Normalde, içine attığım onca tuzdan susamış olurdum. Ama bunun yerine, kendimi dolu hissediyorum.

Kolumdaki küçük deri etiketini ileri geri, ileri geri hareket ettirerek Mack'i düşünüyorum.

Önce bana gönderdiği fotoğrafı düşünüyorum. Yeşil gözlü, sarı saçlı çekici adamın fotoğrafını.

Sonra şu anki halini düşünüyorum. Çoğu insan onu ürkütücü olarak tanırlar. Bir korku filmine layık olarak.

Beynimi taradım ve vücudumu inceledim, eski terapistimin zorlu duygusal durumlarda yapmamı öğrettiği gibi. Mack'i düşündüğümde ne hissediyorum? Ne görüyorum? Vücudumun neresinde?

Gerçek şu ki, emin değilim.

Ama tüm bunlara rağmen, elim karnımın aşağısına doğru kaymaya başlıyor.

Diğer elimde telefonum var, mesajlarımız hala orada duruyor. Onun yazmaya devam etmesini istiyorum, ama yapmayacağını biliyorum. Bitti. Belki de sonsuza kadar.

Ama bu, elim daha ileri gitmesini engellemiyor. Daha aşağı, daha aşağı, sarışın kasık kıllarına, pelvisimin üstündeki küçük üçgen bölgeye ulaşana kadar, parmaklarım vücudumun merkezindeki o tanıdık küçük yumruğu arıyor.

Uzun, çok uzun zamandır mastürbasyon yapmadım. Mastürbasyon yaptığımda, zihnim genellikle boştur. Hiçbir şey düşünmem. Ne bir erkek ne de bir kadın. Dediğim gibi, görünüş benim için önemli değil. Başka bir şey olmalı, nadiren birinde bulduğum bir şey.

Ama zihnim Mack'in görüntülerine doğru süzülüyor. Onu zihnimde gerçekten göremesem de, onu, enerjisini, sesini, o sesi, mesajlarını hissedebiliyorum. Gözlerimi açıp mesajları okuyorum ve parmaklarım şimdi klitorisimin etrafında daireler çiziyor. Küçük enerji patlamaları elektriksel ve küresel nitelikte. His giderek artıyor ve artıyor ve elim eskisinden daha hızlı çalışıyor.

Yaptığım şey hakkında herhangi bir düşünce hızla bilincimden siliniyor. Şu anda neden tahrik olduğumu sorgulamaya vaktim yok, ama tahrik oldum. Bunun yerine kendimi buna bırakıyorum. Ta ki zevk dalgası klitorisimden karnıma doğru yayılmaya başlayana kadar, giderek güçlenerek. İşitme duyum bulanıklaşıyor... sanki kulağıma bir deniz kabuğu dayamışlar gibi. Her dalganın gelip gitmesi, çarpması ve çekilmesi.

Ve sonra, gözlerim kapanıyor.

Bölüm 10

FishKiller1234 forumları ele geçirdi.

Birkaç gündür kontrol etmedim ama akvaryumumdaki pompa bozuldu ve yeni bir tane almak için tavsiyeye ihtiyacım var. Evet, akvaryumumda hiçbir şey yaşamadığını biliyorum. Biliyorum! Gerçekten biliyorum.

Ama belki de mükemmel bir ortam yaratırsam, orada bir şeyler yaşayabilir ya da yaşayacaktır, ya da zaten yaşıyordur. Belki de henüz göremiyorumdur.

Akvaryumum benim kendi çoklu evrenim. Bu düşünce beni güldürüyor.

Ayrıca, forumlarda ikinci kez bir gönderi paylaşıyorum. Bu benim için yeni bir şey.

İlk olarak, basit bir soruyla başlıyorum. "Tatlı su akvaryumu için en iyi su pompası hangisidir?"

Ama sonra... sonra biraz aşağı kaydırıyorum.

FishKiller1234: Sizler aptalsınız! Kendi bencil, ahlaksız arzularınızla zehirlenmişsiniz. Şimdi tövbe edin, yoksa balık canavarlara dönüşeceksiniz. Daha fazla bilgi için beni Facebook'ta takip edin.

TankNerd1979: Dostum, sakın ol. Belki de ilaçlarını yenilemek için eczaneye gitmen gerekiyordur. Çocuklarım sevdiği için akvaryumum var. Sence benim çocuklarım da balık canavarına mı dönüşecek, seni deli herif?

FishKiller1234: ÇOCUKLAR TEHLİKE ALTINDA. Daha fazla bilgi için beni Facebook'ta takip edin.

Kafamı sallıyorum. Lanet olsun.

Teknik olarak kendi balık babamla tanışmış olsam da, bu mesajlar beni sinirlendirmeye başlıyor. FishKiller1234 ne dediğini bilmiyor. Aslında, internetin her yerine saçma sapan şeyler yazıyor ve ben buna tahammül edemem.

Cevap vermek için cesaretimi topluyorum. Aklını kaçırmış insanlara cevap vermek, boşluğa bağırp cevap beklemek gibi bir şey olduğunu biliyorum, ama artık buna tahammül edemiyorum. Yanlış bilgiler sinir bozucu. Biz sadece balıklarımız hakkında konuşmak ve bu konuyu kapatmak istiyoruz.

Yazarken ellerim hafifçe titriyor. Bu tür halka açık çatışmalara alışkın değilim.

JulesLikesToSwim: @fishmonster1234 Aramızda sözde balık canavarları varsa ne olmuş yani? Forumlara girip insanları taciz etmiyorlar. Her gün deli saçması mesajlar yazıp normal sohbetlerimizi bozmuyorlar. Petrol şirketlerinin CEO'su olarak çalışan, çocukları kaçıran veya polis teşkilatında çalışan balık canavarları görmüyorum. Aramızda "balık canavarları" varsa ne olmuş yani? Bırakın gitsinler! Kimseye zarar vermiyorlar. Yaşa ve yaşat, dostum.

FishKiller1234: SEN DE ONLARDANDIR. SENİ BULACAĞIZ VE HERKESİN GÜVENLİĞİ İÇİN SENİ ORTADAN KALDIRACAĞIZ. Daha fazla bilgi için beni Facebook'ta takip et.

Cevabı okuduğumda iç çekip başımı sallıyorum. Ciddi olamaz, değil mi? Ama elbette ciddi. Daha iyisini beklemiyordum.

Ama sonra, ekranımda başka bir mesaj belirir. Forumda yeni bir kişi.

AverageJoeGuy: Hey, iyi misin?

Daireme göz gezdiriyorum. Yine duş almadım. En azından önceki gece banyo yapmıştım. Yine de, her zamanki gibi, cildim kirli. Sanırım artık bu benim normal halim. Mack'e giderken giydiğim kıyafetler hala yerde duruyor. Onları toplamaya zahmet etmedim. Bu, onu bir daha asla göremeyeceğimi hatırlatıyor bana.

Telefonum da yerde, şarjı yüzde üçte, çünkü Mack'in cevap vermesini umarak uzun süre ona bakıp durdum. Tabii ki cevap vermedi. Ona bir mesaj daha göndermek istiyorum, ama henüz yapamıyorum.

Neden bu kadar çaresizim?

Masam kahve lekeli fincanlar ve boş ramen kaseleriyle dolu.

Yani... ben iyi miyim?

Bilmiyorum. *Sen söyle.*

Bir yanımda bu mesajdan biraz endişe duyuyor. Normalde bunu görmezden gelirdim. Yeni insanları hayatıma sokmak istemem nadirdir,

Mack bir istisnaydı çünkü ilk mesajı beni güldürdü. Mackthefishguy:

*Mackthefishguy: Hoş geldin hoş forum . Siz sen
aslen Freemont'lu musunuz?*

JulesLikesToSwim: Evet. Sen?

Mackthefishguy: Finlandiya

JulesLikesToSwim: Gerçekten mi? Vay canına, uzun bir yol katetmişsin.

*Mackthefishguy: Hayır, üzgünüm, aslında şaka yapıyordum. Aslında
Finlandiya'lı değilim. Ben de Freemont'luyum.*

Bu yüzden AverageJoeGuy'a neredeyse cevap vermeyeceğim. Ama sonra gözlerim sahneyi tekrar inceliyor. Bir kez daha, ama farklı bir bakış açısıyla.

Cesursun Jules. Lanet olası bir yabancıyla konuş.

Cevapla düğmesine tıklayıp cevap yazdım.

*JulesLikesToSwim: Bunu soruyorsun çünkü sadece çok kötü durumda olan
bir kişi FishKiller1234 ile gerçek bir konuşma yapmaya çalışır mı?*

*AverageJoeGuy: Evet. Öyle sayılır. FishKiller'ın sinir bozucu bir adam
olduğunu anlıyorum. Ama onun tamamen deli olduğunu söyleyemem. Anlıyor
musun?*

Gözlerimi kısıyorum. Bu adam ne biliyor ki?

Cevap vermeden önce masamdaki tek uygun yüzeye tırnaklarımla vuruyorum.

*JulesLikesToSwim: Balık canavarlarına inandığını söyleyemezsin, değil
mi? AverageJoeGuy: İnaniyorum. Ve bence sen de inanıyorsun. Ama tek
sorum şu...
neden?*

JulesLikesToSwim: Neyden bahsettiğini bilmiyorum dostum.

*AverageJoeGuy: Garip davranmaya çalışmıyorum. Ama bir şeylerin ters
gittiğini hissedersen... Belki de açıklayamadığın bir şey yaşıyorsundur. Benim
cevaplarım olduğunu bil yeter.*

Kalbim hızla atıyor. Onun ima ettiği şey hoşuma gitmiyor. Tabii ki açıklayamadığım şeyler yaşıyorum. Anksiyete böyle işliyor. Panik bozukluğu. Agorafobi. Ve bu adamla bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

JulesLikesToSwim: Ne dersen o. Hoşça kal.

Ekranı kapatıyorum, ama bu yeterli gelmiyor. Bilgisayarımı tamamen kapatıyorum.

İçgüdülerim bana bağıyor. Belki de baharatlı rameden dolaydır. Ama mesajlardan da kaynaklandığını düşünüyorum.

AverageJoeGuy ne biliyor? Benim bilmediğim ne biliyor?

Bölüm 11

Kate gelir ve kapıyı çalmaz, yüksek sesle tekmeler. O kadar yüksek sesle ki, görmezden gelemem.

"Neredeydin, kaltak? Aç kapıyı!"

Yüzümü buruşturuyorum ama kanepeden kalkıyorum, koyu yeşil battaniyemi sıkıca üzerime sarıyorum. Kalkarken neredeyse düşüyordum. Ayaklarım uyuşmuş ve sadece bir çorap giyiyorum. Ne kadar zamandır televizyonun önünde oturuyorum?

Televizyonu çok sık izlemem çünkü geceleri yastığımın yanında sallanan, burnuma yakın olan telefonumun küçük ekranını tercih ederim. Ama telefonumdan biraz uzaklaşmam gerektiğine karar verdim.

Mack'ten haber almadım.

Ve ekranımdan da uzaklaşmam gerekiyor. Ödevlerimi önceden bitirdim. Forumdaki mesajları okumaya da dayanamıyorum.

Bu yüzden, bunun yerine, kanepemde bir kütük gibi oturuyorum.

Kate'i isteksizce içeri aldım ve o, market alışverişiyle dolu büyük bir kağıt torbayı sıkıca tutarak hemen etrafına tiksintiyle bakındı.

"İğrenç, burası çok kirli. Tanrım, sen biraz pasaklısın ama bu kadar pasaklı olduğunu bilmiyordum, anlıyor musun?" Kağıt torbayı küçük ve yuvarlak masamın üzerine koydu. Koyu renkli saçları topuz yapılmış, kalp şeklindeki yüzündeki güzel elmacık kemiklerini vurgulamıştı. Zeytin rengi teni parlak ve berraktı. "Şey, pardon? Şu anda porno mu izliyorsun?"

Boş boş televizyon ekranına bakıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Evet, televizyonumda oynayan tek şey bu. Uzun zamandır burada oturup izliyorum..."

sanki saat takıyormuşum gibi bileğimi kaldırdım, ama takmıyordum. "Uzun zamandır. Şaşırtıcı derecede sıkıcı."

Kate kahve masasına doğru yürür, uzaktan kumandayı alır ve televizyonu kapatır. Bir adamın bir kadını arkadan siktiği görüntü kaybolur. Tanrı bilir ne zamandır sessiz porno izliyorum.

"Seni bu daireden çıkarıyorum," diyor Kate. "Hayır!

Hayır, yapamazsın! Kabul etmiyorum."

Ellerini beline koyar ve bana sinirli bir şekilde bakar. "Hayatının geri kalanını bu şekilde yaşayamazsın, değil mi?"

Kanepeye geri yığılır, battaniyeme sarılır, ayaklarım kol dayanağının ucuna çıkar. Pornoyu tekrar açarım. "Neden olmasın?"

"Seninle tekrar çıkmak için sana rüşvet verebilir miyim? Üniversitede yaptığımız gibi?"

Kafamı sallarım. "Hayır."

"Tamam, ama birkaç hafta sonra doğum günüm olduğunu biliyorsun. Drag partisine ne dersin? Doğu tarafında harika bir parti var. Drag *Little Mermaid* yapıyorlar. Herkes kostüm giyiyor. Bu lanet olası şehirde geçirebileceğin en güzel zaman olacak. Hadi ama. Lütfen? Lütfen? *Lütfen?*"

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, umarım sert bir bakış atmışımdır. Ama aynı zamanda, bir parçam suçluluk duyuyor. O bizim arkadaşlığımızdan gerçekten hiçbir şey beklemiyor. Aslında, o kadar tek taraflı ki, neredeyse gülünç. Ben evden bile çıkmıyorum. Onun dairesini hiç görmedim, ama o benimkini gördü. Onun erkek arkadaşlarıyla hiç tanışmadım.

Ve tabii, benimkilerle de hiç tanışmadı çünkü hiç erkek arkadaşım olmadı.

Zihnim istem dışı bir şekilde dolaşiyor. Ve tek görebildiğim büyük balık gözleri ve opalimsi pullar.

Ben kötü bir arkadaşım. Normalde bu tür duygulara karşı duyarsızımdır. Ama şimdi, göğsümü bir suçluluk duygusu deliyor. Ve bundan hoşlanmıyorum. Uzun zamandır bu duyguyu hissetmemiştim, bir şey uyanmış. "Tamam. Belki seninle *Drag Little Mermaid*'e gelirim. Belki."

"Yaşasın!" Kate heyecanla ellerini çırpıyor.

"Ve ayrıca." Sanki birazdan itiraf edeceğim şeyi yumuşatacakmış gibi battaniyeyi ağızma kadar çekiyorum. "Sana bir şey itiraf etmeliyim."

Gülümsemesi kaybolur. "Ne demek istiyorsun?"

Yine dairemde yalnız kaldığım için rahatladım. Bazen Kate misafirliğini uzatıyor, ki bu çok da zor bir şey değil aslında. Toleransım düşük.

Ama şimdi ev tertemiz. Giysiler yıkanmış ve asılmış, kirli bardaklar mutfak dolaplarında parıldıyor. Buzdolabı domates, salatalık ve lahana gibi asla yemeyeceğim şeylerle dolu. Lanet olası lahana.

Ama kendime rağmen, bu çabayı takdir ediyorum.

Minnettarım. Ayrıca, onun tavsiyesini de takdir ediyorum. O tuhaf kadını.

Çünkü Kate'e içimi döktüm. Ona Mack hakkında her şeyi anlattım. Onu gördüğümü. Kim olduğunu. Balık babası var.

"Ben deliyim, değil mi?" diye sordum ona.

Ve bana tek bir şey söyledi. "Sana inanıyorum."

Sonra da "Bence onunla konuşmaya devam etmelisin. Bence burada öğrenmen gereken bir ders var." dedi.

"Ama o konuşmak istemiyor."

O içini çekti. "Arkadaşlığımızın tek taraflı olduğunu biliyor musun?" Suçluluk duyarak başka bir yere baktım.

"Ne dediğimi bilmiyormuş gibi davranma. Ve bilmeni isterim ki, sorun değil. Çünkü senin zor bir dönemden geçtiğini biliyorum. Ben de daha önce zor dönemlerden geçtim, ama bunların üstesinden geldim ve şimdi her zamankinden daha mutluyum."

"Evet, ama ben yıllardır bu durumdayım. Ve sen hala benimle takılıyorsun."

Elimi tuttu. "Doğru. Öyle yapıyorum. Çünkü anlıyorum. Ve ne kadar zamana ihtiyacın olacağı konusunda bir sınır yok. Bunun sınırı yok. O yüzden, senin olduğun yerde seninle buluşuyorum."

"Tamam, bunun ne alakası var?"

"Mack... O da açıkça bir şeyler yaşıyor. Ve senin etrafında olmanı istemediğini söylüyor. Bu doğru olabilir. Ama aynı zamanda, sen de söylediğin gibi, siz arkadaşınız ve sen kimse hakkında böyle bir şey söylemezsin. Yani, belki de onun için de orada olman gerekiyor. Birini kabuğundan çıkarmak için biraz itmek ve biraz zorlamak kimseye zarar vermez."

Onun bunu söylediğini duyduğumda şaşırdım, ama şimdi mantıklı geliyor. O her zaman benim yanımda oldu, bu doğru. Ve bana da alan tanıdı. Nefes almaktan endişe duyuyorum. Uykumda boğulmaktan endişe duyuyorum. Ama belki de Kate, çok geç olmadan, kurumuş bir sardalya gibi yerde büzülmüş halimi bulan kişi olurdu.

Belki de bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

Her halükarda, Kate dairemde ayrıldıktan sonra telefonu kaldırmam için bana güç veriyor.

Jules: Oraya geliyorum.

Aniden, baloncuklar belirir.

Mack: Jules. Bunu bırakmalısın.

Jules: Forumda seni tanıyan başka insanlar da var bence.

Ya da senin gibileri.

Mack: FishKiller1234 mi? O deli mi?

Jules: Hayır, başkaları. Dışarıda senin gibi başkaları da olabilir. Merak etmiyor musun?

Mack: Bunun seninle bir ilgisi yok. Jules:

Biliyorum, ama... Seni özledim.

Sessizlik.

Sessizlik devam ederken kot pantolonumu giydim, sonra da başıma bir kazak geçirdim. Lacivert bir kazak. Anneme göre, bu renkler benim narin ten rengime çok ağır geliyor, ama içim ile dışım hiçbir zaman uyuşmadı.

Yine sessizliğe büründü. Ama sonra kendimi onun yerine koydum. Diğer insanlarla etkileşimde kendimi bunalmış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Kate'in bana duygusal becerilerimin ötesinde bir şey ifade ettiği tüm anlar gibi. Şimdi ben bu denklemden Kate'im.

Bu beni cesur hissettiriyor.

Üçüncü kez evimden çıkacak kadar cesur.

Tamam, yine kaldırıma çıktım. Derin bir nefes alıyorum, kısa bir süre boğulduktan sonra kendime geliyorum, elimle öksürüyorum ve kahve dükkanına yaklaşıyorum.

"Her zamanki gibi. Dur, hayır. Aslında iki kahve," diye düzeltiyorum. George'un kaşları kalkıyor. "İki kahve mi?" diye soruyor.

"Doğru." Hatta gülümserim. Ya da ona yakın bir şey. Hala bakılmak çok garip geliyor.

Ama bu sefer George sadece başını sallıyor ve kahveyi uzatır. "İyi günler, Jules."

Ben de başımı sallayarak kahveleri alıp, Mack'in evine doğru yedi bloklu epik yolculuğuma başlıyorum.

Bu sefer daha kolay olacak gibi geliyor ve ayrıca heyecan beni ileriye itiyor, harekete geçirmeme neden oluyor. Heyecan ve beklentinin kaygımı bu kadar bastırabileceğini bilmiyordum, ama meğer öyleymiş. Belki terapistim bunu bir iki kez söylemiş olabilir.

Onun binasına vardığımda bile cesaretim artar. Kendinden emin bir şekilde içeri girer, ağır giriş kapısını açar ve asansöre doğru yürürüm. Şanslıyım ki, binada kimse yok gibi görünüyor. Belki de yaşlı insanlarla doludur. Belki de benim gibi tuhaf insanlarla doludur. Her halükarda, beşinci kata kadar asansörde yalnızım ve şanslı yıldızlarıma teşekkür ediyorum.

Sadece Mack'in kapısına geldiğimde cesaretim sarsılıyor. Ama kendimi zorlayarak ilerliyorum ve kapıyı çalıyorum.

Kapı üç saniyeden daha kısa bir sürede açıldığında kahvelerimi neredeyse düşürüyordum.

Kalbim çarpıyor, ya da belki midem, ya da belki de adrenalın sistemim çıldırıyor. Her halükarda, onu tekrar gördüğümde içimde çılgın bir şey pompalanıyor.

"Girin," diyor.

Derin, yumuşak sesi beni beklentiyle doldurur.

Bölüm 12

İçeri girdiğimde ilk fark ettiğim şey, akvaryumunda yaptığı değişikliklerdi.

Tankı her türlü şeyle doldurmuş. Çoğunlukla bitkiler, su bitkileri, ince yeşil saplarında sallanan, farklı yönlerde doğru kabarık küçük yaprakları olan bitkiler. Saplarının uçları, çiçekler ve yapraklarla yüzeye çıkıyor. Ve şimdi tank, güzel yeşillerle dolu güzel bir maviye bürünmüş. Ayrıca, içinde bir ışık var. Denizkızı kabuğu gibi yumuşak bir mor renkte parlıyor.

"Burayı çok beğendim..." diye şaka yapıyorum. Ama gerçekten de beğeniyorum. Herkesin standartlarına göre çok güzel. "Aquariumaniacs buraya bayılırdı."

Mack iç geçirir. Ayak izleri ıslak izler bırakmıyor. Ve geçen seferki gibi zeminde ıslak izler yok. Bunun yerine, tankın yanındaki rafa havlular asılı ve kanepenin önündeki yerde bir havlu var.

"Madem buradasın, sana oturman için bir yer teklif etmeliyim." Beyaz kanepeye doğru işaret ediyor.

Ayakkabılarımı çıkarıp kapının yanında bırakıyorum. Bu tür durumlarda nezaketin ne kadar önemli olduğunu bilmiyorum, ama içeriye kir getirmek istemiyorum. Ancak şimdi çıplak ayakla dolaşıyorum. Bu da kendimi savunmasız hissettiriyor.

"Teşekkürler," diyorum ve kanepeye oturuyorum. "Sen de oturacak mısın?"

Şu anda, ellerini arkasında, biraz ileri geri sallanarak önümde duruyor. Gergin görünüyor. Üzerinde bir gömlek

ve mayosu var. Tamamen giyinik, fark ediyorum. Sanırım bunu benim için yaptı.

"Normal bir insan böyle yapar, değil mi?" diyor, sonra yanıma oturuyor, uzun, kaslı bacaklarını genişçe açıyor, öne eğiliyor ve büyük ellerini ortada birleştiriyor.

Kanepenin kenarına yaslanıyorum. Düzgün oturuyorum. Sırtım dik. Dizlerim bir arada. İki elimde de kahve fincanı var. Evde asla böyle oturmam. Kimi etkilemeye çalışıyorum? Sanırım sadece gerginim.

Onun varlığından dolayı

gerginim. Vücudundan.

Onun enerjisinden.

"Erkekler gibi bacaklarını açmamalısın."

"İnsanların evlerine davetsiz gitmemelisin."

Biraz gülüyorum. "Haklısın. Sana kahve getirdim." Kolumu uzatarak fincanı ona uzatıyorum.

Bana çok yaklaşmamı istemediğini biliyorum. Bana dokunmamı istemediğini biliyorum. Hareket ettiğimde neredeyse fark edilmeyecek kadar irkildiğinden bunu anlayabiliyorum.

"Sana dokunmayacağım. Al şunu." Fincanı ona doğru sallıyorum.

Sürpriz bir şekilde, fincanı kabul eder ve dudaklarına götürür, dikkatlice yudumlar. "Kahretsın. Bu roket yakıtı gibi."

"Demek kahve içebiliyorsun." Telefonumu çıkarıyorum ve diğer elimle kendi kahvem yudumluyorum.

Ona sormak istediğim soruların bir listesini yazdım ve unutmak istemiyorum.

"İstediğim her şeyi içebilirim. Sadece... her zaman içmek

istemiyorum." "O zaman neden şimdi içiyorsun?"

Bir yudum daha alır, bakışları kısa bir süre benimkilere kayar. "Çünkü sen verdin."

Beklenmedik bir şekilde, yanaklarım kızardı. "Oh."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. Dudakları da onun diğer özellikleri gibi opal rengindedir. Ama aynı zamanda dolgun ve üst kısmı kavislidir. Bir bakıma, onun en insanımsı özelliği budur.

"Devam et," diyor. Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıyor, sonra parmaklarıyla beni çağırıyor.

Kalçalarımı ileri geri salladım. "Devam et, neyi?"

"Soracak soruların olduğunu biliyorum. O yüzden sor."

Telefonumun ekranına bakıyorum. Sormak istediğim o kadar çok şey var ki. "Ciddi misin?"

Omuzlarını silkiyor, biraz şüpheci görünüyor. "Sanırım ciddiym. Sen ısrarcısın. Kararlısın. Ne diyebilirim ki? Biraz hayranlık duyuyorum."

Dudaklarımı yalarım. "Tamam o zaman. Bazı şeyler merak ediyorum."

"Merak edeceğini düşünmüştüm."

"İlk olarak. Kanepede yanımda oturabilecekken neden tankın var?"

"Yerde uyuyabiliyorsan neden yatak var? Ayakta durabiliyorsan neden sandalye var? Tankın dışında da epey zaman geçirebilirim, aniden ölmem ya da başka bir şey olmaz. Ama tank benim rahat olduğum, yenilendiğim yer. Burada seninle kanepede oturabilirim, ama suda yüzmeyi tercih ederim."

"Burada nefes alabiliyorsun, değil mi?"

Başını sallar. "Nefes alabilirim. Ama tankın içinde daha kolay." Tankı işaret eder. "Ve... şey..."

"Peki, ne..." Nazik olmaya çalışsam da, onu zorluyorum. Daha önce olduğu gibi benimle iletişimi kesmesini istemiyorum.

Tırnağı olmayan parmağıyla kulağını kaşıyor. Parmaklarının arasındaki deri geriliyor ve hareket ediyor. "Eskiden tankın dışında çok daha fazla zaman geçirirdim. Ama yavaş yavaş, gün geçtikçe, içinde daha fazla zaman geçirmeye başladım. Nedenini tam olarak bilmiyorum. Sanırım sadece değişiyorum. Herkes gibi. Benim de tercihlerim var."

"Yani, başlangıçta böyle değildin mi? Yavaş yavaş mı dönüştün?"

Alt dudağını ısırarak, aşağıya bakarken biraz acı çekiyor gibi görünüyor. "Bu yıllardır sürüyor. Ve ben giderek daha fazla dönüşüyorum."

"Giderek daha fazla... bir balığa mı?"

Bana baktı, yüzü kasvetliydi ve başını salladı.

"Hala değişiyor musun?"

Bunun üzerine omuz silkiyor. "Belli değil, ama şu anda çoğunlukla yavaşladığını düşünüyorum. Doktora gidip test yaptırabileceğim bir durum değil. Denemedim de. Doktora gitmenin iyi bir sonuç vereceğini sanmıyorum. Anlıyorsun, değil mi? Beni tanıdığını kimseye söyleyemezsin. Asla kimseye söyleyemezsin."

"Tabii ki. Aptal değilim. Sana bunu yapmam."

"Sanırım bu noktada artık önemi yok. İstersen beni mahvedebilirsin."

Kafamı sallıyorum. "Asla öyle bir şey yapmam." Yine hafifçe gülümsüyor. "Tabii, Jules."

Aramızda bir an sessizlik olur ve ona biraz daha yaklaştığımı fark ederim. Bu ne zaman oldu? Artık kanepenin kenarında değilim. Şimdi öne doğru eğilmişim, dizlerim ona doğru, birkaç santim uzaklıkta.

Kahvemi parke zemine koydum.

"Değişiklikler ne zaman başladı?"

"Yirmi bir yaşlarındayken. Resmi gördün. Duvarda asılı olan benim. Eskiden bendim. Hala ben miyim? Artık ben bile bilmiyorum. Hatırlatması için orada tutuyorum."

"Neyin hatırası?" "Artık olmadığım kişinin."

Yutkunup başımı salladım. Yüzümün ve vücudumun eski fotoğraflarını düşündüm. Artık sadece basılı olarak var olan, başka hiçbir yerde olmayan birini. "Eskiden mutlu muydun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Fotoğrafta mutlu muydun?" Çünkü ben tam olarak anlayamıyorum. Fotoğrafta gülümsüyor, ama gözleri... Gözleri tamamen başka bir şeyi yansıtıyor.

"Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Kimse mutlu mu ki?" Kafamı kaşıyorum. "Bence bazı insanlar mutlu olabilir."

"Sen mutlu musun?"

Omuz silkiyorum. "Bunu bilemem."

"Evet." Başını sallar. "Sana tuhaf bir şey söyleyebilir miyim?"

Sorusunun saçmalığına gülüyorum. "Bundan daha tuhaf mı?" Ama aynı zamanda bana güvenmek istemesinden de heyecanlanıyorum. Her şeyi bilmek istiyorum.

Çenesini indirip sessizce gülümser. "Bazen kendime, şimdi daha önce hiç olmadığım kadar kendim gibi hissedip hissetmediğimi soruyorum. İşte buradayım, doğanın bir ucubesı. Daireden bile çıkamıyorum. Yıllardır dışarı çıkmadım. Ve artık bunu saklayamıyorum. Neye dönüştüğümü. Ama aynı zamanda, ben hala benim."

Ona daha da yaklaşıyorum. Elimi onun eline koymak istiyorum. Onu rahatlatmak için, çünkü onu anlıyorum. İçimdeki ve dışımdaki karışıklığı ve bunun yüzünden başkalarının sahip olduğu tüm görüş ve yargıları anlıyorum. Bir yanım çekinmek istiyor, diğer yanım ise daha önce hiç kimseye itiraf etmediğim bir şekilde itiraf etmek istiyor.

"Daha önce, benim bir modele benzediğimi söylediğinde..." Bu açıkça yönlendirici bir soru. Bu konuyu açmanın, sanki bir şeyleri öğrenmeye çalışıyormuşum gibi göründüğünü biliyorum.

"Hatırlıyorum."

Sırrımı paylaşıyormuş gibi öne eğiliyorum, çünkü öyle. "Evet, öyleyim. Ya da, öyleydim, demeliyim sanırım. Küçüklüğümünden beri, büyürken ve hatta üniversiteden sonra bile öyleydim. Ama hakkımdaki gerçek şu ki, dış görünüşüm içimdeki hislerle hiçbir ilgisi yok. Annem her zaman bana, herkesin beni en çok görünüşümle yargılayacağını söylerdi. Görünüşümün en değerli kamu varlığım olduğunu. Hayatta elde ettiğimiz şeylerin çoğunun, doğduğumuz ortamdan kaynaklandığını. Görünüşümüzden. Ve o tamamen haklı. Bu yüzden dairemden hiç çıkmıyorum. Çünkü dış görünüşüm bir yalan. Ve yalancı olmaya dayanamıyorum."

Başını biraz eğdi ve gözlerim boynuna odaklandı. Bir erkeğin boynu gibi şekilli, ama yanında üç küçük yarık var. Tabii ki var. Solungaçları var. Ama akciğerleri de olmalı.

"Ama dışarı çıkmalısın. Buradasın, değil mi?"

Koltuğa yaslanıyorum. Yanaklarım biraz kızarıyor. "Bir istisna yapmak zorundaydım."

"Benim için mi?"

"Seni görmek istedim." Sesim zayıf ama samimi çıkıyor.

Ellerimin üzerine oturuyorum. Kıpırdanma isteği çok büyük. Şimdi bana biraz ciddi bakıyor ve bence o açık mavi bakışların altında herkes biraz kıpırdanırdı.

Bakışları sarsılmayınca, ben de bakışlarımı indirdim. "Ne? Neye bakıyorsun?"

Gizlice bir bakış attım ve o sanki trans halinden çıkmış gibi başını salladı. "Emin değilim. Sen söyle."

"Ha?"

"Sen kimsin, Jules?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Ben... ben..." Sorusuna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Ben kimim? Güzel miyim? Yoksa çirkin miyim? "Soruları benim soracağımı sanıyordum."

Ama o eliyle yüzünü ovuşturur ve ben yine parmaklarını dikkatle izlerim. "Sanırım bir soru daha soracak enerjim var. İyi bir soru olsun."

Başımı sallayıp, bilmek istediğim tek şeyi soruyorum. "Seni ne zaman tekrar görebilirim?"

Bölüm 13

Mack ile bir anlaşma yaptım. Aslında anlaşma denemez. Belki de onu tekrar görüşmek için yalvardım.

Bana güvenmediğini düşünüyorum ve bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum. O, çoğu erkeğin sahip olmadığı bir şekilde savunmasız. Dış dünyaya, yabancıların onun hakkında söyleyebileceği, yapabileceği veya düşünebileceği şeylere karşı savunmasız.

Ben de böyle hissediyorum. Sadece kadın olduğum için değil, her ne kadar tüm kadınlar dış dünyada savunmasız olsa da, aynı zamanda içimde başka bir şeyin de gizlendiği için. Başkalarına gösteremeyeceğim gizli bir yanım. Saklı. Korunaklı. Kilitli.

Her zaman böyle değildim. Yanlış anlamayın, hiç dışa dönük ya da partilerin neşesi falan olmadım. Her zaman çok küçük arkadaş gruplarım vardı. Ama kilitli değildim. Bir tür hayat yaşıyordum.

Ta ki annem devreye girip hayatımı ele geçirene kadar. Modellik dünyasının bana göre olmadığını söyleyelim.

Spot ışıkları bana göre değildi diyelim.

Yaşlı erkeklerin kameralarıyla beni elle taciz etmeleri ve ajansların ajanlarının şehvetli bakışlarla önlerinde dar iç çamaşırları giymemi istemeleri... bana göre değildi.

Annem bedenimi sömürdü. Ve pek çok başka insan da öyle yapardı. Evet, bunun için para aldım. Ama bana hiç sorulmadı, bunu isteyip istemediğim. Şimdi büyüdüm ve kendime bir karar verdim.

Kimse vücudumu göremez. Kimse beni göremez. Ve kimse bana dokunamaz.

Çünkü artık kendimi koruyorum. Beni koruyacak kimsenin olmadığı tüm o zamanlar için kendimi koruyorum.

Mack'in de korunmaya ihtiyacı var. Anlıyorum. O sadece bir vücuttan daha fazlası. Ama vücudu...

İnsanlar benim tiksindiğimi düşünebilir. İlk başta ben de öyle düşündüm, çünkü onu görmek tüm vücudumu titretmiş, tüylerimi diken diken etmişti. Ama sonra, kendimi daha yakından incelediğimde, tiksindiğimden çok... meraklandığımı fark ettim.

Ve gece yarısı onu görsem, muhtemelen kaçardım. Ama sadece bir yabancı olsaydı. Herhangi bir yabancından kaçardım.

O bir yabancı değil. O bir arkadaş.

Evden çıkmam için tek neden olan arkadaşım ve bunun bir önemi olmalı.

Bu arada, şu anda evden çıkmaya hazırlanıyorum. Geldiğimi mesaj attım, cevap vermedi ama beni içeri alacağını biliyorum. İçgüdülerim öyle söylüyor.

Onu ziyaret ettiğimde yanımda ne götüreceğim konusunda birkaç fikir ürettim. Ona daha fazla soru sorabilmek için dikkatini başka yöne çekmenin yollarını düşündüm.

Bu arada mesajlaşıyoruz. *Jules: Sana*

bir şey göstermem lazım. Mack: Ne?

Aklıma ilk gelen şey, Kate'in beni ziyarete geldiğinde her zaman yaptığı şeydi.

Temizlik.

Onun tankını temizleyeceğim. Giysilerimin altına bikini giydim bile, çünkü en azından satışın gerçekleşeceğini varsayacağım. İzin istemektense af dilemek daha iyidir, ya da ne demişler. Terapistim böyle demiş olabilir. Ya da belki de televizyonda görmüşümdür.

Ve birini tanımak istiyorsanız, onun seviyesine inmelisiniz. Kate benim için bunu yapıyor. Benim seviyeme iniyor.

Ve ben de Mack'in seviyesine inerek bu iyiliğin karşılığını ödeyeceğim. Ki bu muhtemelen deniz seviyesinin altında.

Kendi kelime oyunuma gülümsemem de, aklıma başka düşünceler de geliyor. Mesela... Mack okyanusta yaşayabilir mi? Tankın sınırlarını terk ederse ona ne olur? Suyu tercih ediyor, ama suya *ihtiyacı var* mı? Balina gibi bazen nefes almak için su yüzüne çıkması gerekiyor mu?

Bu sorular, anlamak için bile çok zor. Ayrıca, neden tüm bunların mantıklı olması gerekiyor ki? Kurgudan daha garip olan tek şey...

Kolumu sertçe çimdikliyorum, dirseğimden keskin bir ağrı yayılıyor.

Kendine gel. Bu bir fantezi değil, gerçeklik.

Bazen gerçek hayatta, her küçük garip olayı açıklayamayacağımızı unutuyorum. Bazen sadece şaşkın şaşkın, ağzımız açık kalmış halde merakla bekleriz. Karşılaştığımız gizemlerle yaşamaya devam ederiz.

Mack'in beni tekrar görmeyi kabul etmesini istiyorum, bu yüzden kurnaz davranmalıyım.

Jules: Senin için yapmak istediğim şey bir sürpriz. Bilmek istiyorsan beni tekrar davet etmen gerekecek.

Mack: Lanet olsun.

Mack: Hayır demek istiyorum... ama aynı zamanda, bir şeyler çevirdiğini tahmin etsem de, neyden bahsettiğini bilmemekten nefret ediyorum.

Jules: O zaman öğrenmen gerekecek. Saat üçte görüşürüz?

Rekor sürede Mack'in dairesine varıyorum. Çünkü çok büyük bir şey yaptım.

Otobüse bindim.

Evet, ben. Jules Lowe. Sizin dostça olmayan komşunuz toplu taşıma araçlarına bindi, halka açık bir koltuğa oturdu ve iki buçuk dakika ve yedi blok boyunca bekledi.

Beni buna neyin zorladığını bilmiyorum.

Tamam, dürüst olmak gerekirse, beni buna iten şeyi biliyorum.

Mack'i görmek istiyorum ve onu hemen görmek istiyorum. Heyecandan resmen titriyorum.

Onun kapısına vardığımda, kapının önünde yerde bir zarf var. Onu alıp elimde çeviriyorum.

Mackenzie mürekkeple yazılmış. Kabarık harfler. Bir kadının el yazısı.

Tık, tık, tık.

"Açın. Size bir sürpriz getirdim! Merak etmeyin! Hoşunuza gidecek," diyorum, ses tonumda biraz fazla şarkı söyler gibi.

Bildiğim kadarıyla, yapmayı planladığım şeyi hiç beğenmeyecek. Bildiğim kadarıyla, balıkçı babamın akvaryumunu temizlemek, birinin komodininin içini aramak gibidir.

komodini aramak gibidir.

Ama mankenlik günlerimden bir şey öğrendiysem, o da şudur: hayattaki her şey çerçevelemeyle ilgilidir. Ve ben bunu bir hediye olarak çerçeveleyorum.

Tekrar kapıyı çaldım, ama elim kapıya dokunmadan kapı açıldı.

Mack elbette orada değil. Bariz nedenlerden dolayı kapının arkasında saklanıyor.

Yine de gülümsüyorum. *Evet, yine buraya geldim.* Göğsümde neşeli bir heyecan yükseliyor.

İçeri giriyorum ve kapı arkamdan kapanıyor, kilitler birer birer tıklıyor.

Sonra karşımda

belirir. "Selam..." der.

Hâlâ gülümsüyorum ve şimdi o da, biraz tereddütlü olsa da, gülümsüyor.

Acaba hatırladığımdan farklı mı görünüyor? Muhtemelen hayır. Sanırım artık daha fazla ayrıntı fark ediyorum. Örneğin, soluk beyaz parıldayan pulları artık renk değiştiriyor. İçlerinde daha fazla yeşil var, sanki içinden parıldayan okyanus yansıması gibi.

Belki ışıklandırmadan dolayıdır.

Belki de değildir. Ama bunu unutmayacağım.

"Bu kapının önündeydi." Kendimi gerçekliğe geri getirip notu ona uzattım.

Gözlerini kısarak, zarfı elimden alarak aramızdaki mesafeyi kapatır. O anda, birbirimize dokunamayacağımızın farkına varırım.

Sıradan bir insanla olduğu gibi, ona çarpıp sarılmak ya da el sıkışmak gibi bir durum değil.

Bu farklı. Bu mesafe kasıtlı.

Bana yaklaşmayacak. Denemeye bile kalkışmayacak.

O uzaklaştıkça, bana yaklaşırsa ne olacağını daha çok merak ediyorum.

Mack zarfı alır ve tankının yanındaki yüksek masanın üzerine koyar. Zarfı oraya koymak için masanın kenarına çıkması gerekir ve bunu sanki ağırlığı yokmuş gibi, hiç zorlanmadan yapar.

"Kimden geldi?" diye soruyorum.

Tabii ki bu beni ilgilendirmez, ama bu noktada, tüm sosyal görgü kuralları pencereden dışarı uçmuştur. Ya da akvaryum

"Kimse göndermedi."

"Tamam, gizemli davran, nasıl olduğunu anlıyorum... Bekle, hayır, kanepede oturmak istemiyorum."

Mack yanımdan geçip kanepeye doğru yürür, orada oturacağımızı düşünerek. İçgüdüsel olarak, onun uzaklaşmasını engellemek için pazılarına dokunuyorum.

Yasak dokunuş.

Anında donar.

Ben de donarım, ama elimi orada bırakırım. Kaldıramam. Cildi dokunulduğunda ılık. Pulları pürüzsüz, tırnaklarınızın ön kısmını üzerinde gezdirmek hoş olabilir gibi. Pul ASMR.

Kolundaki kaslar bir insanınki gibi sert ve belirgindir.

Aslında, daha da fazla. O, sağlam kas kütesinden oluşan bir yakışıklı. Sadece... pullu da.

Ama ona çok uzun süre dokundum, sadece bir iki saniye geçmesine rağmen. Elimi çekince benden uzaklaşıyor.

"Ne oluyor?" diye soruyor, sesinde endişe belirliyor.

Ben bile bir başkasının dokunuşuna bu kadar telaşlanmam. Sonuçta Kate var. Ama sonra midemde bir his belirir.

En son ne zaman birisi ona dokundu acaba?

Elimi yanmış gibi çekiyorum. Tek bir dokunuş bizi tamamen dengesiz hale getirdi. Dudaklarımı ısıtıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Ben sadece... sürpriz kanepede oturmakla ilgili değildi."

Derin bir nefes aldı. "Peki neyle ilgili?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye soruyorum, sesimde biraz şakacı bir tonla. Yıllardır sesimin en flörtöz hali.

Sanırım gülümsemeden edemiyor, çünkü tam da öyle yapıyor. Dişleri parlak beyaz, neredeyse ışık saçıyor. Dili soluk mavi. Ama onun dışında, belki de normal bir insan dili... Onunla ilgili bu bilgiyi beynimin banka kasasına kaydediyorum.

"Tamam, evet. Beni tekrar buraya gelmem için nasıl kandırdığını söyle."

Çantamı karıştırıp bir gözlük, bir sünger ve bir bez çıkarıyorum. "Senin için tankını temizleyeceğim." Yüzüme yakın bir şekilde eşyaları tutarak geniş bir gülümsemeyle "Sürpriz!" diyorum.

Mack'in beni tankına sokması için biraz ikna etmek gerekiyor. Ama annem otoriter bir kadındı, bu yüzden gerektiğinde ben de öyle olmayı biliyorum.

"Şu cama bak!" diyorum, Vanna White gibi akvaryumu işaret ederek. Cam, duvarın büyük bir kısmını kaplıyor ve neredeyse tavana kadar uzanıyor. "Her yer lekelerle dolu! Sen ahırda mı büyüdün?"

Mack'in ağzı açık kalıyor. "Orayı *çok* temiz tuttuğumu bilmeni isterim. Hatta beni titiz bile diyebilirsin! Aslında, birçok insan bu akvaryuma bakıp *'Vay canına, bu Mack denen adamın temizlik fetişi falan olmalı, çünkü bu akvaryum çok temiz'* derdi."

Parmağımı akvaryumun köşesi boyunca gezdiriyorum. Şu anda lastik eldivenler giyiyorum ve bunları daha çok etki yaratmak için getirdim, ama parmağımı Mack'e uzatıyorum. "Şuna bak. Yakından bak."

"Bakmıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturur.

Eğilip parmağımı doğrudan yüzüne dayadım. "Bak, Mack. Benim gördüğümü görüyor musun?"

Başını başka yöne çevirir. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım. Sen sadece daireme girip beni taciz eden deli bir kadınsın."

Biraz gülümserim. Öyle görünmeyebilir, ama o kesinlikle flört ediyor. Garip bir flört, ama yine de flört.

"Kir, Mack. Bu mu?" Parmağımı yüzüne biraz daha yaklaştırıyorum. "Bu kir. Ve biliyor musun? Akvaryumlarımda kir olmasını istemiyorum. Freemont Aquariumaniacs Forumunda on yedi ayımı, birinin akvaryumunda kir birikmesine izin vermek için harcamadım, değil mi?"

Cevap vermediğinde, daha da yaklaşıyorum ama parmağımı indiriyorum. O benden çok daha uzun, neredeyse ürkütücü boyda ve ben de oldukça uzunum.

"Öyle mi yaptım?"

Yüz yüze geldik. Kesinlikle agresif bir duruş. Hele de ona bakışlarımı sabit tuttuğum için, ki bu pek çok insana yapmadığım bir şeydir. O da bana bakışlarını sabit tutuyor. Soluk mavi gözleri gözlerimden ağzıma, sonra tekrar gözlerime kayıyor. Çenesindeki kaslar hafifçe seğiriyor, solungaçları rüzgarda kelebek kanatları gibi dalgalanıyor ve hemen yanında, boynunda kalp atışlarının titremesi görünüyor.

Sünger elimden kayıyor ve Mack'in zemine yumuşak bir şekilde düşüyor. Ayaklarım neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir adım geri atıyor.

Sesi yumuşak ve derindir. "Sen kazandın."

Dizlerim titriyor. Cesaretim bir anda yok oldu. Nedenini bilmiyorum.

Sakin ol, hiçbir şey olmadı Jules. Kendine gel.

Sinirli bir şekilde ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Ama sonra neden burada olduğumu hatırlıyorum.

Takıntılı hale geldiğim için mi?

Hayır, bir arkadaşıma yardım etmek istediğim için.

Doğru. Bunu yapabilirim. Lanet olsun, buraya otobüsle geldim! Herkesin içinde.

Gömleğimin eteğini tutup göğsüme kadar çekiyorum.

"Hayır, dur!" Mack endişeyle diyor.

Soyunmayı yarıda kesiyorum. "Ne?" diye soruyorum.

"Neden gömleğini çıkarıyorsun?"

"Orada kıyafetlerimi giyeceğimi düşünmedin, değil mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum, *sanki "tabii ki" der gibi.*

"Benim önümde öyle çıplak kalamazsın... Oh..." Ama

artık çok geç, gömleğim yere düşüyor.

"Çıplak değilim. Mayo giyiyorum."

Sonra pantolonumun fermuarını açıp uzun bacaklarımdan aşağı indiriyorum ve içinden çıkıyorum. Bu sefer biraz daha cesur davranıyorum. Pantolon yere düştüğünde, onu ona doğru tekmeliyorum.

Şaşkın görünüyor ve sanki otomatik pilotta gibi eğilip pantolonumu alıyor. "Oh."

Her ne kadar tenimin rengi tamamen solmuş olsa da, utanmayı reddediyorum. "Ben de senin kadar giyinikim," diyorum ve onun vücudunu işaret ediyorum. Uzun, ince vücudunu. Tabii, pullu da.

O da vücudunu işaret ederek, ellerini göğsünde yukarı aşağı gezdirir. "Evet, ama ben senden biraz farklıyım. Sence de öyle değil mi?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Doğru. Sen gömlek giymiyorsun. Benimkini çıkarmamı mı öneriyorsun?"

Okuyucu, yemin ederim, çenesini aşağı doğru sallayarak onayladı, sonra kendini toparlayıp agresif bir şekilde başını salladı. "Hayır! Lütfen. Hayır, üstünü giymeye devam et."

Gülümsedim ve burnumu sevimli bir şekilde buruşturdum. "Tamam!" dedim neşeye, gözlükleri başımın üstüne çekerek. "Beni kaldırır mısınız?"

İlk başta, ağırlığı arka ayağına kayd. *Kaçacak mı?*
Belki de gerçekten çok ileri gittim.

Ama sonra, öne doğru adım atar. İçten içe gülümserim. Ve belki de dıştan da biraz sırtıyorum. O yaklaşırken yüzümdeki ifadeyi gizlerim.

Diz çöküyor, ellerini geçici bir basamak olarak birleştiriyor ve boğazını temizliyor, bana adım atmam gerektiğini işaret ediyor.

Nazikçe ayağımı kaldırıyorum. Ayaklarım pedikür yapılmamıştır. Modellik yaptığım zamanlarda her şeyi kusursuz ve bakımlı tutmak zorundaydım. Normalde bunu düşünmem, ama kısa bir anlık endişe dalgası beni sarar, ayaklarımın olduğu gibi iğrenç bulabileceği düşüncesi güvenimi biraz sarsar.

Ama sonra, ayağımı ellerinin ortasına koyduğumda, beyaz pullu vücudu bana *onun gerçek bir balık yarattığı olduğunu* hatırlatır.

O benim ayak tırnaklarımı umursamayacak.

Daha fazla gereksiz endişeler kafamda dönmeye başlamadan önce, ağırlığımı onun ellerine yükleyip tankın üst kısmını tutarak, onun yardımıyla kendimi üstüne çekiyorum.

Ve sonra tüm dünyam sessizliğe büründü.

Vücudumun bir kısmının suyu ilk hissettiği bir havuza girmek gibi değil. Daha çok vaftiz gibi. Papazın sizi tüm gücüyle suya daldırdığı türden.

Suya daldım ve su hafif serin, yumuşak bir esinti gibi ya da yazın ilk dalgası gibi. Yanaklarımdaki sıcaklığı ya da köprücük kemiğime yayıldığını fark ettiğim kızarıklıkla soğutacak kadar serin. Üşümemi önleyecek kadar sıcak.

Nedense, karşılaşmamızı beni heyecanlandırdı.

Su altında birkaç saniye nefesimi tutuyorum, ellerimi çıkarıp etrafımı saran çeşitli bitkilere dokunuyorum. Gözlerimi kırıpıyorum, gözlük taktığımı hatırlıyorum. Elimi tankın duvarına bastırıyorum ve Mack orada.

Tam önümde. Bu manzara beni rahatsız ediyor. Bu açıdan bakıldığında, balık olmaktan çok insana benziyor.

Sanırım bu durumda balık olan benim.

Ne ilginç bir rol değişimi.

Su altında gülümserim, saçlarım Medusa'nın yılanları gibi üstümde dalgalanır.

El sallıyorum.

O da el sallıyor. Ağız hareket ediyor, ama sözleri sadece boğuk bir ses.

Doğru. Suyun altındayım.

Sanki unutmuşum gibi.

Yukarı doğru itiyorum, kısa mesafeyi yüzerek tepeye ulaşıyorum, başım yapışkan yüzeyi aşıyor. Kendimi yukarı çekiyorum ve dirseklerimi cam kenarına dayayarak yüzeyin hemen üzerinde duruyorum.

"Ne dedin?" diye soruyorum, elimdeki ıslaklıkla yüzümdeki ıslaklığı boşuna silmeye çalışarak. "Orada seni duyamıyorum."

"Temizliği ben yaparsam daha kolay olur dedim. Orada nefes alabiliyorum." "Bununla övünmene gerek yok." Gözlerimi deviriyorum.

"Nefesimi

! Süreyi tutmalısın."

O, durdurmak için elini kaldırır. "Kesinlikle olmaz, benim ihtiyacım olan en son şey, senin benim tankımda boğulman. Özellikle de kendi isteğinle."

Dilimi çıkardım. "Hiç eğlenceli değilsin. *Bana bak, ben Mack'im. Ve her şeyi çok ciddiye alıyorum, wah, wah, wah.*" Sonra tankın duvarının yanına, dizüstü bilgisayarının bulunduğu uzun masanın yanına döndüm. Ellerimle üzerinde yazıyormuş gibi yaptım. "*Blahblahblah, burada yazıyorum.*" Yanlışlıkla klavyeye dokunuyorum ve bilgisayar canlanıyor, üzerinde sonsuz kod satırları akan siyah bir ekran beliriyor. Sonra duruyorum. "Hey, burada yazıyorsun, değil mi? Aquariumaniacs forumunda konuşurken bütün bu zaman boyunca burada olduğunu mu söylüyorsun?"

"Doğru. Bunu öğrenmek sana ne hissettiriyor?"

O ses... o kadar derin ve yumuşak ki, içimi bir ürperti kaplar.

Ona şüpheli bir bakış atıyorum. "Beni oyalama çabası içinde olduğunu hissediyorum." "İşe yarıyor mu?"

Bikininin altından kayıştan süngerini çıkarırım. Bu bikini üniversiteden kalma. Aslında tüm seksi kıyafetlerim üniversiteden kalma. Üzerinde küçük palmye ağaçları olan bir string bikini. Kayışların uçlarında boncuklar var ve vücudumun çeşitli yerlerinde sallanırlar. Kalçalarım, boynumda. Sırtımda.

Kalçamın yanındaki boncuklardan birini parmağımla okşuyorum. "Hayır! Tekrar suya giriyorum."

Tekrar dalıyorum ve bu sefer işe koyulmaya kararlıyım. Süngerimi çıkarıyorum ve ilk başta, süngerini tankın üzerinde sürterek gösteriş yapıyorum, ama sonra kollarım yorulmaya başlıyor.

Nefesim ağırlaşarak tekrar yüzeye çıkıyorum. Bu sefer sorun etmiyorum, ama yine de rüyadan uyandığımdaki kadar ağır değil.

Mack başını eğmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyor. "Tek yapacağın bu mu? Bunu uykumda bile yapabilirim."

"Hayır! Sadece biraz hava almam gerekiyordu." Kararlı bir şekilde, tekrar suya dalıyorum ve ovmaya, ovmaya, ovmaya devam ediyorum. İkimiz de biliyoruz ki, bu ovma işlemi tankı temizlemeye hiç yardımcı olmuyor, çünkü tank aslında Mack'in dediği gibi lekesiz. Ama...

Mack beni izliyor.

Gözleri üzerimde.

Yine de, izlendiğimi hissetmiyorum, eğer bu mantıklı geliyorsa. Bunun yerine, görüldüğümü hissediyorum.

Bu benim için yeni bir his. Belki de hayatımda hiç yaşamadığım bir his.

Tekrar ortaya çıkıyorum, ama bu sefer hemen tekrar dalıyorum. Artık bu bir performans. Tek kişilik bir seyirciyle bir performans.

Büyük cam parçasına dokunduğumda, tankın gerçekte ne kadar büyük olduğunu anlıyorum. Bunu bir süre yapmam gerekebilir. Omzumdaki kaslar spazm geçiriyor ve ciğerlerim yüzeye çıkmam için bana bağılıyor.

Ama içimden bir ses konuşuyor. "Aşağıda kal... pes et... kaybol... ne olur...".

Merak. Bitmek bilmeyen merak. Suyun altında kal... suyun altında kal...

Ciğerlerimdeki yanma hissi azalıyor. Oksijenin kesilmesi, göğsümün ortasında parlak bir rahatlama hissi yaratıyor. Ama sonra...

Siyah noktalar.

Gözlerimde mürekkepli, sulu lekeler belirliyor.

Oh, kahretsin.

Çok uzun süre kaldım. Kollarımı, bacaklarımı hareket ettiremiyorum.

Güm!

Kollarım beni tutuyor.

Ve sonra oksijen bombası gibi üzerime düşüyor.

"Jules! Tanrım, kahretsin!" Mack'in vücudu benimkine yapışmış, kolları göğsümü sarmış. "Nefes al, Jules! Nefes al!"

Yüzlerimiz birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta.

Her bir oksijen molekülünü yutmak için göğsüm hızla inip kalkıyor. Ve etrafımdaki her küçük şeyi fark ediyorum.

"Kendini öldürmeye mi çalışıyordun?" diye soruyor.

Yüzümdeki ıslak saçları silip gözlüklerimi çıkarıyorum. "Unuttum..." Nefes nefese, kelimeleri çıkaramadan havayı yutuyorum. "Nefes almayı unuttum. Su altında nefes alamayacağımı unuttum."

"Kesinlikle nefes alamazsın. Sanırım çıkma vaktin geldi..."

"Hayır!" diye bağıyorum.

Benim bu sert çıkışım onu şaşırttı, açıkçası beni de. Ama şu anda tüm varlığımla bu suda olmak istiyorum. Az önce olanları düşünürsek, belki biraz fazla bile.

"Ben iyiyim! Dur!" Boğazımı temizlerim ve daha sakın bir ses tonuyla konuşurum. "Hayır. Buraya bir şey yapmak için geldim. Ve bunu yapacağım."

Bir an birbirimize bakiştık, sanki bir çatışma gibi. Ama gözlerimi kırpmayı ya da başka yere bakmayı reddettim.

Sonunda, Mack'in yoğun bakışları yumuşar. "Sen hep bu kadar mantıksız mısın?"

Soru soruş şekli, artık bana kızgın olmadığını gösteriyor. Hatta, bunun yerine, biraz davet gibi geliyor.

Ama ne için? Flört etmek için belki.

Gülümserim ve alaycı bir şekilde, "Benim neyim mantıksız?" derim.

Soluk mavi gözleriyle bana bakar. Dilini çıkararak dolgun alt dudağının ortasını ıslatır. Beni bırakır ve sudan çıkar, ama zemine atlamaz.

Bunun yerine, sanki hiçbir şey yokmuş gibi tankın kenarından sarkar, sadece kol gücüne dayanarak asılır. Sonra ağzından çıkan sözler beni derinden sarsar. "O bikini gerçekten çok mantıksız."

Nefesim şimdiye kadar düzelmiştir, ama elimi ağzıma götürerek sahte bir çığlık atarım. "Seni tutucu biri olarak görmemiştin," derim. Ve omzumun üzerinden sırtımın arkasına düşen küçük ipi sallarım.

"Ahlaksız değilim. Sadece gözlemciyim."

Başımı yana eğdim. "Ben neyi gözlemliyorum biliyor musun?" "Neyi?"

"Cam evlerde, yani *akvaryumlarda* yaşayanlar taş atmamalı. Ben senden daha fazla giyiniyorum. Sen üstün bile yok." Sonra çenemi eğiyorum. "Bana sorarsan biraz sürtükçe."

Gözleri koyulaşır, açık maviden griye, gündüz gökyüzünden fırtınalı bir akşama dönüşür ve bana attığı bakış kesinlikle bir erkeğin bakışıdır. Uzun zamandır görmediğim türden bir bakış.

"Çıkar şunu," diyor.

Onun sözleri ile adrenalin karnımdan geçip uzuvlarıma yayılır. Üstümdeki küçük üçgenlerin altında meme uçlarım sertleşir. Onun üzerimde yarattığı etkiyi kabullenmem için sadece üç kelime yeter.

Ama eski ben bu anda tamamen yok olmamıştı. Zorlukla yutkunuyorum.

"Ben

—Ben."

"Özür dilerim." Başını sallayarak hızlıca konuşuyor. "Öyle demek istemedim. Ne oldu bana bilmiyorum. Bu... tamamen uygunsuzdu."

Ama kendimi toparlarım. "Kapa çeneni," derim.

Boynumdaki ipi tutuyorum. Ama bunu böyle yapamam. Açık havada yapamam. Gözlerim bu kadar netken yapamam.

Tankın içinde dönüp diğer tarafa tutunuyorum.

"Yapma." Sesi arkamdan geliyor. "Neden?" Omzumun üzerinden sesleniyorum.

Boynumdaki ipler bağlarından kayarak omuzlarımın üzerine dökülür. Sonra arkadaki ipi yakalar ve çözülene kadar çekerim. Onu yakalar ve tankın üstüne atarım. Sırada alt kısım var. Sağ kalçamdaki ipi çekerim, sol kalçamdaki ipi çekerim, çözülene kadar kaydırırım ve sonra tankın dışına atarım.

"Lütfen, dur." Mack'in sesi gergin bir yalvarış gibidir. "Yapamam... Yapamam..." Kollarımı göğüslerimin üzerinde tutuyorum. "Neyi yapamazsın?"

"Yapamıyorum..." Durur. "Seninle."

Bununla tam olarak ne demek istediğini bile söyleyemiyorum, ama onun şüpheleri beni daha da teşvik ediyor. Ona bunu kanıtlamalıyım. Neyi kanıtlamalıyım? *Bunu. O bilmeli.*

"Mack," diyorum, toplayabildiğim en kendinden emin ses tonuyla. "Ne?"

"Tankın üstünden in ve bana dön."

Eğer bunu yapacaksam, bunu gerçekten yapacağım.

"Jules, ben..."

"Hemen yap."

Arkamda ağırlık kayıyor ve sesler duyuyorum ama ne olduğunu sadece tahmin edebiliyorum. Yere düşerken bir gürültü duyuluyor.

"Yere düştüm. Şimdi ne olacak?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ama görececek bir şey yok. Buradan Mack'i görmek için aşağıya bakmam gerekiyor ama çok yüksekteyim. "Güzel, şimdi kıpırdama."

Boynumu kısa bir süre tavana doğru uzatıyorum, inanmadığım bir tanrıdan güç diliyorum çünkü, lanet olsun, şu anda ne yapıyorum ben...

Sonra çıkıntıdan bırakıyorum ve vücudumu tekrar suya daldırıyorum.

Gözlüğüm yok, bu yüzden gözlerimi açtığımda önümde sadece bulanık, dik bir şekil görüyorum. Belki balık değildir. Belki insan değildir.

İçinde Mack'in olduğu bir siluet. Orada olduğunu biliyorum. Farklı dünyalarda yaşıyoruz.

Ellerimi uzatıp cama bastırıyorum. Vücudum ona çıplak. Beni örtecek tek bir giysi bile yok. Aramızdaki tek şey, ışığı büküp kıran, şeffaf bir bariyer.

Yine de, ben sergileniyorum. Onun için. Akvaryumdaki bir balık gibi. Ve onun görmesini istiyorum. Her şeyi görmesini istiyorum.

Bölüm 14

Suda bir çarpışma sesi duyulur.

Bir anda Mack tankın duvarını tırmanıp içine atladı. Gücü ve hızı saldırıya hazır bir köpekbalığı gibiydi. O benim vücudumu kavradı, ben de onun vücudunu kavradım. Gözlerim suda açıldı ve her ne kadar silueti bulanık olsa da, hayatımda hiç bu kadar net görmemiştim.

Eli başımın arkasına gelir ve kollarım onun gövdesini sarar. Suda farklı hissediyorum onu. Daha sıcak. Daha yumuşak. Ama aynı zamanda çok da sert.

Dudaklarını benim dudaklarıma bastırıyor. Onu kendime doğru çekiyorum, kollarım pürüzsüz pullarla çaresizce boğuşuyor, uzun kaslı hatları vücudunun dikişinde yumuşak yüzgeçlerle dengeleniyor. Ellerimi çenesine doğru hareket ettiriyorum ve birbirimize tutunmamız neredeyse bir mücadeleye dönüşüyor. Öpücüğe devam ediyorum, dilim onun dilini buluyor. Kısa bir süre dilini benimkine doluyor ve hoş bir karıncalanma karnımın derinliklerine yayılıyor.

Bir öpücük daha için dalmadan önce, Mack'in büyük kolları kaburgalarımı sıkıca sararak beni yukarı doğru fırlatıyor ve sudan çıkıyorum.

Hava patlaması vücuduma şok etkisi yapar ve neredeyse anında nefes almakta zorlanırım.

Ne kadar süre su altındaydım?

Fark ettiğimden daha uzun. Ama bayılmadım. Hiç fark etmedim bile.

Mack'in olağanüstü gücü sayesinde, beni tankın kenarından omzuna atlayıp yere atlayabiliyor. Komşuları gürültüden çok şaşırması olmalı.

Bu düşünce beni güldürür, ama havlularla sarılıyorum. Sushi rulosu gibi sıkıca sarılıp kanepeye taşınıyorum.

Beni yastığın üzerine koyuyor ve o kadar sıkı sarılmışım ki kollarımı bile hareket ettiremiyorum. Beni örtmeye çalıştığını anlıyorum. Vücudumun mümkün olduğunca büyük bir kısmını örtmeye çalışıyor.

Suyun dışında çıplaklığım farklı hissettiriyor. Daha az korunaklı hissediyorum.

Daha az cesur.

Sanırım o bunu anlıyor.

Kanepenin diğer ucunda yanıma oturuyor. Su, damarlara dolan kan gibi, kaygan vücudundan minderlere sızıyor. Bacakları açık, dirsekleri dizlerinde, başı elinde.

"Neden yaptın bunu Jules? Neden yapmak zorundaydın?" Bana bakıyor.

Gözleri üzerimdeyken, vücudumun her parçasını hissedebiliyorum. En derin, en salyalı uykudan uyanmak gibi. Vücudumu o kadar çok hissediyorum ki, meme uçlarım hala ağrıyor. Ve amım da öyle. Neredeyse acı verici bir ağrı. Dudaklarımı açıyorum ve yalan söylemeyi, kafamı kabuğuma geri çekmeyi, izolasyonuma daha da derinlemesine saklanmayı düşünüyorum.

Ama artık kim olduğumu inkar edemem. Bu yüzden, apaçık gerçeği söylüyorum. "Çünkü seni istiyorum, Mack."

"Bir balıkla sevişmeye mi çalışıyorsun?"

Uyanıyorum, ellerim etrafımdaki suya sıcıyor. Her yer kapkaranlık.

Çıplakım.

Suya batmış
durumdayım.

Mack nerede?

Ama Mack burada değil. Çünkü ben orada değilim. Ben dairemdeyim.

Uykulu halimi atmak için başımı sallıyorum. "Kate! Çık buradan!" Sesim uykudan dolayı kalın çıkıyor.

"Olmaz. Senin için endişeleniyorum." Işığı açıyor ve ben şok içinde gözlerimi kapatıyorum.

"Çok parlak! Çok parlak!"

"Saat sabahın on biri. Ne var biliyor musun? Dışarısı aydınlık! Belki de buna alışman gerekiyor."

İki gün önce Mack ile karşılaştığımdan beri neredeyse akşamdan kalma gibi hissediyorum. Ağır ve ıslak. Sıvama döngüsünde yeterince sıkılmamış bir tişört gibi.

"Güneş ışığını sevmemem benim suçum değil," diye mırıldanıyorum. Sonra ellerimi her iki yana dayayıp küvetten çıkıyorum. "Neye ilgi duyduğumu kontrol edemem."

"Oh, evet, elbette," diye Kate kesik kesik bir sesle söylüyor.

Küvetten çıkıp, daha önce yere attığım yeşil ipek bornozu ıslak bacaklarımla giyerim. Bana deniz yosunu gibi yapışır. Kötü seçim.

"Yolumdan çekilir misin lütfen?" Onu itip geçmeye çalışıyorum ama o yüzüme bir telefon tutuşturuyor.

"Önce bana tüm *bunları* açıklayabilir misin?"

"Ha?" Telefona gözlerimi kısarak bakıyorum ve ekranında benim gönderdiğim mavi mesajların bir listesini görüyorum.

Telefonu elinden alıyorum ve o da beni ılık banyodan mutfığa kadar takip ediyor. "Bunlar da ne?"

"Bu sabah saat dörtte bana gönderdiğin mesajlar çok tuhaf."

"Tanrım... Bunu yaptığımı hiç hatırlamıyorum." Mesajları gözden geçiriyorum. *Onun tankına girdim, Kate.*

Orada beni izledi.

Tamamen çıplak kaldım. Hiçbir erkek için tamamen çıplak kalmamıştım. Her zaman bir şeyler giyerim. Sadece üç kişiyle yattım. Daha önce hiç hoşlanmamıştım bile.

Ama onunla yatmak istiyorum.

Penisinin işlevsel olup olmadığını bile bilmiyorum.

Ama görmek istiyorum.

Bir dahaki sefere oraya gittiğimde. Onu göreceğim.

Oh tanrım.

Elimle yüzümü ovuyorum. İpek kumaş streç filme dönüştüğü için terli ve sıcak hissediyorum. Masadaki basılı ödevimi alıp yüzümü onunla serinletiyorum. "Özür dilerim. Uyuşturucu kullanıyordum."

Kate kollarını kavuşturur, bacaklarını genişçe açar, yüzünde öfkeli bir ifade vardır. Koyu renkli saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştır, parlak ve kalındır. Zeytin rengi teninde çiller vardır.

"Çok güzelsin..." diye mırıldanıyorum. Sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi. Her zaman onun güzel olduğunu biliyordum, ama genellikle dünyaya baktığımda

her şey bulanık görünüyor. Bugün ise her şey olağanüstü parlak görünüyor.

Parmağını yüzüme doğrultuyor. "Beni kandırmaya çalışma. Ve bana yalan söyleme. Uyuşturucu kullanmıyorsun. Biliyorum. Her teklif ettiğimde beni reddediyorsun."

Ayaklarımla yere vurarak uzaklaşıp kanepeye oturuyorum, bornozumun kolları olan bat kolları sıvıyorum. "Tamam... tamam. Otur. Sana tüm gerçeği, sadece gerçeği anlatacağım."

Kate'e içimi dökmek istemiyorum. Ama öte yandan... Kate'e içimi dökmek istiyorum. Bu dünyada bana inanacak başka kimse yok. Ya da güvenilebileceğim. Ya da anlayacak. Ama Kate'in anlayacağını biliyorum.

"Peki, erkek arkadaşlarından birinin hayalet olduğunu biliyor musun?"

Endişeli bir bakış atıp at kuyruğunu düzeltti, ama başını salladı. "O bir gölge, ama tabii."

"Ve... Mack'in bir balık olduğunu biliyor musun?" "Tabii ki."

"Ve bana Mack'in yaşadığı binanın adresini verdiğini hatırlıyor musun?"

Gözlerini kapatır ve burnunu çimdikler. "Evet..."

"Ve ben onu görmeye gittim..."

"Evet, sonra bana onun seni bir daha görmek istemediğini söyledin."

Cüppemin ipeksi eteğini oynatıyorum. "Şey, onun evine geri döndüm. Aslında birkaç kez."

"Jules! Bana haber vermeden yabancı erkeklerin evlerine gidemezsin! Her zaman nerede olduğunu söylemek, kızlar arasındaki temel kuraldır. Seni öldürebilirdi!"

Ne kadar deli gibi konuştuğumu bildiğim için sözlerimi dikkatlice seçiyorum. "O yabancı bir adam değil. Ya da en azından... bir adam değil. Tam olarak."

O eğildi. "Evet, farkındayım."

Sonraki kelimeleri söylerken biraz irkildim. "Meğer... ben... belki de..."

"Eğer düşündüğüm şeyi söyleyeceksen..." Kafasını sallar.

Ama söylemeliyim.

"Balık canavarı öptüm!" diye bağıriyorum bir anda.

Birkaç saniye sonra, yanındaki yastığı tokatlar. "Ne oluyor lan?"

"Biliyorum! Biliyorum!"

Yastığı alır ve kafama fırlatır.

"Hey!" Ellerimle onu savuşturuyorum. Yastık benden sekip yere düşüyor.

Sonra başka bir tane alır ve onu da bana fırlatır. "Bir balık canavarıyla yatıyorsun ve bana söylemedin bile? Benim neyim sana? Palyaço mu? Şaka mı?"

"Onunla yatmadım! Yemin ederim, onunla yatmadım. Öpüştük dedim! Sadece öpüştük."

Yine telefonunu çıkarır ve tehditkar bir şekilde gösterir. "O zaman bu mesajlar ne anlama geliyor? Hmmm?"

Ayağa kalkıp kollarımı omuzlarına koyuyorum. O da ayağa kalkıyor, ben de onu tekrar kanepeye itiyorum. "Tanrım. Bu çok utanç verici. Her açıdan utanç verici. Onunla yatmadım. Sadece... onunla yatmak *istiyorum*."

"Vay canına. *Vay canına*. Senin aseksüel olduğunu sanıyordum..." "Demiseksüel olduğumdan eminim."

"Tabii, sen de balık canavarı seksüelsin."

"Ona öyle deme. Ben öyle dedim ama kimse ona canavar dememeli. O canavara yakın bile değil. O... nazik. Gerçekten nazik."

Kate kanepeye yaslandı. "Bu adamdan hoşlanıyorsun."

Aniden, zihnimde, tankın içinde, onunla birlikte suya dalmış, dudaklarımız birbirine kenetlenmiş haldeyim. "Evet, seviyorum."

Kate sanki sarılmak istermiş gibi kollarını açar. "Peki, ben kimim ki başkalarının aşkını yargılayayım?"

Sonra bana doğru eğilir ve kollarını bana dolayarak, beni o kadar sıkı sarar ki, üzerine kusacakmışım gibi hissederim. Üç saniye boyunca buna izin veririm, sonra onun sıkı kucaklamasından kurtulurum.

"Bu aşk değil. Açıkçası hiçbir yere varamaz." Aklım, Mack'i tekrar görmek istememin tamamen mantıksız olduğunu gösteren tüm nedenleri sıralıyor. Denemeye çalışacağımı bilsem de. Ruh halim anında bozuluyor. "Konuyu değiştirelim. Neden buradasın... Buraya nasıl girdin?"

Kate cebine uzanıp tek bir anahtar çıkarır. "Bunu çok uzun zaman önce yaptım. Yıllardır bende duruyordu. Sen *kimseyle* konuşmuyorsun. Seni bu dairede tek başına ölmeye terk edeceğimi mi sanıyorsun? Neyse. Buraya gelecek hafta benim doğum günüm olduğunu hatırlatmaya geldim. Ve sen... *Küçük Deniz Kızı* Drag'a katılmayı kabul etmiştin."

"Kabul etmedim. Belki dedim."

"Benim için bu evet demekle aynı şey. Bu yüzden, seni uyarıyorum. Gelmen iyi olur."

Saçlarımı yüzümden çekip Kate'e gizlice bakıyorum.

Ama son birkaç haftadır ne kadar cesur olduğumu düşünürsek... gelme ihtimalim aslında oldukça yüksek. Mucize üstüne mucize. Yine de söz veremem.

"Göreceğiz," diyorum. Kolumu uzatıyorum. "Al, telefonunu geri al."

Elimi tutar, derimi çimdikler. "Derinde bu da ne böyle?"

Aşağıya bakıyorum.

İkinci bir yeşil leke var.

Bölüm 15

Jules: Sana bir sorum var.

Mack: Bana bir soru mu? Hiç şaşırmadım.

Jules: Sorabilir miyim?

Mack: Zaten sordun. Şaka yapıyorum! Tamam, sor bakalım. Jules: Hiç okyanusa gittin mi?

Mack: Sadece 20 dakika uzaklıkta.

Jules: Evet, ama şu anda olduğun gibi...

Mack: Hayır, ama bunu düşünüyorum.

Jules: Gerçekten mi?

Mack: Bazen rüyalarımda. Evet. Jules: Seni burada tutan ne?

Mack: Ailem var.

Jules: Var mı?

Mack: En azından eskiden

vardı. Jules: Arkadaşların da var mı? Mack...

Mack: Hayır, artık yok.

Jules: Ailen biliyor o zaman... Mack: Çoğunlukla.

Jules: Peki ne düşünüyorlar?

Mack: Karmaşık bir durum.

Jules: Tabii, evet. Anlıyorum. Anlıyorum.

Jules: Tamam, saat geç oldu. Sanırım yatmam gerek.

Mack: Geç mi? Saat sabah yedi buçuk mu?

Jules:

Gerçekten mi?

Mack: Evet...

Jules: Kahretsin... peki... günaydın. Mack:

Günaydın.

Jules: Kahve ister misin?

Mack kapıyı açar açmaz öpüşmeye başlıyoruz. Ellerim boynuna dolanıyor, kolları beni kendine çekiyor, yumuşak bedenimi sert bedenine bastırıyor. Havada vücudu sudakinden çok farklı. Tüm deneyim farklı.

Öpücük şaşırtıcı derecede şiddetli, ama sanki onun girişinde kilitlenmiş gibiyiz. Elleri yukarı doğru hareket ediyor, çenemi kavırıyor; dudakları yumuşak ve dili benimkini arıyor.

Ellerim... Her yere dokunuyorlar. Üzerinde gömlek yok, sadece daha önce gördüğüm açık mavi mayosu var. Gözlerimi açıyorum ve elimi göğsünde görüyorum, soluk tenim onun daha da opalimsi, parlak pullarına karşı... şimdi eskisinden daha yeşilimsi mavi görünüyor.

Göğsündeki sıkı, pullu deriyi okşuyorum. Göğsünün tamamı sıkı bir şekilde şekillenmiş, sanki kaslarla gerilmiş, pullar ve yüzgeçlerle kaplı bir insan iskeleti gibi. Elim boynuna ulaştığında, yan taraftaki yarık gibi açıklıklara dokunduğumda geri çekiliyor.

Solungaçlar.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak ağzımı onun ağzına bastırıyorum, ama o geri çekiliyor.

Ellerini omuzlarıma koyar, parmakları sanki kendi kendilerine hareket ediyormuş gibi nazikçe ovuşturur. Yine de beni kol mesafesinde tutar.

"Bu çok tuhaf. Değil mi?" Öne eğilir ve saç çizgime doğru fısıldar. "Sen... ve... ben..."

Dokunuşuyla diken diken olan dalgalar boynumdan aşağı akıyor.

Elimi tekrar boynuna götürdüm, bu sefer nazikçe, parmak uçlarım narin solungaçların üzerinde dolaşıyordu. "Bilinmiyor. Hepsi bu. Ama bilinmeyenin öyle kalması gerekmez. Bana izin verir misin?"

Burun delikleri genişledi. Sonra bakışlarını aşağıya çevirdi ve göz kapaklarının temiz yarım ay şeklindeki çizgisini fark ettim. Kirpikleri yoktu.

O çizgiyi de parmak ucumla okşamak istiyorum. Sonra başını sallar. "Evet... devam et."

Onun izniyle, çok dikkatli bir şekilde, işaret parmağımı solungaç çizgisi boyunca kaydardım, sanki bir damar ya da bir saç teliymiş gibi onu takip ettim. Dokunuşumla titredi, parmak ucumu üzerinde gezdirdiğimde küçük yarıklar çırpındı.

"Acıyor mu?"

Boynundaki damarlar şişer. Çenesinin köşesindeki kas seğirir. "Hayır. Acıtmıyor. Bana zarar veremezsin."

Cesaretlenerek, parmak uçlarımı yukarı doğru, kulağına, sonra çenesine doğru kaydırıyorum. Elmacık kemikleri yüksek ve belirgindir, diğer su hayvanlarından çok köpekbالیğının keskin köşelerine benzer.

İlk kez, onun diğer insanlardan farklı olmadığını anlıyorum. Birçok yönden, o çok daha güçlü. Suyun içinde ve dışında nefes alabiliyor. Hiç çaba sarf etmeden kendini tankın üzerinden kaldırabiliyor, hatta benim vücuduma tutunarak.

Ve ilk kez, onun aslında bir balık olmadığını anlıyorum. O bir insan da değil. Ama o bir avcı.

Yine de korkmuyorum.

Aksine, meme uçlarım ve vajinamın verdiği sinyallerden anlaşıldığı kadarıyla, heyecanlıyım.

Parmaklarım dudaklarını okşuyor, sonra yüksek elmacık kemiklerini, ve sonra, birdenbire, tekrar öpüşüyoruz.

Beni bir adımla itiyor ve ben de itaat ediyorum, bir ayağım geriye doğru kayıyor, sonra diğeri, kanepeye ulaşana kadar, orada beni yeterince kuvvetle itiyor ki yastıklara düşüyorum, sırtım kol dayanağına yaslanıyor, bacaklarım açılıyor ve nefesim arzuyla ağırlaşıyor.

Ne yaptığımı inanamıyorum.

Bu arzu benim için yeni. Elbette, daha önce mastürbasyon yaptım, ama vücudum hiçbir erkeğe bu şekilde tepki vermedi.

Ama o bir erkek değil, Jules.

Beni kanepeye kadar takip ediyor, bacaklarımın arasına yerleşiyor, minderlerin üzerinde eğik bir şekilde duruyor. Üzerime uzanıyor ve göğsünü daha yakından görebiliyorum, atan koyu mor bir kalbin silüetini belli belirsiz görebiliyorum.

Beynim bu keşfi anlamlandıramadan, dudakları tekrar dudaklarıma değiyor ve ben bir bulutlar denizi içinde eriyip gidiyorum.

Öpücüğü derinleştirdikçe, kalçalarım dürtüsel ve kontrolsüz bir şekilde sallanıyor. Pelvisimi onun pelvisine bastırmak için zorlanıyorum... ama o ulaşamaz bir yerde.

Ellerimi sırtında aşağı doğru kaydırıp gergin, kaslı kalçalarını kavramaya çalışıyorum, ama o ağzıma yumuşak bir homurtu çıkarıyor. Sonra, ellerimi tek tek ondan çekip başımın üstünde tutuyor.

"Kıpırdama," diye emrediyor.

Vücudum bu emre uyarken, daha fazla temas için can atıyorum. Göğsü benimkine bile değmiyor; aramızda bir hava dalgası esebilir. Tek temas noktamız dudaklarımız ve bileklerimizdeki elleri.

Onun tutuşunda kıvranıyorum. "Bırak beni," diyorum. Ve anında beni bırakıyor.

Ayağa kalkmak yerine, ellerimle göğsüne bastırarak sırtını kanepenin arkasına doğru itiyorum, bacakları açılmış durumda, sonra ona doğru hareket ediyorum, bir bacağım her iki tarafına da atmış durumdayım.

Vücudumuz birbirine yapıştığında göğsü inip kalkıyor, bağlantı noktası tam kalbimin ortasında, onun penisine sürtünüyor.

Şimdi hissedebiliyorum. Sert ve kalın bir şekilde bana değiyor. Ve ben... çoktan ıslanmış ve sırılsıklam olmuşum.

Başı kanepeye geri düşer ve sertçe yutkunurken gırtlığı hareket eder. Çünkü ben yavaş ama emin adımlarla kalçalarımı ona sürtüyorum, penisini örtülü klitorisime sürtüyorum, küçük zevk dalgaları içimi kaplıyor.

"Bana bak," diyorum, sallanmaya devam ederken.

Kazakımın eteğini yukarı çekip göğüslerimin üzerine getiriyorum. Sütyen giymediğim için ona açıkta kalıyorum.

Gözlerindeki bakış neredeyse ölümcül. Ya da belki de ölecekmiş gibi. Tam olarak anlayamıyorum.

"Dokun onlara..." diyorum, nefessiz. "Lütfen. Ellerini üzerimde hissetmem lazım."

Ağzını kapatıyor, çenesindeki titreme geri dönüyor. Sonra parmakları kot pantolonumun beline doğru kayıyor. Orada, göbek deliğimin üzerinde duruyorlar. Ona daha sertçe yaslanıyorum ve vücudu sarsılıyor, parmakları yukarı doğru kayıyor. Kendimi yukarı doğru itiyorum, bir şeye yaklaşıyorum.

Orgazm mı? Bundan mı?

Daha önce başka biriyle orgazm olmadım. Kuru sevişmeden orgazm olmak bir yana.

Ama bedenim... ve zihnim... istediklerini istiyorlar. Boğazımdan istem dışı küçük inlemeler kaçıyor. Kedi gibi miyavlıyorum.

"Mmm... mmmm... mmm..." Dudaklarımı yalıyorum. "Lütfen..." diye fısıldıyorum. "Lütfen ne?" Sesi kısık.

Gözlerimi kapatıp zorlukla yutkunuyorum. "Onlara dokunursan, sanırım boşalacağım."

"Jules..." Parmak uçları düz karnımı yavaşça yukarı doğru kayıyor. Yarı yolda duruyorlar. "Bu doğru değil. Bunu yapmamalıyız."

Bana sertçe vurur ve bir zevk patlaması beni ileriye doğru iter. "Gah..."

Hayvani bir ses çıkar. "Beni boşaltman beni boşaltman doğru değil mi?"

"Hayır... bu... öyle... değil..." Ağzını sıkarken yüzünü buruşturur ve kalçalarını tekrar bana doğru iter. "Asla... öyle... değil..."

"O zaman... ne olacak?" Sanki sevişiyormuşuz gibi. En önemli kısımlar hariç.

Simüle edilmiş bir seks sahnesindeyiz. Ama bana simüle edilmiş gibi gelmiyor. Neredeyse gerçek gibi geliyor.

Gerçek olanı istiyorum.

"Benim." Bir kez daha kalçalarını salladı, bir kez daha ben yuvarlandım, tatlı, şehvetli ortada bir yerde buluştuk. "Ah," diye homurdandı.

Ellerini bırakıp yanlarına düşer. Başı geriye düşer ve kalçaları hareketsiz kalır.

Ona çılgınca sürtünüyorum.

"Hayır... hayır... Çok yaklaştım..." diye fısıldıyorum.

Ellerini üst kollarımın üzerine koyar, sallanmamı yavaşlatır, ben de dururum. "Yeter, Jules."

"Neden?" diye sızlanırım.

"Çünkü daha ileri gidersek ne olacağını bilmiyorum. Hiç..."

.. Uzun zamandır kimseyle böyle bir şey yapmadım. Böyle değil."

Başım dönüyor, şehvetle sarhoş, arzu ve ihtiyaçla sarhoş ve belki başka bir şeyle. "Sen gerçekten bir canavarsın," diye tıslıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, vücudu bir kahkaha ile titrer. Kafamı onun kalın kaslı göğsüne dayamak istiyorum, böylece kulaklarımın derinliklerinde gürleyen sesi duyabileyim.

Tanrım, belki de gerçekten aklımı kaçırıyorum. Başından beri aynı şey için endişelenmiyorum muydum?

Şu anda ayılmaya başladım. Artık o kadar sarhoş değilim. Tamam. Tamam.

Yemin ederim, ben seks manyağı falan değilim. Genelde seksten hiç hoşlanmam bile.

Biraz çaba sarf ederek bacaklarımı onun iki yanından çekip kanepenin kenarına yuvarlanıyorum. Amım ve iç uyluklarımın hassas derisi nemle kaplı, kaygan ve ağrıyor.

"Sence ne olacak? Spermin beni zehirleyecek mi sanıyorsun?" Ona bakıyorum. Garip bir şekilde, vücudu pembe bir kızarıklıkla kaplı.

Ve ilk kez, belinin altındaki şeyi gözlerimle görüyorum. Daha önce hissedebiliyordum. Ama şimdi görebiliyorum da. Şişkinlik.

Büyük. Neredeyse şok edici derecede. Onun üstünde giderken pek fark edememiştim, ama şimdi boyutunu gerçekten iyi görebiliyorum.

Gördüğüm hiçbir insan erkeğinden çok daha büyük. Bu nasıl içime sığabilir? Bilimsel olarak mümkün görünmüyor. Ama yine de... o da öyle...

Dudaklarımı yalıyorum.

Ve bakışlarım onun üzerinde kalıyor. O da benim bakışlarımla karşılaşılıyor. Sonra aniden ayağa kalkıyor.

"Hayır. Hayır. Hayır." Başını sallar, ileri geri yürür, eli pürüzsüz kafatasının üzerinde gezer. "Bu olamaz. Olamaz."

"Oh, hadi ama!" diye sızlanırım.

Saçma sapan konuşuyorum. Aslında, bütün bu olay saçma sapan. Hiçbir erkekle yatmak istemediğim halde, birdenbire karşımda bu... kişi... yaratık, ne dersiniz deyin. Ve tek istediğim *ona her şeyi* yapmak, ve sanırım o da her şeyi yapmak istiyor. Ama bunun yerine, çok korkuyor. Doğanın kanunları bize karşı olabilir.

Şu anda tankının önünde duruyor. Şişkinlik ve her şeyiyle. Gömleksiz. Sadece şort giymiş.

Benim de gömleğimin yukarı çekilmiş olduğunu, kendi vücudumun da açıkta olduğunu hatırlıyorum. "Jules. Yaptığımız şey tehlikeli. Sadece ne olacağını bilmediğimiz için değil

Ne olacağını bilmediğimiz için değil..." Başını biraz eğiyor, sesini alçaltıyor. "Hadi, sen ya da senin içine..."

Bu düşünceyle inliyorum. Yine bakışları kararır ve başını sallar.

"Ama bilmediğimiz o kadar çok şey var ki. Gelecek yıl ya da gelecek ay ne olacağımı bile bilmiyorum. Kahretsin, gelecek gün bile. Ve sen..."

... sen bu işe bulaşamazsın. Sen çok ..." "Güzel deme," diye keserim.

"Savunmasız" diyor onun yerine.

"Sana korkmadığımı söyledim zaten." Bu sadece kısmen yalan.

"Belki sen korkmuyorsun. Ama ben korkuyorum."

Sinirli bir nefes vererek, çıplak göğsümü kollarımla kapattım. Ona ve bana açıkta kalan bedenime baktım.

Bir kamera flaşı gibi, bir fikir beynimde parladı.

"Bir dakika bekle. Bekle, bekle, bekle. Bir teklifim var. Beni dinler misin?"

Kaşlarını çattı. "İstemiyorum, ama meraklandım. Merakım genellikle beni ele geçirir."

"Beni zaten çıplak gördün ve kötü bir şey olmadı, değil mi?" Dikkatli bir bakış attı. "Ee, ne olmuş?"

Biraz öne eğildim, kollarımı indirerek göğüslerimi tekrar ortaya çıkardım. "Öyleyse, benim önümde çıplak kal."

Elleri şortunun beline gider ve orada kalır. Şüphesiz, bu istemsiz bir tepki. Korkuyor, anlıyorum. Ben de hayatım boyunca korkarak yaşadım. Ama aynı zamanda... Bu duygular. Karşılıklı.

Belindeki kesimi boyunca bel bandını parmaklarıyla okşadı. Kalın ön kollarındaki pulların altında kasları belirgin ve sinirliydi, sanki streç film gibi sarılmıştı. "Kaygan zemin diye bir şey duymadın mı hiç?"

Bu sefer parmaklarımı meme uçlarıma götürdüm, birini hafifçe daireler çizerek, sertleşip pembeye dönene kadar okşadım. "Beni kandıramazsın. Ben bir metin yazarıyım ve bilim dergileri için yazılar yazıyorum. Ve kaygan zemin hakkında bildiğim bir şey var...

." Parmağımı bir meme ucundan diğerine kaydırıyorum. Dudaklarını ısırp tepki olarak yüzünü buruşturduğunda içimi bir tatmin duygusu kaplıyor. "Bu mantıksal bir yanılğı. Yanlış bir argüman. Öyleyse devam et. Çıplak kal. Sadece bak. Söz veriyorum. Dokunmayacağım, burada kaygan zemin yok... tabii sen istemedikçe."

Kelime oyunları! Bugün kelime oyunları yapıyorum. Daha önce bu yönümü hiç açıkça ifade etmemiştim ve daha fazlasını yapmak için can atıyorum.

Ama aynı zamanda Mack'e söylediklerimde ciddiylim. Ben pislik değilim. Kimsenin rızası olmadan ona dokunmam. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum.

Kısa bir an için, belki de işleri çok ileri götürdüğümden endişeleniyorum. Bu tür durumlarda yeniyim; sadece içgüdülerimle hareket ediyorum ve yaptığım şeyin doğru olup olmadığını doğrulamanın bir yolu yok.

Ama doğru olmalı. Çünkü Mack şortunu indiriyor, içinden çıkıyor ve kenara atıyor.

Ve işte karşımda duruyor.

Tamamen çıplak. Vücudu o kadar kaslı ki, üzerinde bir gram yağ bile göremiyorum. Sadece sıkı kaslar, uzun vücudunda gergin ve zayıf, ve ışıktaki biraz mavimsi yeşil parıldayan opalimsi pullar.

Ve penisi... Hmm...

muhteşem.

İnsan penisi gibi görünüyor. En azından *çoğunlukla*. Vücudunun geri kalanıyla aynı renkte ama daha pembe ve kırmızı tonları var. Tam olarak anlayamıyorum ama penisin üst kısmında bir şey var. Yüzgeç mi? Ek mi? Nedir bu?

Yaklaşmak istiyorum. Yaklaşmak zorundayım. Bu kadar yol geldikten sonra bu sorunun cevabını bulmadan gidemem.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Sonra ellerimi yere koyup yavaşça ona doğru sürünüyorum, boynumu yukarı doğru uzatarak gözlerimi ondan ayırmamak için.

Sınırı aştım. Ben pis bir sürtüğüm. Kendimi daha önce hiç böyle görmemiştim, ama annem bazen bana böyle derdi. "Fahişe gibi giyinmişsin. Bütün erkeklerin seninle yatmak istemesine şaşmamalı." "Fotoğrafçıya bikinili halinin ne kadar güzel olduğunu göster. Askıları biraz daha sıkı çek." Bana hangi şekilde bağarmak istediğini hiç bilmiyordu. Ya bir sürtük ya da sürtük gibi davranıyordum.

Ama şimdi, tamamen farklı bir şekilde sürtük olmak istiyorum. Benimle ilgili bir şekilde. Sürtük olmak hiç bu kadar özgürlük gibi gelmemiştir.

Ona biraz daha yaklaşıyorum. "Sadece... bırak... bırak da dokunayım. Em. Sadece bir kez em. Küçük bir emiş." *Böylece seninle neler olduğunu gerçekten anlayabilirim. Böylece seni bir kez ve sonsuza kadar içimde hissedebilirim.*

Gözleri yine kararır. Ve bu sefer, gerçekten kararır, sadece beni yemek istermiş gibi görünmekle kalmaz. Şimdi, daha çok cinayet işler gibi. Gözlerinin akı koyu griye döner, mavi kısmı neredeyse tamamen siyaha döner.

Nabzım vücudumda hızla atıyor. Dizlerim yerde ağrıyor.

Umurumda değil.

İlk başta, üzerime atlayacağını düşünüyorum. Beni önünde dizlerimin üzerine çöktürüp çalıştıracak.

Onun bunu yapmasını bu kadar istemem beni şaşırtıyor.

Vay canına, gerçekten ahlaksız bir kadın olmuşum.

Ama tabii ki öyle yapmıyor. Bunun yerine, ellerini yumruk yapıyor; eklemleri zaten beyaz olmasa da muhtemelen beyazlaşırdı.

Yumruğunu dudaklarına götürüyor ve boğazını temizliyor. "Belki de sen..." "Şimdi gitmemi söyleme," diyorum.

Bu noktada onun hamlelerini biliyorum. Hepimiz alışkanlıkların yaratıklarıyız. Ne zaman bir şeyin sınırına yaklaşırsak, geri çekiliriz. Ama ben sınırı aşmak istiyorum.

Sonra, daha yumuşak bir sesle, "Özür dilerim. Söz veriyorum. Dokunmayacağım. Sınırlarına saygı duyacağım. Annemin mezarı üzerine yemin ederim" diyorum.

O hayatta, ama yine de ciddiğim.

Bunu düşünür ve sonra, eğilip elini uzatıp parmağını çenemin altına koyduğunda kalbim hızla atmaya başlar. Çenemi yukarı kaldırır, böylece dizlerimin üstünde ona bakarım.

Ama onun başka bir şey daha yaptığının farkındayım. Beni geri çekiyor.

Baskı ya da güç uygulamıyor.

Hepsi psikolojik.

Beni teorik olarak boğazımdan tutuyor.

Ve onun izni olmadan bir santim bile kıpırdamıyorum. Yavaşça çenemin altına yukarı doğru baskı uyguluyor ve ben dizlerimden kalkıp ayakta durma pozisyonuna geçiyorum. O benden çok daha uzun olduğu için onu görmek için hala yukarı bakmam gerekiyor.

Ama sonra diğer eliyle ne yaptığını görüyorum.

Başım dönüyor ve şehvet dalgası beni sarıyor.

Çünkü diğer eliyle sikini okşuyor, ileri geri hareket ettiriyor, yavaşça gibi görünüyor, ama yine de o tanıdık ritmik hareketle devam ediyor. Çenem bu şekilde eğik olduğu için sikini göremiyorum. Sadece elinin pullu derisinin sikinin derisine sürtünme sesini duyabiliyorum. Sıçrayan hareketi hissedebiliyorum. Tam önümde mastürbasyon yapmaya devam ederken omzunun titrediğini görebiliyorum.

Ulaşamayacağım kadar uzakta.

Ama gözleri benim üzerimde. Benimkiler de onun üzerinde.

"Bana bak," diye emrediyor, bakışlarım eline kayınca sesi sertleşiyor.

"Bunu yaparken bana bak. Çünkü bunu senin için yapıyorum. Senin için."

Sessizce başımı sallıyorum. Ve emirleri yerine getiriyorum, gözlerimi ondan ayırmadan elim de karnımın altına iniyor.

"Siktir. Lanet olsun. Siktir," diye bağırır.

Hareketleri hızlanıyor. Göremesem de hissedebiliyorum.

Benim vuruşlarım da öyle, parmak uçlarım klitorisimin üzerinde tekrar tekrar daireler çiziyor, ıslak, kaygan ve her dokunuşa duyarlı.

"Senin boşaldığını görmeliyim." O başını sallar ve gözlerindeki çaresiz bakış, benim gözlerimdeki bakışın neredeyse aynısıdır.

Ben de başımı sallıyorum, ama daha fazla yaklaşıyorum. O ise yüzümün altına bakmıyor. Ne çıplak vücuduma, ne de ıslak amımı okşayan elime.

"Sen..." Başını sallayarak beni teşvik ediyor. "Önce sen boşalmalısın."

Elimi daha sert çalıştırıyorum, boğazımdaki kaslar geriliyor. Bakışları heyecanlanıyor.

"Ne dedim ben?" diye bağırır bana.

Elimi daha hızlı hareket ettiriyorum, nefesim kontrol edilemez hale geliyor. "Neredeyse..." diyorum. "Neredeyse..."

Sonra ikimizin elleri o kadar hızlı çalışıyor ki, odadaki tek ses Mack'in tankındaki akan su, onun elinin sikini pompaladığı ses ve benim elim klitorisimi okşadığı ses.

"Şimdi, Jules." Parmağı hala çenemin altında, ama şimdi onu sıkıştırıyor ve bakışlarımı aşağıya yönlendiriyor.

İlk kez onu görebiliyorum, gerçekten görebiliyorum ve tüm hareketli parçalarını yakından görebiliyorum. Penisini inanılmaz derecede büyük. Bakmamı istiyor.

"Uslu bir kız ol ve boşal."

Büyük eliyle kavradığı sert penisinin görüntüsü, orgazmımın ilk dalgası gibi beni derinden etkiliyor.

"Sertçe boşal," diye emrediyor.

Onun sözleri gerçekten işe yarıyor. *Onun bu kadar müstehcen olduğunu kim bilebilirdi? Ben kesinlikle bilmiyordum.* Daha önce bana yöneltilen tek müstehcen sözler tamamen istenmeyen sözlerdi. Ama şimdi, bana tekrar iyi bir kız dediği takdirde, onun penisinin üzerindeki spermi yalayacağım. Bana isterse, dizlerimin üzerinde emekleyerek yürüyeceğim.

İkinci dalga beni daha da sert vuruyor ve gözlerimi açık tutmaya, onun penisine bakmaya, o hipnotik hareketi sonuna kadar izlemeye çalışsam da başaramıyorum. Üzerime gelen küçük ölüm dalgasına teslim oluyorum. Gözlerim kısa bir süre kapanıyor, sanki suya batırılmışım gibi ışıltı duyum bozuluyor, ama onun hala konuştuğunu belli belirsiz duyabiliyorum.

"Aferin, iyi kız. Çok... sert... boşalıyorsun..."

Dalga içimde yükselir ve sonra alçalır, sonra tekrar tekrar daireler çizer, ta ki cam gibi bir göle dönüşene kadar. Vücudum kemiksizdir

Kendime geldiğimde, o neredeyse doruğa ulaşmak üzeredir. Gözlerim büyür, çünkü ben de bunu görmek istiyorum. Onun da doruğa ulaştığını görmek istiyorum.

Ama elini çenemden çekip arkasını dönüyor, eli öfkeyle uçuyor.

Beni boşalmasını görmeme izin vermeyecek.

Bu bir hakaret gibi geliyor, ama mesafemi koruyorum.

Arkasını döndükten kısa bir süre sonra, inleyerek öne doğru eğildi.

Başka bir şey görmüyorum. Belki bir şey saklıyordur. Muhtemelen bunun beni ilgilendirmediğini söylerdi.

Üstelik, şu anda bir bez parçası gibi sıkılmış durumdayım. Neredeyse boş olan bu odanın ortasında duruyorum. Yarı çıplak. Bir yaratıkla birlikte. İnsan olmayan bir yaratıkla.

Hayatım boyunca hiç kimseyle böyle bir şey yapmadığımı söyleyebilirim.

Birkaç saniye sonra, o zor nefes alıyor ve sonra bana dönüyor, ellerini yıkama tahtası gibi kaslı gövdesinin üzerinde siliyor.

Gergin bir şekilde tavana bakıyorum. "Bu beklenmedik bir şeydi, değil mi?"

Ama o sadece başını salladı. "Siktir, Jules. Bize ne olacak?"

Bölüm 16

Günlerdir balık forumunu ziyaret etmedim.

Eskiden bunu neredeyse bir zorunluluk olarak yapardım, diğer duygularımı bastırmak için. Hayatımdaki karanlıktan uzaklaşmak için. Kendimi soktuğum neredeyse monoton bir izolasyon.

Ama şimdi Mack ile birlikteyim... bizim... birlikte yaşadığımız deneyimden sonra.

Şimdi, başka hiçbir şey düşünemiyorum. Akvaryumumun suyunu bile değiştirmedim. Genelde bunu haftada bir yaparım. Bir tür temizlik ritüeli.

Ama şu anda temiz olma ihtiyacı hissetmiyorum.

Aksine, belirli bir tür kirliliğe özlem duyuyorum.

Kate çok gurur duyardı.

Yine de normal hayat devam ediyor ve benim bir teslim tarihim var; patronuma bir makale yazmam gerekiyor. *Yine çoklu evren.* Açıkçası bu konu hakkında yazmaktan bıktım, ama yine de sözleşmemi yenilemeye devam ediyorum. Bu yüzden, karşılaşmalarımızın fantezisine tekrar kapılmamalıyım, yoksa asla nefes alamayacağım.

Uyumsuz hayal kurma, psikolojik bir terim. Araştırdım. Ama terapistim bundan hiç bahsetmedi.

Ancak, ödevimi bitirmek yerine, farem tarayıcıya çekiliyor. Bir kez tıklıyorum ve kendimi durduramadan Freemont Aquariumaniacs Forumunu açıyorum.

Yeni gönderilerin listesini kaydırıyorum, kaydırıyorum, kaydırıyorum.

Balığımın benden hoşlandığını

nasıl anlarım? Balığım yalnız

mı?

Dün gece rüyamda köpekbalıkları gördüm ve şimdi endişeleniyorum.

İlginçtir ki, FishKiller1234 ortalarda yok. Belki de moderatörler sonunda onu forumdan banlamıştır. Neyse ki takipçileri için bir Facebook grubu var. Lanet olası pislik.

Kaydırmaya devam ediyorum, ama hiçbir şey bu forumda Mack ile sohbet etmek kadar ilgimi çekmiyor.

Tabii ki Mack birdenbire ortadan kaybolma konusunda ustadır. Sanki uçuşumun kenarında dururken birdenbire ortadan kaybolur. Foruma fotoğrafları gönderdikten sonra bunu yaptı.

Onu ilk kez gerçek hayatta gördükten sonra da aynısını yaptı. Anlıyorum, bu anlaşılabilir bir şeydi.

Ama lanet olsun, birlikte orgazm olduktan sonra bile ortadan kayboldu. Belki fiziksel olarak ortadan kaybolmadı, ama o sadece... yoktu. Gözleri boş bakıyordu.

Jules, bize ne olacak?

Gönderideki mesajlar gerçek zamanlı olarak ekrana açılır ve aşağı doğru kayar.

Gözlerim bu hareketi takip ederken zihnim dalıp gidiyor.

Mack, birlikte vakit geçirirsek gerçekten kötü bir şey olacağına inanıyor.

Beni bir şekilde incitebileceğini düşünüyor.

Parmaklarımla masamın şeffaf tezgahına hafifçe vuruyorum. Son birkaç gündür masada kahve fincanları yok. Mack hakkında çok fazla zaman harcıyorum.

Bu yüzden başka birine mesaj atmak zorunda kalıyorum.

Mack kavramının kendisi bile karmaşıklarla dolu. Ve sanırım cevapları olduğunu iddia eden birini tanıyorum.

Profilini açıp kullanıcı adını yazıyorum: AverageJoeGuy

Önceki konuşmamız hala ekranda görünüyor. Parmaklarım klavyede uçuyor.

JulesLikesToSwim: Sanırım konuşmaya hazırım.

AverageJoeGuy hemen cevap vermediğinde, sabırsızlanıyorum. Bazen herkesin benim gibi sürekli çevrimiçi olmadığını, cihazlarının önünde donuk gözlerle telefonlarının veya beyinlerinin aydınlatacak küçük bildirimleri beklediğini unutuyorum.

Çocukluğumda asla yaşayamadığım dopamin patlaması. Ama konudan saptım.

Penceremin dışında güneş batarken gün sona eriyor. Perdeleri açık tuttuğum için bunu biliyorum.

Avuç içlerim ve parmaklarım karıncalanıyor. Ellerimin derisini kaşıyorum, kolumda sayıları giderek artan küçük deri etiketleri.

Sırtımın alt kısmında bir huzursuzluk hissediyorum, sanki derimden çıkmak zorundaymışım gibi.

Bu his nedir? Her zamanki endişem gibi değil. Donup kalmak yerine, heyecanlıyım. Harekete geçmişim.

Sanırım gerçekten... dışarı çıkmak istiyorum?

En son ne zaman güneşi, ayı veya yıldızları aradığımı hatırlamıyorum. Ya da denizi, olduğu gibi.

Aklıma bir fikir geliyor.

Yürüyüşe çıkacağım.

Yıllardır, belki de on yıldır rahatça yürüyüşe çıkmadım. En son yürüyüşe çıktığımı hatırladığımda babam hayattaydı. Beni eyalet fuarına götürmüştü. Saatlerce fuar alanını dolaştık.

Plastik bardaklarla ve ping pong toplarıyla oynanan oyunlardan birini oynadı. Bana bir akvaryum balığı kazandı ve sonra tüm o bira pongu antrenmanlarının karşılığını aldığını söyledi.

O altın balığı, babam öldükten sonra bile sonsuza kadar sakladım. Ve sonra...

Ceketimi giyiyorum ve çorapsız ayaklarımla, gardırobumun derinliklerinden çıkardığım spor ayakkabılarımı giyiyorum.

Ne yaptığımı bile anlamadan giyinip kapıyı açıyorum.

Yürüyüşe çıkıyorum!

Doğal eğilimim George'a gidip kahve sipariş etmek, ama o dükkanda değil. Bu yüzden yürümeye devam ediyorum.

Bacaklarımı kaldırımların, insanların yanından geçerek hareket ettirmeye devam ediyorum. Hatta karanlık gece gökyüzüne de biraz bakıyorum. Günün biten ışığı, sokak lambaları ve yol üzerindeki binalardan sarkan ışıklar tarafından cadde boyunca parçalanıyor. Kollarımı göğsüme sarıyorum. Derin nefes alıyorum.

Boğazıma bir şey takılıyor.

Öksürüyorum.

Şimdi öksürüyorum. Kahretsin.

Kamburumu çıkararak, içimden gelen öksürüğü çıkarırım. Düz avucumu göğüs kafesime koyar ve boğazımı gevşetmeye çalışırım. Belki alerjim vardır. Önemli bir şey değil.

Çok uzağa gitmedim, en azından birkaç blok.

Ama başımı kaldırdığımda, bulunduğum yer beni şaşırtmadı.

Mack'in apartmanının lobisinde dolaşıyorum, ilk kez değil. *Moby Dick*'in kopyası hala masanın üzerinde. Keşke onu daha iyi, biraz daha iyimser, belki biraz daha eğlenceli bir şeyle değiştirselerdi. Ama sonra benzer türdeki tüm hikayeleri düşünüyorum ve mutlu sonla biten tek bir tane bile aklıma gelmiyor.

Belki *Küçük Deniz Kızı*? Teknik olarak, Disney versiyonuna göre mutlu sonla bitiyor.

Ama ben hep Ariel'in neden yüzgeçlerinden vazgeçtiğini merak etmişimdir.

Zaten binadayım, asansöre yaklaşıyorum. Her zamanki gibi, etrafta kimse yok ve Mac'in binasının bu özelliğini seviyorum. Nasıl bu kadar şanslı olabilir?

Beş numaraya basıyorum ve çelik kapının kapanmasını izliyorum. Ama tam keyifli yalnızlığımın tadını çıkarmak üzereyken, bir el kapıyı açıyor ve kapı duruyor, sonra tekrar açılıyor.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. *Siktir. Siktir. Siktir.*

Bir yabancıyla bu kadar yakın mesafede kilitli kalmak, özellikle de yıllardır bundan kaçındıktan sonra, rahatsız edici bir durum. Kişi içeri giriyor. Muhtemelen bir kadın. Uzun sarı saçları var, minyon bir yapıya sahip ve sarı bir sundress giyiyor. Kulaklarındaki altın küpeler tasarımcı markası. Modellik işinden uzun süredir uzak olmama rağmen, bu tür şeylere hala dikkat ediyorum. Parası var.

Beni görünce sevimli bir gülümsemeyle

"Beklediğiniz için teşekkürler" diyor.

Gözlerim asansörün her iki yanına kayıyor. Buradan çıkmanın başka bir yolu var mı? Tabii ki yok. O yüzden sadece başımı sallıyorum.

Kadın düğmeye dokunmak için elini uzatır ama sonra geri çeker. "Oh. Görüyorum ki aynı kata gidiyoruz."

Gözlerimi devirme isteğimi bastırıyorum. Yine hiçbir şey söylemiyorum, ama bu sefer boğazımdan küçük bir mırıldanma geliyor.

Mm-hmmm.

Neyse ki, beş kat çıkmak çok uzun sürmüyor, bu yüzden sıkışıp kaldığımız küçük oda birkaç saniye içinde sarsılarak duruyor.

Kapı açılır ve kadın arkasına bakar. "İyi günler dilerim."

Sadece boş boş başımı sallıyorum. Şimdi çıkmam gerekiyor. Aynı kata gittiğimizi biliyor. Ayrıca tüm katta sadece beş daire var. Kadının önce dairesine girmesini bekleyerek, mümkün olduğunca yavaşça asansörden çıkıyorum.

Ve sonra nereye gittiğini görünce kalbim sıkışır. Paspasları, plastik bitkiyi, muhafazakar haber dinleyicisini geçip, doğrudan Mack'in kapısına gider.

Dolambaçlı bir yol izleyerek oyalanıyorum ve onu gözetlerken plastik bitkinin arkasına saklanmaya çalışıyorum.

Kapıyı çalar. "Mack. Hey. Ben Delaney." Bekler ve sonra tekrar kapıyı çalar. "Mack. Aç kapıyı."

Nedense, bu karşılaşmayı anlayamıyorum. Onu içeri alacağını hiç sanmıyorum.

Ama sonra kapı birden açılır ve o içeri girer, Mack'in kolunun küçük bir parlaması dışında onu göremez.

Delaney de kim lan?

Bölüm 17

Dizlerim titriyor ve göğsüm yanıyor. Bu kötü bir fikirdi. Yürüyüş mü? Kimi kandırıyorum? Ben *yürüyüşe* çıkmam. Hatta daireden bile çıkmam.

Ceketimi sıkıca sararım ve olabildiğince sessizce topuklarımı döndürürüm. Asansör yerine, koridorun sonundaki karanlık köşeye, Çıkış tabelasına doğru yürürüm ve kendimi gri, nemli merdiven boşluğundan aşağı koşmaya zorlarım. Burası benim binamdaki merdiven boşluğundan bile daha ürkütücü. Daha eski ve daha ürkütücü.

Neyse. Eve gitmem lazım.

Mack'in dairesine giden kimdi?

Aklıma ilk gelen, kapısına bırakılan, bir kadının el yazısıyla yazılmış mektup.

Bu kadın olmalı. Olmalı.

Eve dönüş yolunu zar zor hatırlıyorum; başım dakikada bir mil hızla dönüyor. Neden Mack'in sadece benim için olduğunu düşündüm? Ve neden bu beni bu kadar cezbetti?

Onu hiç tanımıyorum. Sadece tanıdığımı sanıyorum.

Apartmanımın köşesini döndüğümde merdivenleri koşarak çıkıyorum. Katıma vardığımda nefes nefese kalmışım, ama sonra koridorda Jason'ı görüyorum.

Kahretsin, Jason olmasın. Şimdi olmaz.

Ama o kendi dairesinin önünde durmuyor. Bunun yerine... benim dairemın önünde duruyor.

Yürümeye devam ediyorum çünkü onu gördüğüm anda korkum bir anda yükseliyor, ama ben sadece içeri girmek istiyorum.

Yaklaşıp gözlerimi kısarak ne yaptığını anlamaya çalışıyorum. Kapı koluyla uğraşıyor gibi görünüyor.

İçeri girmeye mi çalışıyor?

"Hey!" diye bağıryorum. "Ne yapıyorsun?"

Bağırmam beni bile şaşırttı. Mack'e olan öfkem, endişemi daha da artırıyor.

Jason hızla, bence suçlu bir şekilde başını kaldırıyor.

"Jules! Seni arıyordum."

"Neden?" diye en soğukkanlı sesimle soruyorum. Önünde durup ellerimi belime koyuyorum.

Biraz kıpırdanır, kapının koluna bir saniye dokunur, sonra bana bakar ve elini indirir. "Kapının kolunda bir güve vardı. Ama onu öldürdüm."

Tabii ya, ne demezsin.

"Harika. İçeri girmem lazım."

Ama kapının önüne geçerek girişimi engelliyor. "Minnettar olacağını düşünmüştüm."

Başka bir gün olsaydı, kalbim şu anda deli gibi çarpıyor olurdu. Başka bir gün olsaydı, herhangi bir çatışmayı önlemek için elimden geleni yapardım. Ama bugün başka bir gün değil.

Bunun yerine, bakışlarımı Jason'a sabitlerim, dudaklarımın köşeleri aşağı doğru çekilir. "Ne için minnettar olacağım?"

Şimdi sinirli görünüyor. Ama ben de sinirliyim. "Kapı kolundaki zehirli olabilecek böceği öldürdüğüm için mi? Lanet olsun. Sanırım sen gerçekten sadece görünüşün var, beynin yok."

Ona sertçe bakıyorum. "Kapa çeneni, Jason."

Bir anlığına bana dik dik bakar. Daha önce ona hiç bu şekilde konuşmamıştım. Daha önce hiçbir erkeğe bu şekilde konuşmamıştım. Her zaman onun sinir bozucu ve kaba sözlerini duymamış gibi davranır ya da başımı sallayarak geçiştirirdim.

O beni izlerken kanım donar. Neredeyse geri çekilecektim. Ama hayır. Bu sefer caymayacağım.

"Hoşça kal," dişlerimin arasından sıkarak söylüyorum.

O bir an daha bana bakıyor. *Sakın geri çekilme.* Sonra başını sallıyor. "Evet."

O yolumdan çekilip yavaşça dairesine doğru geri adım atıp sonra arkasını dönünce rahatlarım. Kapısı kapanana kadar beklerim, sonra anahtarlarımı çıkarırım, ellerim titreyerek metal anahtarı kilide sokar ve kapıyı açarım.

Sonunda içeri girdiğimde, kanepeye yığıldım.

Gözlerim yaşarır. Aslında sanırım... ağlayabilirim?

Ama ne için? Mack'in dairesine giren sıradan bir kadın için mi? Jason ile yüzleşmem için mi?

Tanrım, belki Mack Tinder'da falan kayıtlıdır. Belki balıklar için bir Tinder vardır.

Siktir, bunu neden daha önce düşünmedim ki? İnsanların fetişleri vardır. Bu bir gerçek.

Bu benim fetişim mi? Aman Tanrım.

Telefonumu alıyorum ve Kate'den bir mesaj görüyorum.

KATE: KÜÇÜK DENİZ KIZI DRAG YAKINDA, UNUTMA! AYRICA İNSANLAR BU KOSTÜMLERİ CİDDİYE ALIYOR, O YÜZDEN ETKİLEYİCİ GİYİN. BEN URSULA DENİZ CADISI OLACAĞIM ÇÜNKÜ O EN SEKSİ KARAKTER

Sanki. Şu anda beni bu daireden çıkarabilecek hiçbir şey yok. Vahşi atlar bile.

Sırt üstü yatıyorum, başım yana düşmüş, kolum kenardan sarkmış, elimde telefonum sallanıyor.

Kate'e cevap verecek enerjim yok. Kendimi ezilmiş hissediyorum. Mack. O bana ait. O *benim*.

Eyvah. Bu da nereden çıktı? Belki de terapistimi tekrar aramam gerek. Bu durum hakkında ne derdi?

Belki Mack'e katılırdı. Belki aramızdaki bu şey gerçekten zehirli, kötü, tehlikeli falan bir şeydir?

Ama sonra telefonum çaldı.

Mackthefishguy

O... beni mi arıyor?

Kafamda düşünceler bir dakika içinde binlerce kez dönüyor. Ne yapmalıyım? Cevap vereyim mi? En son ne zaman bir telefon görüşmesine cevap verdim? En son ne zaman *biri* bir telefon görüşmesine cevap verdi? Bu günlerde? Bu ekonomide?

Telefon elimde tekrar titrer ve neredeyse onu fırlatırım.

Siktir et.

Telefonu açıyorum.

"Alo?" diye boğuk bir sesle sorup boğazımı
temizledim. "Hey..." Sesi yumuşaktı.
"Konuşabilir misin?"

Bölüm 18

"Biraz komik. Bugün geleceğini hissetmişim. Davetsiz gelirsın, her zamanki gibi."

Dairede telefonumu kulağıma yapıştırmış, elim arkamda dolaşıyorum. Annem çocukken yaptığı gibi, ama o zamanlar telefonların kabloları vardı. Konuşur, konuşur, konuşur, yürür, yürür, yürür, spiral kabloyu gergin ve düz olana kadar uzatırdı. Dikkatini çekmek için kolunun ucunu tuttuğumda, soluk pembe dudaklarında sinirli bir ifadeyle başını sallayarak beni uzaklaştırırdı.

Ama ben hiçbir şeye bağlı olmadığım için masama doğru dolanıp gidiyorum. Mack'in sözleri beni utandırıyor çünkü bugün onun evine gittim. Her zamanki gibi davetsiz olarak.

Ama ona bunu belli etmem. Sonuçta, bana karşı oldukça kötü davrandı. Benimle dalga geçti, sonra çıldırdı ve her zamanki gibi ortadan kayboldu.

Bir insana böyle davranılmaz.

Bilgisayar sandalyeme oturdum, menteşeler gürültüyle gıcırdadı. "Bugün senin evine gitmedim. Çünkü sen temelde bir gecelik ilişki yaşadın ve sonra ortadan kayboldun. Yoksa hatırlamıyor musun?"

Karşı tarafta kısa bir sessizlik olur. "Özür dilerim. Aramızdaki ilişkinin böyle olmasını istemiyorum. Hiç bilmiyorsun."

Sandalyeye yaslanırım. "O zaman anlat bana."

Telefonun diğer ucunda bir iç çekiş duyuluyor. Ona kızgınım, ama aynı zamanda sesinin ince ve yumuşak tonlarını duymaktan da çok mutluyum. Sanki yazın ilk gününde

açık bir plajda esen ılık bir rüzgar gibi.

"Şey..." diye başlıyor ve sesinde tereddüt hissediyorum. "Bugün kendimi oldukça kötü hissediyorum."

"Tamam..." diyorum yavaşça. "Ben de. Ama neden sen? Sen başla." "Ben... ben... şey..."

Ne diyeceğini merak ediyorum. Başka bir kadınla mı birlikte? Balık kız arkadaşı mıydı? Başka birini mi seviyor?

"Bugün kız kardeşimi gördüm."

"Kız kardeşini mi?" Sözlerim biraz fazla yüksek, biraz fazla şaşkın çıkıyor. Beklentilerimi dizginliyorum. Telefonda tuhaf görünmek istemiyorum. "Kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Evet. Benden büyük. Ailenin en küçüğü benim. Ya da en azından... öyleydim..."

"Oh," diyorum sessizce. "*Değişikliğin* yüzünden mi?"

"Evet. Ama durum karmaşık. Bana sırtlarını döndükleri için onları suçlamıyorum. Ve Delaney, yani kardeşim, çabalıyor, anlıyor musun? Anlamaya çalışıyor."

"Ama onlar senin ailen. Neden sana sırtlarını dönsünler ki? Seni kabul etmek onların görevi."

Sözler ağzımdan çıkıyor, ama nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Kendi annem beni hiç kabul etti mi? Babam bir kez etti. Ölmeden önce. Ben küçükken bile beni kabul etti.

"Bunun hakkında asla konuşmamam öğretildi, ama ailem zengin.

Gerçekten, gerçekten zengin. Aslında hayatta kalmamı sağlayan şey bu. Bir güven fonum var ve internete erişebildiğim için bunu takip edebiliyorum, tabii ki. Beni ayakta tutan şey bu. Bu ve babamın yaşadığım binanın sahibi olması.

Burasının benim için güvenli bir saklanma yeri olacağını düşündü. Orada emeklilerden başka kimse yok. Ama ben çalışıyordum. Sadece işimi bırakmak zorunda kaldım çünkü... şey, işler biraz fazla açık hale geldi. Ya işimi bırakacaktım ya da kim bilir başıma ne gelirdi. Hala serbest çalışıyorum, ama bir daha gerçek bir işte çalışabilecek miyim bilmiyorum. Ailem güven fonumu elinden almadığı için çok mutluyum. Yoksa bana ne olacağını bilmiyorum." "Eskiden ne iş yapıyordun?" diye soruyorum çünkü ona karşı çok meraklıyım. Hem eskiden kim olduğuna hem de şimdi kim olduğuna. Ve bunların ne anlama geldiğine.

Benim için.

"Ben bir programcıyım. Kod yazarım. Her zaman kalıplar, diller ve bu tür şeylere yatkın bir beynim vardı. Oldukça iyi para kazanıyordum. Aslında, serbest çalışmamla hala kazanıyorum. Ama şimdi her şey biraz farklı."

ama şimdi her şey değişti." "Peki, kız kardeşinle aranız iyi mi?"

Bir duraksama oldu. "Deniyor. Gerçekten deniyor. Geçen gün kapımın önünde bulduğum mektup... Ondan gelmişti. Ama bugün başka bir mesaj vermek için uğradı."

"Ne?" diye soruyorum.

"Ailemin bir cerrah bulduğunu söylemek istedi." "Cerrah mı?"

"Evet, beni eski halime döndürebileceğini düşündükleri bir cerrah."

"Bu mümkün mü?"

"O çok gizli biridir. Anlaşılan, ünlüler ve milyarderler üzerinde çalışıyor, bu yüzden ağzını kapalı tutmak onun yararına. Ailemin parası var. Ben de bunu inceledim..."

İçimde karışık duygular uyandırıyor. "Bunu düşünüyor musun?"

Bir yandan, Mack ameliyat olsaydı, belki tekrar normal bir hayat sürebilirdi. Belki duvarındaki çerçeveli fotoğraftaki adam olabilirdi. Tanıştığımız forumda kendini tanıttığı gibi bir adam olabilirdi.

Ve belki o ve ben gerçekten bir şansımız olurdu. Normal bir dünyada iki normal insan gibi olurduk, normal insanlar gibi normal şeyler yapardık. Bu tartışmaya kendimi de dahil etmenin bencilce bir düşünce olduğunu biliyorum. Onu o kadar da iyi tanımıyorum. Ama bu doğru değil. Uzun zamandır konuşuyoruz. Ve biz...

Birlikte yaptığımız şeyleri yaptık. Benim gibi biri için bu çok önemli.

Ama öte yandan, belki de bu onu mahveder. Belki de onu *normale döndürmek* hiç de çözüm değildir.

Mack'i olduğu gibi seviyorum. Onu tam olarak olduğu gibi seviyorum. Solungaçları ve her şeyi.

Mack boğazını temizledi. "Sana dürüst olacağım. Bunu düşündüm."

"Oh." Sesim düşer. "Anlıyorum."

"Ama bazı endişelerim var. Ameliyatlar... Hala oldukça ilkel. Pek doğru görünmüyorlar. Onlarda tuhaf bir şey var, özellikle de birini eski haline döndürmek için yapıldıklarında. Ayrıca, yara izleri... Ve muhtemelen hayatım boyunca ameliyat sürecine devam etmek zorunda kalacağım. Yani, dönüşümler devam ederse. Bu pek de yaşamak için uygun bir yol gibi görünmüyor, değil mi?"

Başka ne diyebilirim bilmiyorum. Beni göremese de başımı sallıyorum. "Kulağa korkunç geliyor. Çok üzüldüm."

"Dahası var. Freelance çalıştığım şirket. Son zamanlarda bazı keşifler oldu..."

"Keşifler derken neyi kastediyorsun?"

Mack düşünceli görünüyor. "Başka çözümler de olabilir. Ama radikal çözümler. Ben sadece... Henüz bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, kulağa çılgınca geliyorlar."

"Her şey çılgınca geliyor."

"Evet, katılıyorum." Yine sessizleşti. "Bütün bunların en kötü yanı ne biliyor musun?"

"Söyle."

"Şu anki görünüşüm değil. Dürüst olmak gerekirse, şu anki görünüşüm, daha önce hiç olmadığım kadar içimdeki beni yansıtıyor. Ama en kötüsü bu değil. En kötüsü, ailemi özlüyorum. Arkadaşlarımı özlüyorum. İnsanları evime davet etmeyi özlüyorum. Akşam yemeklerini özlüyorum. Partileri özlüyorum. Canlı müziği özlüyorum. Canlı müziği çok severdim. Gitar çalardım."

"Gerçekten mi? Müzisyen misin? Hiç bilmiyordum. Gitarın nerede? Belki bir ara bana çalabilirsin."

O gülümsedi. "Hadi ama Jules. Dairemi gördün. Orada hiçbir şey yok."

"Ama neden olmasın? Paran yok değil ya. En azından ben öyle öğrendim."

"Yeterince izole olduğumda, her şeyi attım. Geçmiş hayatımdan hiçbir şeye tutunamayacağımı hissettim. Özellikle de sevdiğim kimse olmayacaksa."

"Onlar senin yanında olmalı."

Yine anlamlı bir sessizlik. Boğazımın sıkıştığını hissediyorum. Kızgıyım. Mack için kızgıyım. Ailesinin onu neredeyse tamamen terk etmesine kızgıyım. Para sevgiyi telafi edemez.

"Evet, ama hayat o kadar mükemmel ya da kolay değil. Ellerinden geleni yapıyorlar ve ben de bu durumu iyi idare ettiğimi iddia etmiyorum."

"Ama bu onların görevi."

"Biliyorum. Ne kadar kötü olduğunu biliyorum. İnan bana, her gün bunu düşünüyorum."

Onunla telefonda konuşurken yerinde duramıyorum, parmaklarım dalgın dalgın klavyeye basıyor, akvaryum forumlarını açıyorum.

Mack, dünyadaki çok az sayıdaki arkadaşşımdan biri. Ama ben de onun çok az sayıdaki arkadaşlarından biri olacağımı düşünmemiştim.

Sonra, aklıma bir fikir gelir. Çılgın bir fikir. Potansiyel olarak tehlikeli bir fikir.

Ama aynı zamanda eğlenceli de olabilir.

"Mack. Sana çok ciddi bir soru sormak istiyorum."

"Neymiş o?"

"Drag hakkında ne düşünüyorsun?"

"Drag, cinsiyet değiştirme, kostümler, giyinme, şarkı söyleme gibi şeyler mi?"

"Evet, alkol de dahil."

"Sanırım drag konusunda bir sorunum yok." "O zaman sana bir teklifim var."

Mack ile telefon görüşmem bittiğinde, bilgisayar ekranına bakıyorum. Onu drag brunch'a gitmeye ikna ettim çünkü bunun bir kostüm partisi olduğunu belirttim. Cadılar Bayramı kostüm partisi değil. Ürkütücü hortlaklar ve iblisler gibi bir şey değil. Sadece eğlenceli, eski usul bir giyinme partisi.

Onun tekrar halka açık yerlere çıkması için mükemmel bir bahane. Arkadaşlarıyla vakit geçirmesi için mükemmel bir bahane. Canlı bir gösteri izlemesi için. Gün ışığına çıkması için. En çok özlediğini söylediği şeyler.

Bir yanım onun kabul etmesine şaşırıyor. Ama diğer yanım bunun ona ne kadar gerekli olduğunu biliyor.

Hepimiz bazen insanlarla bağlantı kurmaya ihtiyaç duyarız. Ben bile. Bir inziva hayatı yaşayan biri. Bağlantı kurmaktan bahsetmişken, Kate'e mesaj atıp ona durumu anlattım.

Kate: Mack?! Mack'i de mi getiriyorsun?

Jules: Sence bu kötü bir fikir mi?

Kate: Hayır, bence bu harika bir fikir! Aslında, bu mükemmel bir suç. Bu drag etkinliğinde çılgın derecede iyi makyaj sanatçıları var. Ülkedeki en iyilerinden bazıları gibi. İnsanlar ondan kartvizit isteyecekler.

Jules: Umarım haklısındır.

Kate: Haklı olduğumu biliyorum. Aslında, o kadar haklıyım ki, The Shadow'u da getireceğim.

Jules: Hayalet erkek arkadaş mı?

Kate: O bir gölge, ama evet. Onun da kostüm giydiğini varsayacağız! Ne eğlenceli! Bu gerçekten harika bir parti olacak. Sen de geliyorsun. Ve biriyle çıkıyorsun? Dalga mı geçiyorsun?

Jules: Çıkıyoruz, deli olma.

Kate: Neyse. Umurumda değil. Ne dersen de. Mutlu otuzuncu yaş günler bana!

Düzenlediğim şey için rahat bir nefes alıyorum. Kendimle çok gurur duyuyorum. Kate'e daha iyi bir arkadaşlık borçlu olduğumu biliyorum. Şimdi, onun için gerçekten orada olacağım. Gerçek bir arkadaşın yapması gerektiği gibi.

Ve Mack'in de buna ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Ama tüm bu heyecan verici olaylara rağmen, saatler sonra hala bilgisayar ekranımın önünde oturuyorum, ekranımda akvaryum forumu açıkken bir bildirim beliriyor.

AverageJoeGuy'dan 1 mesaj

Kahretsin, cevap vermiş. Onu neredeyse unutuyordum. Hemen mesaja tıklıyorum.

AverageJoeGuy: Bunu mesajlaşarak konuşamayız. Yüz yüze görüşmeliyiz. Ama söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin. 218 Way Street, Tony's Pizzeria'da buluşalım. Cuma günü. Saat 14:00. Geç kalma.

Haritaya bakıyorum. Yer bir saat uzaklıkta. Araba ile gidilebilir. Araba kiralamam ya da araç hizmeti almam gerekecek. Ama böyle bir yabancıyla buluşmak delilik.

Ama ben deliyim. Ve AverageJoeGuy, Mack'e yardımcı olabilecek bir şey biliyorsa, AverageJoeGuy'ın bildiklerini öğrenmek istiyorum.

Mesajla cevap veriyorum.

JulesLikesToSwim: Seve seve gelirim.

Bölüm 19

"Vay canına. Sen..."

Mack'in dairesinde, sadece kabuklu sütyen ve vücuda yapışan yeşil payetli maksi etek giymiş olarak Mack'in karşısında duruyorum. Kate'in verdiği kırmızı peruğu takmışım. Aslında, hepsi Kate'in verdiği şeyler.

Mack önümde durmuş, bana bakıyor. Gözlerine inanamıyormuş gibi.

Lavanta rengi kabuklu sütyenin altını avuçlayarak, parıltıyla kaplı dekoltemi yukarı doğru itiyorum. "Bana mı söylüyorsun, Kate bu şeyleri sonuna kadar doldurmuş. Yarı pornografik görünüyorum."

Mack başını salladı, sonra zorlukla yuttu. "Benim kullanacağım kelime bu değildi, ama vay canına."

Biraz şakacı bir şekilde gülümserim. "Hangi kelimeyi kullanacaktın?"

Biraz utangaç bir şekilde ayaklarına bakar. "Nefes kesici görünüyorsun diyecektim."

Yanaklarım kızarır. "Oh. Peki, sen de..." "Erkek gibi giyinmiş bir balık gibi mi?"

Gülüyorum çünkü kıyafeti ilk bakışta biraz kafa karıştırıcı ama yine de zekice. Açık beyaz bir gömlek, mavi pantolon ve siyah kemer giyiyor. "Hayır, yüksek konseptli görünüyorsun diyecektim. Herkes yüksek konseptli kostümleri sever. Özellikle drag queenler, değil mi? Sen... Prens Eric, Ariel için balığa dönüşmüş hali gibisin."

Gülümsüyör. "Ben de bunu amaçlamıştım. Sence insanlar bunu yutar mı?"

Ona bakıyorum. Onu baştan aşağı inceliyorum. Dürüst cevap, gerçekten bilmiyorum, ama bir şeyi biliyorum. "Her şey çerçevelemeyle ilgili. İnsanlar görmek istediklerini görürler

görmek istediklerini görürler. Bunu modellik yaptığım günlerde öğrendim. Kate, dünyaca ünlü bir makyaj sanatçısı gibi davranabileceğini söylüyor."

Mack kafasını kaşır. "Belki de bu kötü bir fikirdir. Ya biri bana sorular sormaya başlarsa?"

Ama içgüdüsel olarak, elini tutup sıkıca tutuyorum. Onun çekip gitmesine izin vermiyorum. "O zaman yalan söyleyeceksin. Herkes yalan söyler. Her türlü konuda. Boşuna korkuyorsun. Ayrıca, yalnız olmayacaksın. Birlikte olacağız. Bu yalanın içinde birlikte olacağız."

Bölüm 20

Mack ve ben, *Küçük Deniz Kızı* temalı drag partisi düzenleyen bara bir araba çağırıyoruz. Bence karanlık, tüm olaya biraz daha güvenlik katıyor. Gün ışığında değiliz ve ben Ariel gibi giyinmişken, kimsenin çok fazla soru soracağını sanmıyorum.

Yine, çerçeveleme. Her şey çerçevelemeyle ilgili.

Ama doğal olarak ben de biraz gerginim. Tamam, çok gerginim.

Arabadan indiğimizde, kalbim göğsümde hızla atıyor. Mack'e bakıyorum. O da bana dönüyor. Kaldırımlar insanlarla dolu. Her zamanki kalabalık için eğlenceli bir gece.

Kimse bize ikinci bir bakış bile atmıyor.

Ama sonra yanımızdan geçerken biri "Hey! Kostümlerinizi çok havalı!" diye bağırıyor.

"Gördün mü?" diyorum, sanki her gece dışarı çıkıyormuşum gibi o kişiye el sallayarak. "Endişelenecek bir şey yok."

Ama ben de derin bir nefes alıyorum. Sonra yüzüme bir gülümseme takınıyorum. Agorafobi, yanlarımı delip geçiyor ama bu gece bir maske takıyorum. Drag şovunda normal erkek arkadaşıyla birlikte olan normal bir kızın maskesi. Ve şimdilik, ihtiyacım olan tek kamuflej bu.

Barın içi muhteşem. *Küçük Deniz Kızı* temalı eşyalarla süslenmiş. Pencereler, bar ve tavan deniz yosunu ile süslenmiş. Ortada istiridye kabukları var ve herkes, ama gerçekten *herkes* kostüm giymiş.

"Dostum, bu insanların bazıları senden daha çok balığa benziyor," diye Mack'in kulağına eğilip fısıldıyorum.

Opalescent teninin yeşilimsi tonu biraz pembeye döner.

Sonra o da eğilip kulağıma fısıldayınca omuzlarımdan tüylerim diken diken oldu. "Ama hiçbirisi senin kadar yakışıklı değil..."

Biraz titriyorum. Bu duygular benim için yeni. Ve hoşuma gidiyorlar.

"Jules! Aman Tanrım! Buraya bak!" Kate, kostümlü dört erkeğin çevresinde oturan büyük bir köşe masasında elini havaya kaldırarak el sallıyor. En azından erkek gibi görünenler.

Söz verdiği gibi, Kate deniz cadısı Ursula kılığına girmiş, dekoltesi, kolları, boynu ve yüzü açık mavi makyajla kaplı. Uzun, siyah, vücudu saran, kalp yakalı bir elbise giymiş, dudağının hemen üzerinde bir güzellik lekesi var. Makyajı ve peruğu profesyonelce yapılmış gibi görünüyor. Neredeyse bir drag queen'in yaptığı mı diye merak ediyorum. Çok iyi olmuş.

Öte yandan, onunla birlikte olan erkekler... Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Mack'in kolunu çeğiştiriyorum. "Hadi. Gidelim."

Kabinlere oturuyoruz ve Kate eğilip bana sarılıyor. Sonra aynı şeyi Mack'e de yapıyor. Gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Mack'e Kate'in bildiğini söylemedim. Kate kimseye söylemez. Ama onu kabul edişi beni hiç şaşırtmıyor.

"Aman Tanrım, partiye gelmenize çok sevindim! Siz olmadan aynı olmazdı. Neyse, hadi tanışalım, Jules, Mack..." O, koltuğun kıvrımlı sırasına oturan dört adama doğru eliyle işaret eder. "Bunlar Ere, Dante, Gabriel... ve... şey, en sondaki adam. Ona Shadow derler. Sen de öyle seslenebilirsin."

"Vay canına, galiba burada tek tuhaf olan ben değilim," diye Mack kulağıma fısıldadı ve ben kıkırdadım çünkü...

Bu adamlar... *farklı*.

Ere normal bir adama benziyor. Koyu saçlı ve gözlerinde seksi bir ışıltı var, klasik Prens Eric gibi giyinmiş. Mack'in giydiği gibi yüksek konseptli bir kıyafet değil. Dante... şey, onda biraz şüpheli bir şeyler var, ama onun Kral Triton olması gerektiğini anlayabiliyorum. Gömleksiz, taç takmış ve büyük, sahte Noel Baba sakalı gibi görünen bir sakal takmış. Taçta bir tuhafılık var ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Yine de iri yarı bir adam. Sırada Gabriel var. Martı gibi giyinmiş. Sırtında kanatlar ve her şey var, özellikle de çok gerçekçi görünüyorlar.

"Vay canına, bu kanatlar gerçekten... kusursuz, Gabriel," diyorum.

Yüzü hemen aydınlanır. Mutlu, masum bir ışıltı yayar. "Çok teşekkür ederim, Jules," der, şimdiye kadar duyduğum en samimi ses tonuyla. "Onları kendim yetiştirdim."

"Tamam o zaman. Harika iş çıkarmışsın."

Gabriel'in yanında Kate'in bir başka erkek arkadaşı daha var. Kesinlikle temaya uygun giyinmiş, ama neye benzediğini anlamak imkansız. Yılan balığı maskesi takmış, ama göz deliklerinden gözleri ürkütücü bir açık mavi ışık yayıyor. Üzerinde yeşil bir takım elbise var.

Konuşmaya pek meyilli görünmüyor, ben de Mack'e dönüyorum.

Ama Mack zaten bana bakıyor. Ve birbirimize aynı ifadeyle bakıyoruz. "*Bu adam da kim?*" der gibi.

Gülerek, "Vay canına" diyorum.

Ama Mack'in yüzünü görünce bir şey dikkatimi çekiyor. Gözleri eskisi gibi değil. Şimdi... mutlu görünüyor.

Gerçekten mutlu.

Ve normalde hiç hissetmediğim bir yerin derinliklerinde, mutluluk beni de sarmalıyor.

Binadaki ışıklar değişiyor; önce kısılıyor, sonra parlıyor ve disko topları odayı yanıp sönen renklerle dolduruyor.

"Bayanlar ve baylar, en sevdiğiniz deniz kızlarını sahneye davet edin..."

Müzik çalmaya başlar ve drag queenler, her biri kendi versiyonundaki Ariel kılığına girmiş olarak sahneye çıkar. Pembe elbise. Sarı elbise. Halatlardan yapılmış bir kuşakla süslenmiş, gemi enkazından çıkmış beyaz bir elbise.

Odadaki enerji hissedilebilir. Heyecan, neşeye o kadar yoğundur ki, neredeyse bir pipetle içebilirsiniz.

"Yere çökün ve dans edin!" diye emreder kraliçelerden biri.

Masanın altında, bir elin dizime nazikçe dokunduğunu hissediyorum. Sonra kulağımın kenarına bir fısıltı geliyor. "Hadi. Yapalım şunu."

Sarhoşum. En son ne zaman sarhoş olduğumu hatırlamıyorum. Buzlu viskiyle sarhoş oldum, özel Mermaid Margarita kokteyliyle sarhoş oldum, bu odanın yaşam enerjisiyle sarhoş oldum.

Işıklar yanıp sönüyor, müzik yüksek sesle çalıyor, drag queenler kalabalığın arasına karışıp herkesle dans ediyor.

Mack'in eli belime sertçe basıyor, vücutlarımız birbirine yapışmış durumda. Elimde içkim sallanıyor, kolum havada, mümkün olan en yüksek ses seviyesinde çalan müziğe birlikte zıplıyoruz.

Kate erkekler tarafından çevrili, hepsi bir daire oluşturmuş ve ona çeşitli şekillerde dokunuyorlar. Kendinden geçmiş görünüyor. Ve aslında kendinden geçmiş, çünkü ecstasy almış. Bana da iki tablet verdi.

"Bu gece dışarı çıktığın için sana küçük bir hediye," dedi kadınlar tuvaletinde.

"Hediyeyi benim vermem gerekmez mi? Bugün senin doğum günün." Ve ben ona hiçbir şey almamıştım.

"Psh." Kate elini salladı. "Gelenekleri siktir et. Kimin umurunda?"

Hapı dilinin altına attı, ama ben o kadar cesur değilim. Bunun yerine, küçük tabletleri kapaklı bardaklarımdan birine koydum.

Ve şimdi Mack ve ben, diğer su canlılarıyla birlikte dans pistinde deli gibi dans ediyoruz. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Mack beni kendine doğru çekiyor, ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Bir şeyler içelim." Sesinin tınısı göğüs uçlarıma kadar titreşiyor. "Sanırım biraz ara vermem lazım."

Onun bu kadar güçlü olmasına şaşıyorum, ama sonra bu kadar uzun süre sudan çıkmaya alışkın olmadığını anlıyorum. Acaba rahatsız mı oluyor?

Başımı sallayıp dışarıdaki tiki barı işaret ettim. "Oraya gidelim. Biraz hava almam lazım."

Çünkü dürüst olmak gerekirse, zaten çok iyi bir akciğer kapasitem yok. Her cumartesi sabahı koşu pistinde koşan biri değilim. Her zamanki gibi nefesim kesiliyor. Dans etmek de beni çok yoruyor.

Mack elimi tutuyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor ve sonra sıkıca sıkıyor. Öne geçiyor, beni kalabalığın içinden çekiyor, uzun ve sert vücudu önümde, etrafımızdaki gürültücü dansçıların dirsek ve kalça kemiklerinin darbeleriyle beni koruyor. Balık sürüsünün içindeki bir köpekbalığı gibi.

Tiki bara vardığımızda, dışarıdaki hava özellikle serin geliyor, ama kulaklarım hala sesin etkisiyle çınlıyor. Elimin tersiyle alnımdaki teri siliyorum.

Mack'in üzerinde ter yok, ama öne eğilip başparmağıyla ağzımın kenarını siler. "Rujun biraz bulaşmış."

Aynı noktaya parmağımı koyup orayı ovuşturuyorum, başparmağı ve benimki birbirine değiyor. "Burada mı?"

Tekrar ovuşturuyor. Cildi çoğu insan erkeği gibi pürüzlü değil. İnanılmaz derecede pürüzsüz. Bana karşı pürüzsüz bir şekilde kaymasıyla göz kapaklarım düşüyor.

"Anladım," diyor.

Bara otururken barmene dönüp iki parmağımı kaldırdım. "İki Mermaid Margarita lütfen. Benimkini baharatlı yapabilir misiniz?"

Tamamen kırmızı giyinmiş, yengeç Sebastian kılığına girmiş barmen başını sallar, barın altından plastik bardakları çıkarır ve içkilerimizi hazırlamaya başlar.

İçecekleri önümüze koyduğunda, dudaklarını ısıyor ve gözleri Mack'te. "Kostümün harika," diyor.

Mack'in yüzü hafifçe kızardı. Umarım barmen fark etmez.

Ama barmen onu yakından izliyor. "Detaylar. İşçilik. Sanatsallık. Gerçekten olağanüstü."

Mack içkisinden bir yudum alır, adem elması sallanır. Sonra yüzünün yanını kaşır. "Teşekkürler."

"Ellerini bile yapmışsın. Bu dokuyu nasıl elde ettin? Dokunabilir miyim?" diye sorar barmen, kaşlarını kaldırarak.

"Uh..." diye araya girerim, bir bahane bulmaya çalışarak. "Dokunursan boya bulaşabilir!"

Ama Mack beyaz kolunun manşetini açıp, pullu, kaslı kolunu daha fazla ortaya çıkarmak için kıvırmaya başlayınca hemen susarım. "Hayır, sorun değil. Devam et."

Kaslı ön kolunu barmene uzatır ve barmen parmağını pulların üzerinde gezdirir.

Barmen bir tür hayranlıkla başını sallar. "Kollarının tamamını yaptırmışsın. Vay canına. Harika bir iş. Asla anlayamazdım. Arkadaşım özel efektlerde çalışıyor, sahte deri ve benzeri şeyler yapıyor. Sen de mi öyle bir iş yapıyorsun?"

Mack geri çekilir ve kollarını sıvar, manşetini tekrar çeker. "Öyle bir şey. Bir erkek bir şekilde geçimini sağlamalı, değil mi?"

Bunun üzerine barmen gülümser. "Ah tatlım, o elmacık kemiklerinle, eminim her şekilde geçimini sağlayabilirsin. Makyajın altını görmeme bile gerek yok, iyi bir şeyin olduğunu biliyorum. Anlatabildiğim kadarıyla, seninle denizin dibine bile giderim."

Işık Mack'e öyle vuruyor ki, bakmadan edemiyorum. Doğru, elmacık kemikleri çok belirgin. Ten rengi ürkütücü. Bir de boynundan boğazına kadar uzanan yüzgeç var. Sakal gibi. Onun yakışıklı olduğunu düşünmek artık o kadar da çılgınca gelmiyor. Bunu gören tek kişi ben değilim.

Mack başını eğip hafifçe gülümsüyor. "Gururum okşandı. Ama ben piyasada değilim."

Barmen ikimize de bakar ve göz kırpar. "Anladım. Bu gece eğlenin. Bu tur benden."

"Teşekkürler!" Kadehimi kaldırıyorum. Barmen başka bir müşteriye yardım etmek için dönünce, kadehimi Mack'e doğru eğiyorum. "Şerefefe."

Mack da bana karşılık verir ve kadehlerimizi tokuştururken bakışlarımız buluşur.

"Bir keresinde, kadeh tokuştururken göz teması kurmazsan şanssız olursun diye duymuştum," diyorum.

Mack'in gözleri parlar. "Umarım bu, bundan sonra iyi şans anlamına gelir."

Yanaklarım ısınır ve hoş bir heyecan tüm vücudumu sarar. Etrafımızdaki kalabalık umurumda bile değildir. Kostümün örtüsü hem Mack hem de benim için koruyucudur. Bacaklarımı dikkatlice çaprazlarım; eteğin kumaşı esnek ama yine de çok dardır. Eteğin en ucu, paletleri taklit etmek için fırfırlıdır.

Sandaletime takılan fırfır düzeltmek için öne eğildim ve geri doğrulduğumda peruğum biraz kaymıştı.

"Hay aksi." Peruğu alnıma geri itiyorum. Gülüyorum. "Düzeltildim mi?"

"İşte." Mack bana uzanır ve nazik bir dokunuşla saçımı gözlerimden çekip kulaklarımın arkasına nazikçe yerleştirir.

O uzaklaştığında, ben de aynı hareketi taklit ederek saçımı tekrar kulağımın arkasına koyuyorum. "Teşekkürler."

"Rica ederim."

Sonra küçük yüzgeç sakalı gözüme çarptı. Bu ışıpta çok yumuşak görünüyordu. Nasıl bir his olduğunu merak ettim. Öne eğildim ve elimi uzattım, parmak uçlarımı mavimsi yeşil tellerin uzunluğu boyunca gezdirdim.

Hemen Mack'in gözleri ağırlaşır, başını geriye doğru eğirir. "Bunu yapmamalısın..." Zorlukla yutar. "Bana orada dokunmamalısın."

Ellerimi havaya kaldırıp, sanki tutuklanıyormuşum gibi kaşlarımı kaldırdım. "Özür dilerim. Nedense çok... çekici görünüyordu. Seni incitmek istemedim..."

Ama gözlerini kapatıp yüzünü buruşturuyor. "Acıtmıyor, sadece..."

"Ne?" diye soruyorum, çünkü bu adamla ilgili her şey gerçekten bir gizem.

"Sadece bu benim için bir tür... erojen bölge. Yani, öyle bir hale geldi."

Ağzım açık kalır. "Erogen bölge ne demek?" "Bu çok utanç verici."

"Utanma. Hayatım boyunca hiçbir bilgi beni bu kadar ilgilendirmemişti."

Bir an durur, sonra dikleşir. Sandalyede biraz kıpırdadığını fark ederim. Ne olduğunu görmek için pantolonuna bakarım ve kesinlikle bir şişkinlik vardır. "Temelde başka bir penis. Ama bu yüzgeçlerin içinde gizli."

"Beni kandırma, Mack. Şu anda sarhoş olduğumu ve asla ayrılmadığım gerçek evimden kilometrelerce uzakta olduğumu biliyorum. Ama beni kandırma. Buna dayanamam."

Biraz utangaç bir şekilde gülümsüyor ve elini yüzüne sürüyor. "Seninle dalga geçmiyorum, Jules. Sana lanet olası gerçeği söylüyorum."

Eğilip fısıldayarak soruyorum. "Onunla sevişebilir misin?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Hiç denemedim."

"Ama ben dokunursam..."

"Dokunursan, hoşuma gider."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Bu, şimdiye kadar öğrendiğim en çılgın bilgi olabilir."

Gözleri parıldıyor. "Benim açımdan nasıl bir şey olduğunu bir düşün."

"Dokunmama izin verir misin?"

Yine koltuğunda kıpırdanıyor. "Bana böyle konuşamazsın. Burada değilken."

Bir anlığına ona bakıyorum. Doğrudan çenesine bakıyorum. Ne yaptığımı biliyor.

"Oh, hadi ama," diyor. "Bunu yapma. Dayanamam. Beni tahrik edeceksin."

"Bu o kadar kötü bir şey mi olur?"

"Halka açık bir yerde olur."

Aramızdaki sessizlik dokuz aylık hamile gibi, bu yüzden ellerimi çırparak gülümsüyorum. "Tamam. Konuyu değiştirelim. Bu çok havalı, değil mi?" İçeriye işaret ediyorum, müzik yüksek sesle çalıyor ve kalabalık bir grup insan, abartılı makyaj ve kostümlerle hayatları pahasına dans ediyorlar.

Sanırım Kate'i dans pistinin ortasında Kral Triton ile öpüşürken görüyorum.

Mack derin bir nefes alır, aramızdaki gerginlik bozulur. Kadehinden bir yudum alır. Benimki neredeyse boşalmıştır.

"Bu hissi tarif bile edemem. Sanki eski hayatımı yeniden yaşıyorum, ama daha iyi. Ve haklıydın, korkacak bir şey yoktu."

"Gördün mü!" diyorum ve şakacı bir şekilde koluna vuruyorum. Sonra aklıma bir fikir geliyor. Ona yaklaşıyorum, o kadar yaklaşıyorum ki yüzündeki her bir küçük pulun yayıldığı ince çizgileri görebiliyorum. "Hey, bu geceyi daha da güzel hale getirmek ister misin?"

Başını geriye yaslar, kolunu bara dayar, kendisiyle ve çevresiyle rahat bir haldedir. "Ne... tam olarak aklında ne var?"

Clamshell sütyenimin içine elimi soktum ve gözleri karardı. O bakış karşısında taburede biraz kıpırdanmak zorunda kaldım çünkü cinsel bir şey kastetmemiştim, ama şimdi öyle olduğu için biraz mutluyum. Dekolte bölgeme uzandım ve Kate'den iki küçük hap aldım.

Elimi açtım, haplar avucumun içindeydi. "Hangisini seçersin... mavi hap mı, kırmızı hap mı?"

"Sadece kırmızı hapların var."

Gülümserim ve birini dilimin altına atarım. "O zaman cevabını biliyoruz."

Sokak parlıyor. Hayır, parlamıyor. Işıltılı. Hayır, ışıltılı. Elmas gibi. Saf altın ve gümüşten yapılmış. Değerli bir mücevher.

Ve ben... kafam çok iyi.

Ellerimle Mack'in koluna sıkıca tutunuyorum, ama bacaklarım titriyor, bir ayağım diğerinin önüne dengesizce basıyor. Bu sandaletlerin topuklu olmamasına seviniyorum. Modellik yaptığım günlerde sürekli topuklu giyerdim. Ama o dönem bittiğinde, bir daha hiç giymedim. Zaten yeterince dengesizim.

Mack beni destekliyor ve ileriye doğru itiyor. Uyuşturucu ve alkolün onu da etkilediğini söyleyemem. Ama göz bebekleri şimdi geniş ve siyah. Gözlerinin açık mavisi neredeyse hiç görünmüyor. Köpekbalığı gibi.

Yanımızda, tüm sokağı kaplayan Kate ve dört erkek arkadaşı var. Aslında, en iri olanı Dante, namı diğer Triton, onu bir prenses gibi eşikten geçirirken, Kate bacaklarını yukarı aşağı sallayıp, sanki hiçbir tuhaflık yokmuş gibi şarkı söylüyor.

"Aman Tanrım, millet..." diye mırıldanıyor. "Bunu tekrar yapmalıyız! Bunu her zaman yapmalıyız. Sence de öyle değil mi? Mack, hadi. Jules'a bunu haftalık bir şey haline getirmemiz gerektiğini söyle."

İçimde dolaşan dopamin, daha önce hiç yaşamadığım bir heyecandan daha büyük. "Sanırım haklısın Kate! Belki de artık daha fazla dışarı çıkmamın zamanı gelmiştir." Mack'in kolunu sıkıyorum. Gömleğinin kumaşı, hayatımda dokunduğum en yumuşak şey, kemiklerini saran kasları ise en sert. "Mack de."

Bir kavşağa yaklaşıyoruz ve Kate elini sallıyor. "Şimdi buradan dönmeliyiz! Eve gitmek için hazır mısınız?"

"Evet, Jules'u eve bırakabilirim. Sorun değil," diyor Mack.

Kate parmak uçlarını dudaklarına götürür, öper ve sonra bize doğru uzatır. "*Bezoz, bezoz. Ti amo. Je vous adorez.* Byyyee!"

Elimi sallıyorum. "Hoşça kalın!"

Sonra Kate ve erkek arkadaşları karanlıkta kaybolurlar, yolda sadece ben ve Mack kalırız. Bir adım öteye, bir adım öteye, her adım Michael Jackson'ın o müzik videosundaki gibi yolu aydınlatır.

"Evime dönmek istemiyorum," diyorum ve başımı eğiyorum. "Vay canına, bunu daha önce hiç söylememiştim. Hiç eve gitmek istemiyorum. Yıldızlara bak. Gökyüzüne serpilmiş parıltılar gibi görünüyorlar. Tıpkı köprücük kemiğimdeki bu parıltı gibi. Beğendin mi? Beğendiğini söyle." Onu biraz kışkırtıyorum. Ecstasy'nin etkisi olmalı, ya da belki de ecstasy benim gerçek doğamı ortaya çıkarıyor. Genelde sakladığım doğamı.

Mack derin bir nefes alıyor, boynundaki solungaçları titriyor. Tüm görüntüsü gözümün önünden geçiyor. Eskiden olduğu hali ve şu anki hali. İkisini de görebiliyorum.

Ve hangisini daha çok sevdiğimi biliyorum.

Bunu uyuşturucunun suçu olarak bile göremezsin. Benim bir ucube olduğumu kabullenmek zorundayım.

Bir balık adamla sevişmek isteyen bir ucube.

Hemen cevap vermediğinde koluna hafifçe dokundum. "Öyle mi? Hoşuna gidiyor mu?"

O da beni dürttü. "Bir yere varmasını istemiyorsan bana böyle sorular sorma."

"Bir yere varmasını istiyorum. Her yere varmasını istiyorum." Dudaklarımı ısırıp ona bakıyorum.

Vücudunun benimkine baskı yapması, milyonlarca kucaklaşma gibi geliyor.

Sonra aniden durur ve onun sıkı tutuşu olmasaydı, yüzüm yere çarpacaktı.

"Vay canına. Yere bak, görüyor musun?" Tuğla duvarın yanındaki gizli bir köşeyi işaret ediyor.

Peruk saçımı elimle geriye çekiyorum, biraz sallanarak gözlerimi kısıyorum.

"O mu?"

Oradaki küçük kahverengi böcek mi?"

Mack kolumu bırakıyor ama omuzlarımdan tutarak dengemi sağlamadan bırakmıyor. "Bir saniye kıpırdamadan dur." Çömeliyor. "O böcek değil."

"Nedir o?" diye soruyorum.

Ama onun baktığı şeye odaklanamıyorum çünkü her şey güzel bir renkte parlıyor. Mack de dahil. Tüm vücudunu saran altın bir hale var.

Ayağa kalktığında, avucunu uzatarak ortasındaki küçük yaratığı bana gösterir. "O bir gökkuşağı kara yengeci. Kesinlikle buralardan değil. Evinden bu kadar uzakta ne yapıyor acaba?"

"Bana hala böcek gibi görünüyor," diyorum, ama sonra ona odaklanıyorum, küçük kahverengi ve kırmızı vücudu, sadece bir inç genişliğinde.

"Teknik olarak, tüm böcekler kabukludur, ama tüm kabuklular böcek değildir. O suda yaşıyor."

"Küçük bir deniz böceği buldun!" diye haykırıyorum. "Ne kadar sevimli! Denizci için küçük bir deniz böceği!" Elimi ağzıma götürüyorum. "Aman Tanrım, ne dediğimi duydun mu? Denizci. Anladın mı? Sperm gibi?"

Mack, benim bu kadar bayat espriler yapmama inanamıyormuş gibi çenesini ovuşturur. Kafasını sallar ama sonra küçük yengeci gömleğinin ön cebine koyduktan sonra boş elini uzatır. "Hadi. Gidelim."

Deniz kaptanıymışım gibi ileriye işaret ediyorum. "Senin evine dön!" Ve bedenimde, hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Bölüm 21

Her zamanki gibi Mack'in binası sessiz. "Burada kimse yaşıyor mu?" Asansör kapıları kapanırken yumuşak bir sesle soruyorum.

"Bina babamın. Tüm sakinler emekliler. Beni saymazsan tabii. Gerçi bir bakıma hayattan emekli olmuş gibi hissediyorum."

"Baban mı?" Kate ile yaptığım konuşmanın anıları beynimde dolaşıyor. "Baban John Vasser mı? Emlak kralı mı?"

Mack başını sallar. "O. İyi ya da kötü." "Ölüm bizi ayırana kadar!" Mantıksız bir cümle kurarım.

Mack Vasser. Jules Lowe. Mack Vasser ve Jules Lowe.

İsimlerimizi daha sonra hesaplamam gerekecek. Şimdilik, asansörün tavanına bakıyorum, ilaçların sıcak parıltısı hala vücudumda dolaşıyor. Daha önce hiç ecstasy kullanmadım, ama gerçekten insanı böyle hissettirmesi mi gerekiyor?

Sanki bulutların üzerinde
süzülüyormuşsun gibi? Sanki
sonsuz kadar yaşamak
istiyormuşsun gibi?

Sanki... deli gibi aşık olmuşsun gibi?

Tanrım, uyuşturucunun etkisi altında bile elim ağzıma gidiyor. *Sakin ol Jules. Sadece gecenin tadını çıkar.*

Asansör kapıları açıldığında, ben çoktan milyonlarca hikayenin üstündeyim.

Mack'in de aynı şeyi hissedip hissetmediğinden emin değilim.

Uyuşturucunun ona da bana yaptığı gibi aynı etkiyi yapıp yapmadığından emin değilim.

Koridorda parmak uçlarımızda yürüyoruz çünkü *Küçük Deniz Kızı* kılığına girmiş olsak bile komşularımızı görmemek daha iyi olur.

Mack'in sabit eli kapısını açar ve kapıyı açtığında sessizce içeri gireriz. Odanın köşesine doğru yürür, orada büyük akvaryumunun yanında çok küçük bir akvaryum vardır. Elini cebine sokar ve küçük yengeci nazikçe akvaryuma bırakır.

Sonra bana doğru geri döner.

Kapının önünde duruyoruz. Acaba daha önce kapısının önünde öpüştüğümüz gibi beni yine öpüp öpmeyecek mi diye merak ediyorum.

Ama yapmaz. Bunun yerine, sertçe yutar. Gözlerinin irisleri neredeyse tamamen siyah. *Köpekbaliğı*.

"Biraz... farklı hissediyorum." Yakasını çeker. "Farklı..." "Nasıl farklı?" diye sorarım, ağzım kurur.

"Sana bir şeyler yapmak istiyorum gibi. Bir sürü şey. Bir sürü farklı şey."

Dudaklarımı ısırp başımı sallıyorum. "Uh-huh..."

Beklenti cildimi gıdıklıyor, altındaki hassas sinirleri yukarı aşağı tırmanıyor. Yine de, ben harekete geçmiyorum. Hareketlerin çoğunu ben yapıyorum.

Sıra onda.

"Sanki seni şimdi dokunmazsam ölecekmişim gibi. Sanki başka biri sana dokunursa onu öldürecekmişim gibi."

"Bunu daha önce de söyledin..." Ama sesim hafif bir esinti kadar zayıf.

O ellerini kaldırıp parmak uçlarını cildime yaklaştırdığında tüm vücudum gerildi. Parmakları, mor renkli kabuklu sütyenimin yukarı itilmiş dekoltesinin ortasına, sternumumun ortasına yumuşakça kondu.

Vücudumun tepkisi hızlıdır, meme uçlarım sertleşir. Sonra, parmak ucu parlak cildim boyunca kayarken keskin bir nefes alırım.

Başını eğerek göğüslerimin üst kısmındaki kıvrımları izliyor. İfadesi eskisinden daha az insani. Belki de göz bebeklerini bu kadar büyüten ilaçlardır. Belki de beyninin yırtıcı, insanlık dışı kısmı kontrolü ele geçirmiştir.

Ya da belki de onun tamamen insan olmadığı gerçeğidir.

Ama her ne olursa olsun, ben hem onun tebası hem de hayran kitlesiyim.

"Ne yapıyorsun..." Parmağı göğüs dekoltemin kesişme noktasına takıldığında sesim kesildi.

Sanki bir deney yapıyormuş gibi, beni o noktadan öne doğru çekerken, aynı anda üstümü göğüslerimden uzaklaştırır ve beni kendine doğru çeker.

İfadesi değişmedi. Hâlâ düz bir ağız. Genişlemiş, koyu renkli gözler. Merakla eğilmiş baş.

Sergilenme hissi benim için yeni değil; hayatım boyunca nefret ettiğim bir his. Ama onun için sergilenmeyi sevdiğimi keşfettim.

Parmakları düşer, cildim onların ardından soğur.

Acı veren bir yavaşlıkla etrafımda dönüyor, saçlarımı sırtımdan omzumun üzerinden çekiyor, dokunuşu gıdıklayıcı ve yumuşak.

Sonra arkamdan bir başka çekiş geliyor. Harekete bağırıyorum.

O, benim kapaklı sütyenimin bağlarını çözmüş.

Kupalar, hassaslaşmış göğüslerimin eğiminden düşer ve yere çarpar.

Ilık apartman havası çıplak meme uçlarımdan geçer. Vücudum ağırlaşır. Ağırır.

Bu sefer, fiziksel varlığını görmezden gelemeyiz.

Nefesi boynumu okşuyor, hafif bir karıncalanma onun arkamda olduğunu söylüyor. Arkamda, zar zor dokunuyor.

Sonra tekrar önüme dönüyor.

Yine, ellerini köprücük kemiğimden aşağı kaydırıyor, her iki elini de iki yana koyuyor, parmaklarını aşağı doğru kaydırıyor, göğsümün eğiminden meme ucuma kadar.

Parmak uçları meme başlarımdan çıkıntısına değip sonra onlardan sıçradığında inliyorum.

"Hayır..." diye mırıldanıyorum çünkü dokunuşu kayboluyor.

Parmakları aynı hareketi tekrar yaptığında rahat bir nefes alıyorum, ama bu sefer alt kısmından yukarı doğru hareket ediyor ve meme ucunun alt kısmına dokunuyor. Sanki bir şeyi test ediyormuş gibi her iki meme ucunu ileri geri hareket ettiriyor, koyu pembe eti onun hareketleriyle zıplarken izliyor.

Dar eteğim zaten bacaklarımı birbirine sıkıştırmış durumda, ama uyluklarımı daha da sıkı sıkıştırıyorum. Beklenti beni arzuyla ıslatıyor.

Mikroskop altındaki bir böcek gibiyim ve o da beni yakınılaştırıyor. Beni kıvrandırıyor.

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor.

İlk başta ellerini kullanıyor, ellerini karnıma doğru kaydırıyor. Sonra yüzünü eğiyor.

Nefesim kesildi.

Yanağını karnımın gergin derisine sürüyor. Sonra göğüslerimi tutup, göz hizasına gelecek şekilde beni aşağı çekiyor.

İki eliyle de göğüslerimi kavlıyor ve sonunda, beklediğim an geliyor. Ağzını ağrıyan meme ucuma kapatıyor, dilini en ucuna kadar uzatıyor.

"Oh, lanet olsun, Mack," diye nefes veriyorum.

Dilinin yaptığı hareket başımı döndürüyor. Acıya yakın keskin bir zevk dalgası karnımdan klitorisime doğru yayılıyor.

Meme ucunu ağzına alır, sertçe emer ve sonra bırakır.

Sonunda, sanki başka bir vites geçmiş gibi bana bakar, ağzı şişmiş, omuzlarından kızarıklıklar akıyor. Sonra, göz teması kurarak yüzünü göğüslerime sürter.

Bu his, tahtadan tebeşiri silen nemli bir bez gibi üzerimde yayılıyor, ağzıyla ağrıyı ve zonklamayı yatıştırırken, aynı zamanda amımdaki neredeyse acı verici ağrıyı iki katına çıkarıyor.

Yüzünü sürter, sonra çenesini kaldırır ve onu da cildimin yüzeyine sürter.

Dili dışarı çıkıyor, göğsümün alt kısmındaki şişkinlikten göbek deliğime kadar bir iz bırakarak kayıyor.

Ve onun ne yaptığını anlıyorum. *Sakalındaki özel kısımları.* Onları bana sürtüyor.

Belki de uyuşturucular hislerimi keskinleştiriyor, ama parmaklarını eteğimin bel kısmına geçirip, kalçalarımın, sonra uyluklarımdan, dizlerime ve sonunda yere kadar çekip, sonra yanağını ve çenesini G-stringimin bel kısmına sürtüncə, neredeyse bayılıyordum.

"Mack." Elim onun başına düşüyor ve o da onu yakalıyor, yüzünde yukarı aşağı sertçe ovuşturuyor, çenesindeki sakalına kadar, orada hissedebiliyorum.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldanıyorum, ama elim istem dışı o bölgeyi yumrukluyor.

Opalescent yüzgeçlerin uzun telleri altında gizlenmiş küçük bir yumru. Ama yumruğumla okşayabileceğim kadar büyük, yukarı aşağı, yukarı aşağı sürtüyorum.

Mack elimi itip kendi yoluna devam eder.

G-stringi vücudumdan çıkarmıyor. Sadece amımı örten kumaş parçasını yana çekiyor ve yüzünü bacaklarımın Y şeklinde kesiştiği noktaya bastırıyor.

Derin nefes alır ve solungaçları titrer.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum çünkü dokunuşunun hissi o kadar güçlü ki, amımın kıvrımları ağzına karşı titriyor.

Yüzüyle, çenesiyle, yanaklarıyla tekrar ovuşturur, bu sırada eli iç çamaşırımın kumaşını yana doğru tutar.

Sonra işaret parmağı ve orta parmağını labiyama getirir, derinin her iki yanına bastırır ve klitorisimi ona açıklar.

Aynı hareketi tekrar tekrar, hafifçe titreterek yapar, ta ki bu hareket orgazm yaratana kadar.

Labiumumun altını bastırırken, dilini dışarı çıkarır ve yarıklarımın tabanından hassas, titreyen ucuna kadar uzun, yavaş ve baştan çıkarıcı bir yalama yapar.

Altımda gördüğüm manzara çok yasak, inanılmaz derecede kirli, garip ve ateşli, gerçek olamayacak kadar. Saç çizgimde ter damlaları oluşur. Kafamdaki peruğu alıp yere atarım ve saçlarımı sallarım.

Ayakta durmaktan biraz başım dönüyor. Gözlerim kararmaya başlıyor. Duruşum sallanıyor.

Ve sonra, bir an için, tüm bilincimi kaybettim. Bir saniye sonra, kendime geldiğimde, gözlerim birden açıldı.

Suyun içindeyiz. Sanki bir geçitten geçiyormuşuz gibi uzay ve zamanda bir değişiklik oldu.

Duyularım uzak kıyıdan bana geri dönüyor.

Mack bana tutunuyor; onun tankının yüzeyindeyiz. Kıyafetlerini bile çıkarmamış. Gömleği ona yapışmış, beyaz ve şeffaf, vücudunun hatlarına yapışmış. Yüzeyin altında sadece pantolonun gölgesini görebiliyorum.

"Kenara tutun," diyor ve santim santim batarken, her iki bacağımı da omuzlarının üzerine sertçe atıyor.

Su yüzeyinin altına dalıyor, ama başı bacaklarımın arasında.

Başım geriye düşüyor ve hiçbir şey göremiyorum. Tek yapabileceğim, Mack'in ağzının şimdi klitorisimde olduğunu hissetmek. Suyun altında onu öpüyor. Daha önce hiç bir erkek bana oral seks yapmamıştı. Dokunmasına izin verdiğim çok az sayıda erkek hızlı ve kaba davranıyordu. Ne de olsa, "Vur, vur, teşekkürler hanımefendi" derler.

Ama Mack beni yiyor.

Klitorisimin zevk duyularının kıvrandığını hissedebiliyorum, ama Mack nazik öpücükleriyle kendini tutuyor.

Suda kalçalarımı döndürüyorum, ama onun beni sıkıca tutması nedeniyle bu zor oluyor. Kollarımı çıkıntıya dayamış, başım üstte sarkmış,

göğüslerim yüzeyde zar zor yüzüyor.

Ve o, benim uyluklarım boynuna dolanmış. Yüzü benim amıma gömülü.

Kendini hiç çaba harcamadan suda tutuyor. Sanırım bu, bir balık canavarın sana oral seks yapmasının avantajı. Kendini suda tutabiliyor. Beni de tutabiliyor.

Ve en önemlisi. Nefesini... görünüşe göre sonsuza kadar tutabiliyor.

"Ah," Mack'in dili klitorisimin üzerinde kayarken şaşkın bir çığlık attım. "Siktir."

Uyluklarımı tekrar boynuna sıkıca doladım. Ona zarar vereceğimden endişelenmiyorum bile. Tek düşünebildiğim orgazmı yakalamak.

"Bana zarar veremezsin," demişti bana daha önce. Şimdi bu teoriyi test ediyoruz.

Beni ciddi bir şekilde yalamaya başladı, dilinin yalaması ve klitorisime uyguladığı basınç neredeyse dayanamayacağım kadar fazlaydı.

Beni sıkıca tutmasına rağmen, kalçalarımı ona doğru olabildiğince döndürüyorum. Neredeyse yüzüne sürtünüyorum ve umurumda bile değil. Onun verdiği şeyi istiyorum ve verdiği şey, en hassas, en savunmasız özel bölgelerime dilini dolaştırması.

Ve onun bunu yapmasını istiyorum.

"Oh evet, oh evet, oh evet..." Dua eder gibi ritmik bir şekilde mırıldanıyorum.

Karnımda baskı artıyor ve vücudumdaki her kasımı gerginleştiriyorum.

Çok yaklaştım. Bu ana çok yaklaştım.

Ve sonra duruyor.

"Ne!?" diye bağıyorum. Neredeyse gülmek üzereyim, ama ağzımdan çıkan ses tamamen hayal kırıklığından kaynaklanıyor. "Neden sen..." Ama sonra bir sonraki hisle iniltimi yutuyorum.

Çünkü bir şey... ve sanırım ne olduğunu biliyorum, içime girmiş. Penis kadar büyük değil. Biraz daha geniş, daha sert ama kısa.

Ve şu anda klitorisimi yalarken onunla beni sikiyor.

İnlemelerim boğuk ve gergin hale geliyor. Kalçalarımı, dilinin klitorisimi yaladığı ritimle aynı ritimde onun ekstra uzantısına doğru sürüklüyorum.

Midemde biriken orgazm, bu keskin, neredeyse acı veren zevk altında beni tam anlamıyla boğabilir.

Yine de, hala istiyorum, *hayır*, ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

Ellerimden birini çıkıntıdan çekip kafasına dayıyorum, onu bana sertçe bastırıyorum, yüzünü her şekilde sürtüyorum.

Elleri kalçalarımı o kadar sıkı sıkıyor ki, yarın orada morluklar oluşacak mı diye merak ediyorum.

Umarım olur.

Oradan ayrıldıktan sonra bile onun varlığının kanıtının üzerimde kalmasını istiyorum. Böylece kaçınılmaz olarak ayrıldığımda, onun varlığının kanıtı olsun. Her zaman benimle birlikte olduğunu.

Şimdi, birlikte hareket ediyoruz, kalçalarım, onun ekstra uzantısı içime girip çıkıyor. Sanki bir penisin ilk üçte biri ile sikiliyormuşum gibi, amım daha fazlasını istiyor, ama aynı zamanda dili de bana orgazm yaşıyor.

Arzu ve tatmin arasındaki çekişme çok güçlü.

O kadar ezici ki, son bir dalışla kalçalarım ona yaklaşmak için gerilirken, yüzerek ulaşmaya çalıştığım orgazm içime çöküyor.

"Oh tanrım..." Mack hızını kesmediği için sesim giderek yükselirken inliyorum. Beni elleriyle daha sıkı kavıyor, daha sert beceriyor, daha hızlı yalıyor. "Ooooooh tanrım..." Bu sefer, hiç şüphe yok.

"Ah! Ah! Ahhhhh..." Orgazm beni parçalıyor, klitorisimin hassas noktasından başlayıp bacaklarımdan ve kollarımdan geçerek boğazımın arkasına ulaşıyor.

Gözlerim yuvarlanır, kapaklarım kapanır.

Zirveye ulaştım ve şimdi kalçalarımı hafifçe sallayarak kıyıya doğru yuvarlanıyorum, kalan her saniyeyi tüm hislerle içime çekiyorum.

Sonunda vücudum yavaşlar ve sonra hareketsiz kalır, tamamen yığılırım, uyluklarım onun boynunu sıkıca saran kollarını gevşetir.

O hala devam ediyor... sevişiyor, yalıyor, sarılıyor. Ama ben elimi omzuna koyup ona dokunuyorum.

Onun hareketleri de duruyor, son bir kez içime giriyor, son bir kez yalıyor ve sonra çekiliyor.

Boşluk sorun değil. O kadar yorgunum ki, kelimeler bile bulamıyorum.

Sudan çıkar, başı su yüzeyinden çıkar.

Bir tür mutlak çöküşün eşiğindeyim, sadece kendimi tutmaya çalışıyorum.

Bu dünyada, az önce yaşadıklarımı yaşamış tek kişi ben olabilirim.
Beni sıkıca kendine çekiyor, kolları sırtımı sarıyor. Tek kelime etmiyoruz,
ama bir şekilde çok şey söylenmiş gibi.
Ondan başka kimse bana bunu yapamaz. O
da bunu biliyor.
Sonra, suda yüzerken, onun kollarında güvende, başımı omzuna yaslıyorum.

Bölüm 22

Hafif bir nefesle uyanıyorum. Gözlerimi açıyorum. Etrafıma bakıyorum, ama tek görebildiğim beyaz, ıslak bir erkek gömleği. Yanağım kumaşa bastırılmış durumda. Omuzlarım kuru, ama aşağısı ıslak. Islak ve çıplak.

Suda bacaklarımı sallıyorum. Ağırlıksızlar. Rahatlamışlar.

Mack'in gözleri de açılıyor.

Bütün gece tankın içinde kaldık. "Nasıl uyudun?" diye soruyor, sesi kısık.

Gözlerinin altında gölgeler var. Daha önce hiç görmediğim gümüş grisi küçük lekeler.

Ben ise yepyeni bir insan gibi hissediyorum. Yeni doğmuş bir bebek gibi. Vaftiz edilmiş bir aziz gibi.

"Bebek gibi uyudum," diyorum.

Tankı terk ettiğimizde, önceki geceden daha az konuşuyoruz.

Mack sadece beni havluyla kuruluyor, bir uzuv bir uzuv, havlunun sert lifleri cildimi çiziyor. Sonra parmaklarını G-stringimin askılarının altına kaydırıyor ve ıslak, minik kumaş parçasını bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. Kabuklu sütyenimi tekrar giymek çok kötü, ama Mac bana üstüne giymem için bir tişört ve açık mavi bir şort veriyor. Sandaletlerimi ayağıma geri takıyorum.

"Bana baktığın için teşekkürler," diyorum, tişörtünün eteğiyle uğraşırken.

Tişörtü burnuma götürüp kokluyorum. Deniz havası ve başka bir şey gibi kokuyor, tam olarak tanımlayamıyorum. Buraya ait olmayan, başka bir dünyadan gelen bir şey.

Mack havluyu omzuna atıyor. Bu hareket bana profesyonel bir yüzücünün hareketlerini hatırlatıyor, hareketleri çok zarif ve kolay, kasları şişkin ama belirgin. "Beni dışarı çıkardığın için teşekkürler. Bir an için buraya aitmişim gibi hissettim. Neredeyse unutuyordum."

Bunu duyunca neşeleniyorum. Çünkü bu doğru. Dün gece o buraya aitti. *Biz* buraya aittik. *Biz buraya aidiz.* "Gördün mü! Birlikte olabileceğimiz yerler var. Güvenli bir şekilde. Dün gece bunu bize kanıtladı. Bu dünyada birlikte yaşayabiliriz." Kollarımı genişçe açarak işaret ediyorum, ama sadece onun dairesinin sınırlarını işaret ediyorum. "Değil mi?" Sesim düşse de, umutluyum. İyimserim. Heyecanlıyım. Bunlar benim için yepyeni duygular.

Mack'in dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kalkıyor. Hüzünlü bir gülümseme. "Tabii." "Ne demek tabii? Anlamıyor musun? Dün gece herkes senin gibi giyinmişti
senin gibi giyinmişti. Şehrin düzenlediği her drag partisine gidebiliriz. Sen de bir nevi drag'sin, değil mi?"

Ama o başını sallar. "Sen de biliyorsun. Bu bir kostüm değil, Jules. Onu çıkaramam. Ben buyum, giydiğim şey değil."

Aramızdaki mesafe yine uzar. Her zaman olduğu gibi, lastik bandın sürekli geri çekilmesi ve gerilmesi gibi. Çok yakın, ama çok uzak.

Gözlerimi kırıpıştırarak, bakışlarımla ona yalvarıyorum. "Bana sessiz kalma, tamam mı? Yemin ederim, eğer kalırsan çıldırırım. Eğer bundan sonra birdenbire ortadan kaybolursan. Eğer garip veya mesafeli davranırsan. Daireni takip ederim. Her gün buraya gelip kapını çalarım."

Öne eğilir ve alnıma bir öpücük kondurur. "Söz veriyorum. Hayatım üzerine yemin ederim ki yapmayacağım."

Dönüp gitmek üzereyken, sesi beni
durdurur. "Bekle, Jules, bir şey daha var."

Parmak uçlarımda geri dönerek, beklentiyle doluyum. "Evet?"

Küçük akvaryumuna doğru yürür ve yengeci alır, avucunda küçük yaratıkla bana geri döner. "Bence o sana ait."

Bölüm 23

Zihnim tamamen dağılmış, kısmen tahrip olmuş bir halde eve sendeleyerek giriyorum.

Daireme girdiğimde, ilk yaptığım şey yeni küçük su dostumu nazikçe akvaryuma bırakmak oldu.

"Sana Bug adını vereceğim," dedim ona.

O, akvaryumun köşesindeki kayaların oluşturduğu karanlık küçük bir saklanma yerine kaçır.

Her zamanki gibi bir süre akvaryuma bakıyorum. Ama bu sefer nefes almama yardımcı olması için ona ihtiyacım yok.

Zihnim açık ve berrak.

O kadar ki, boğazımın arkasında bir esneme hissediyorum. *Kahretsin*, çok yorgunum.

Yatağıma uzanıp, deniz köpüğü yeşili çarşafların kucağına düşer ve uykuya dalarım.

Gözlerimi açtığımda, yatak odam hiç olmadığı kadar karanlık, panjurlar kapalı olmasına rağmen. Ağır gözlerim odanın karanlığına alışıyor. Hava, başımın üzerinde akan bir şelale gibi dönüyor. Tavan vantilatörüm yüksek hızda mı çalışıyor, yoksa kulaklarım mı bozuldu? Bu bir rüya mı? Yoksa bilincim aktif mi? Ama odamın köşesinden bir ışık sızıyor. Gözlerim değişime yeniden alışıyor. Işık akvaryumumdan geliyor. Artık boş olmayan

akvaryumumdan geliyor. Artık canlı olan akvaryumumdan. Gözlerimi kısarak, saçlarımı gözlerimden çekip, uykulu göz kapaklarımın arasından bakıyorum. Uzuvarım milyonlarca kilo ağırlığında.

Kafamı sallıyorum çünkü tankın tam ortasından dar ama parlak bir ışık çemberi yayılıyor. Siyah bir gölge, aydınlatılmış eğri boyunca, sanki bir şey arıyormuş gibi, neredeyse çılgınca, heyecanla sürünüyor. Ya da bir mesaj gönderiyor. Bir deniz fenerinin gemilerin dikkatini çekmesi gibi. Ya da mors alfabesi gibi. *Nedir bu?* Daire, ateşli ve elektrikli bir şekilde çatırdıyor, parlak rengi turuncudan yeşile, sarıya dönüşüyor. Ya da belki de hayal görüyorum, hayal duyuyorum. Dairenin içinde siyah bir girdaptan başka bir şey yok.

Gölge tekrar eğrinin çizgisi boyunca sürünüyor ve ne olduğunu anlıyorum. Bu benim yengecim. Ama bu garip küre ile ne yapıyor? Bu şey nedir? Ağına takılmış bir örümcek gibi.

Beynim, neler olup bittiğini incelemek, halüsinasyon gördüğümü netleştirmek, gördüklerimin kesinlikle makul bir açıklaması olduğunu doğrulamak için bedenimi yataktan çıkarmaya ısrar etse de, bedenim direnir. Ayak parmaklarım kıpırdamaya direnir. Sırtım metal bir tahtaya mıknaş gibi yapışmış. Gözlerim en ağır yorgunlukla ağırlaşmış.

Kalkmam lazım. Cevaplara ihtiyacım var.

Ama bedenimin başka planları var. Göz kapaklarım kapanıyor, uzuvarımın hatları yatağın içine gömülüyor. Ve bir an sonra, yine farklı bir tür karanlığın içinde buluyorum kendimi.

Bilgisayarımın önündeki gıcırdayan sandalyeye geri döndüm. Ekran parlıyor. Perdeler çekilmiş. Bornozum yerden kaldırılmış, kollarım içinden geçirilmiş, kuşağı sıkıca bağlanmış. Yine yalnızım. Doğal olarak. Tabii, gökkuşağı yengecim hariç.

Bu sabah, kafam karışık bir şekilde uyandıktan sonra, önceki gecenin rüyasından dolayı sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde, onun akvaryumuna sürünerek gittim ve kapağın üzerinden baktım. Onu bulamadım çünkü akvaryumun tabanındaki köşelerde ve çatlaklarda saklanmıştı.

Ama pencereden gelen ışığın yansımasında, güneş ışığı gibi ince bir daire çizgisi camda bir an parladı. Gözlerimi netleştirmek için başımı salladım, perdeleri çektim ve akvaryuma tekrar baktım. Parlayan daire yoktu. Nefesimi bıraktım ve içindeki minik yengeç bir anlığına dışarı çıktı

bir an için dışarı çıktı ve sonra durdu, küçük ilkel bileşik gözleri hareketsiz ve bana odaklanmış halde. Ben de ona baktım. Ve sonra, bana bir şey söylemeye çalıştığına dair tuhaf bir hisse kapıldım. Konuşan bir yengeç mi? Her şeyi göz önünde bulundurursak, bu hafta başıma gelen en çılgın şey bu olmazdı. Adrenalinim yükseldi, ama ağzımı açtığım anda, o tankın dibinde duran kurumuş deniz kabuğunun köşesine geri koştu.

"Merhaba, Böcek," diye tankın içine saklanan yengece seslendim. "Bana hala küçük kahverengi bir böcek gibi görünüyorsun."

Vaftizini kabul etmedi, ama ben bu konuda iyi hissettim.

Sonra fugue durumumdan kurtulup işe geri dönmekten başka seçeneğim kalmadı.

Cunnilingus'un gücü bir yana, dünyam pek çok şey tarafından resmen altüst edilmiş olsa da, bir kızın yine de ödemesi gereken faturaları var.

Parmak eklemlerimi kırıp masamdaki klavyeyi düzelttikten sonra, o tuhaf rüyayı, o ateşli, elektrikli dairenin tuhaf görüntüsünü zihnimden silip yazmaya başladım.

Çoklu evren sadece birbirine bağlı, sürekli genişleyen, birbirini içeren sistemlerin birleşimi değil, Theodore Lake'in teorisine göre, bir ağ gibi birbirine bağlıdır. Bir dizi sunucu ve fiber optik hat, deniz altı kabloları ve dünyanın dört bir yanındaki uydu bağlantıları ile birbirine bağlı olan World Wide Web gibi, evrenler de gizemli bir dizi damar ve iplikle birbirine bağlıdır. Lake ayrıca, her evren bağlantısının uzay-zaman sürekliliğine paralel olarak var olduğunu, ancak ondan muaf olduğunu da teorize ediyor.

Sandalyeye yaslanıp sağa doğru birden dönerek omzumun üzerinden bakıyorum. İçimi rahatsız edici bir his kaplıyor.

Son birkaç haftadır, yıllardır hiç olmadığı kadar fazla zamanımı evimin dışında geçirdim.

Ve bu durum beni etkiliyor.

Aslında, dairem beni gerçekten korkutuyor.

Sanki izleniyormuşum gibi, uzaktan bir yerden gözler üzerimdeymiş gibi hissediyorum. Bu benim için yeni bir endişe kaynağı, ama ben bunları bir kenara itiyorum. Artık hayatımda Mack olduğu için, heyecanım neredeyse tüm sorunlarımı gölgede bırakıyor. Endişe, stres, hatta agorafobi. Terapistim benimle gurur duyardı.

"Evet, balayı dönemi," diye mesaj attı Kate dün. "Ama gerçekliği ancak bir süreliğine görmezden gelebilirsin. Sorunlar öylece ortadan kaybolmaz. Onları çözmen gerekir."

Buna başımı salladım çünkü kız ne dediğini bilmiyor. Su altında cunnilingus deneyimi mi yaşadı? Sanmıyorum!

Yazımın son paragraflarını bitirip patronuma gönderiyorum. Bir dakika sonra, telefonumun alarmı dairemin sessizliğini bozuyor. Neredeyse koltuğumdan zıplıyorum.

Daha fazla dışarı çıkıyor olsam da, hala kolayca irkiliyorum. Ve bugün, bir saat uzaklıktaki bir pizzacıda AverageJoeGuy'ı ziyaret edeceğim için seyahat sınırlarımı gerçekten zorluyorum.

Ancak sandalyedeki ağırlığım bin kilo kadar olabilir, çünkü bir parçam onu başından savmak istiyor. Bir yabancıyla, özellikle de rastgele bir internet forumundan tanışmak istemiyorum. Mack, Kate ve erkek arkadaşlarıyla geçirdiğim gecenin ardından iyi ruh halimi bozmak istemiyorum. Ancak...

AverageJoeGuy benim bilmediğim bir şey biliyor. Sadece bir şüphem var. Sezgilerim, bir hücrenin lifleri boyunca nöronlar gibi ping atıyor. Belki Mack'e yardım edebilir. Belki Mack'in çok ilginç *durumuna* bir çözüm biliyor. Hiçbir şey olmasa bile, belki daha fazla bilgi verebilir.

Ve eğer yapmazsa, anahtarlığıma bir çivi ekledim ve onu kullanmaktan çekinmem.

Dolabıma doğru yürürken, bornozumu çıkararak kapıyı açarım. Yine normal kıyafetler giymek zorunda olduğum bir gün. Yine sıradan bir kız gibi giyinmek zorunda olduğum bir gün. Bu dolap o kadar az kullanılıyor ki, tozunu alayım bari.

Karanlıkta kot pantolon ve orman yeşili bir sweatshirt giyip, saçlarımı yakadan dışarı çıkarıyorum.

Sonra ayakkabılarımı giyip küçük bıçaklı anahtarlığımyı cebime koyduktan sonra bir araba çağırıyorum.

Araba yolculuğu, çoğunlukla, şükürler olsun ki sessiz geçti. Hank adında orta yaşlı bir adam ön koltukta yatak rock müziği mırıldanırken, ben arka koltukta oturuyorum. Tabii ki, artık arabalarda çok fazla zaman geçirmiyorum.

Yine de güzel. Tamamen kendimi kaptırıp manzarayı seyredebilirim. Okyanusa yakınız, bu yüzden ara sıra uzun ada bağlantılarını geçiyoruz

bağlayan uzun şeritleri geçiyoruz, her iki tarafımız da suyla çevrili. Suyun sıcaklığı ne kadar acaba?

Telefonumdaki saate bakıyorum. Hank iyi gidiyor. Görünüşe göre hiçbir olay olmadan varacağım.

Hank'in arka aynadan bana çok fazla bakış attığını fark edene kadar, tamamen korku ve endişeye kapılmadığım için kendimle gurur duyuyorum. Vücudum geriliyor. Avuç içlerim soğuk terle kaplanıyor.

Erkekler çok tahmin edilebilir.

Kaza eseri oluşan göz temasını bozmak için bakışlarımı pencereye çeviriyorum, ama Hank yine de konuşmaya başlıyor. "Hey, kime benzediğini biliyor musun?"

Gözlerimi devirmemek için dilimi ısıırıyorum. "Medusa mı?" diye soruyorum.

O benim şakamı hiç umursamadı. Tabii ki umursamadı. "Hayır, hayır, hayır. Sen o aktrise benziyorsun. Denizkızı olan? Saçları olan? Bilirsin."

Onu tanıyorum. Tabii ki tanıyorum. Aptal numarası yapma ya da sohbeti devam etme seçeneklerini değerlendiriyorum ve aptal numarası yapmanın acımı uzatacağı sonucuna varıyorum. "Daryl Hannah. *Splash'ten*."

"O!" diyor Hank, sesinde heyecan var.

Konuşma burada bitecek sanırım, ama tabii ki bitmiyor. Hank elbette bu konuyu burada bırakamaz. "Sence o yüzgeçlerin içinde bir yerde vajinası var mıydı?"

Ve işte yine başlıyoruz.

Modellik yaptığım günlerde, erkekler bana bunu sürekli yapardı — her sohbeti cinsel hale getirir, beni her şekilde rahatsız etmeye çalışırlardı —ve ben hala buna alışamadım. Aslında, o kadar şaşırdım ki vücudum titremeye başladı.

Bu adamla arabada mahsur kaldım. Çıkamıyorum. Gidecek yerim yok.

Dikenli anahtarlığımı sıkıca kavriyorum. Hayalimde, onun boynunun yan tarafına bıçakla saplıyorum. Karotis arter. Kan fişkırıyor.

Öldü.

Ama sonra sağ sinyal lambasını yakıyor ve pizzacının otoparkına giriyoruz.

Siktir. Nefes ver. Derin nefes al. Bırak gitsin.

Yine de, bu benim için iyi bir ders oldu. Erkeklerle güvenme. Asla erkeklerle güvenme.

Araba durur durmaz arabadan atlıyorum, teşekkürler mırıldanıp kapıyı çarpıyorum. Hank'in beni izleyip izlemediğine bakmak için arkama dönmüyorum. Günümün bir sonraki engeline geçmeye hazırım.

Pizzacının açık hava oturma alanı var ve ben de orada *AverageJoeGuy'ı bulacağım*. Neyse ki, oturanların olduğu tek bir masa var.

Ama orada iki kişi oturuyor.

Teredditle masaya yaklaşıyorum. "Sen...?" diye sormaya başlıyorum. "Jules Yüzmeyi Sever mi?" diye soruyor bir adam.

Önünde bir tabak pizza var. Yaşlı bir adam, belki ellili yaşlarında, zayıf ve uzun boylu, başı tuz ve biber saçlarla kaplı. Takım elbise giyiyor, bu da ona önemli biri havası veriyor. Görünüşün ne kadar etkili olabileceği komik. Yine de yüzünde bir gülümsemeyle neşeli bir havası var.

Karşısındaki boş sandalyeye elini uzatıyor. "Lütfen, lütfen. Oturun. Ben Dr. Hammer. Yanımdaki arkadaşınız Average Joe."

Yanında oturan adam çok daha kısa boylu ve biraz zayıf yapılı. Ama beni etkileyen bu değil. Beni etkileyen, gözlerindeki donuk bakış. Sanki az önce nargile içmiş gibi biraz kırmızı. Ama o da bana gülümsüyor.

"Merhaba Jules. Adın Jules, değil mi?"

Sandalyeyi çekiyorum, ayakları betona sürtünüyor ve dikkatlice sert metal koltuğa oturup bacaklarımı çaprazlıyorum.

Nefes almam lazım, ama dışarıda, halka açık bir yerdeyiz. *Tehlikede değilim*.

"Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Pizza?" Dr. Hammer aramızdaki kutuyu kaldırır.

Kafamı sallıyorum. O kadar gerginim ki şu anda hiçbir şey yiyemem. Joe'nun tabağında da hiçbir şey yok.

"Ah, sorun değil. Eminim kalori sayıyorsunuzdur. Formunuzu koruyorsunuzdur. Ve muhtemelen işinize dönmek istiyorsunuz, değil mi?"

"Evet, lütfen." Biraz eğilip sesimi alçaltıyorum.

"Balık canavarlar hakkında," diyor Dr. Hammer.

Yine başımı sallıyorum. "Evet, ama onlara öyle demek zorunda mıyız?" Gerçi ben de Mack'e birçok kez öyle hitap ettim.

"Ne tercih edersin? Balık Çılgınları mı? Balık Mutantları mı?" Gözleri parlar ve sanki komik bir şey söylemiş gibi kahkahayı basar.

Yanında oturan Joe da güldü, ama onun gülüşü daha zayıftı.

Bu ikisinin gerçekten tuhaf bir dinamikleri olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ama eğer doğruysa, bunu bilmem gerek.

"Boş ver. Onlar hakkında ne biliyorsun?"

Dr. Hammer pizzasını ısıtır, dişleri yağlı, peynirli hamuru ve ekmeği keser. Yüksek sesle çığır. "Onları nasıl düzeltereğimi biliyorum."

"Harika... Demek sen bir cerrahsın. Onları mahvetmek mi istiyorsun?" Mack'in kız kardeşinden aldığı broşürü düşünüyorum. Özel, gizli hizmetler sunan doktorlar hakkında. "Senin yaptığın ameliyatları duydum. Daha fazlasını öğrenmek istemiyorum."

Ancak Dr. Hammer başını sallar ve katlanmış bir peçeteye ağzının köşesini siler. "Ameliyat mı? Canım kızım. Ben o tür beden mekanikçilerinden değilim. Hayır, ben daha sofistike malzemelerle uğraşırım." Ceketinin yan iç cebine uzanır ve eczanelerde satılan türden küçük mavi haplarla dolu turuncu, yarı saydam bir hap şişesi çıkarır. "Ben kimya ile uğraşırım, elbette."

Hapları masanın ortasına koyar. "Alın. Bunları alabilirsiniz."

Bakışlarım onun yüzünde kalır, ama ifadesi değişmez. Bu yüzden tereddütle şişeye uzanırım. Merak, keşişi öldürdü. Şişeyi alıp biraz sallardım, sesi bana marakasları hatırlatır. Ama bunda dikkat çekici bir şey yoktur. Sıradan mavi haplara benziyorlar. Etiket falan yok.

"Bunların gerçek olduğunu nasıl bilebilirim?" Şişeyi açtım ve içindeki kokuyu kokladım ama boşuna. İyi ya da kötü, hiçbir kokusu yoktu.

"Bu yüzden Joe burada benimle birlikte. Bu yüzden forumlarda." "Ne demek istiyorsunuz?"

Dr. Hammer Joe'ya döner. "Genç bayana açıklayabilir misin lütfen?"

Joe'nun gözleri kayar. "Uh, evet. Tabii ki. Dr. Hammer beni *iyileştirdi*. Bakın, ben eskiden *bir ucubeydim*. Forumlarda konuştuğumuz gibi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Dışarıda daha fazla Mack *var*. Ancak Joe'nun *ucube* demesi hoşuma gitmiyor. Mack ucube değil. O özel biri. Ama aynı zamanda, birçok insanın benim gibi düşünmediğini de biliyorum.

"Nasıl bir ucube? Sana ne oldu? Sorduğum için kusura bakma."

Joe hafifçe gülümser. "Vücudum değişti. İlk başta yavaştı. Derim pullarla kaplandı. Turuncu pullar. Parlak, canlı bir turuncu. Saklanamayacak kadar parlak

Ama sonra ailem ve arkadaşlarım fark etmeye başladı. Bak, bir bak."

Arka cebinden telefonunu çıkarır ve ekranı kaydırarak bir resme gelir ve ekranı gösterir. Fotoğrafa bakınca gözlerim fal taşı gibi açılır. İşte orada. Mack'e benziyor ama farklı. Mack kadar sert hatlı değil; kaslı ve inci gibi pullarla kaplı değil. Onun yerine, biraz daha tombul ama daha parlak. Haklı, pullarındaki turuncu renk gözden kaçmaz. Ama aynı zamanda güzel de. Canlı. Bir mücevher gibi.

Ben başımı salladım ve o telefonu geri koydu.

"Ama asıl sorun bu değildi. Başka değişiklikler de vardı." "Ne demek istiyorsun?"

"Kişiliğimde değişiklikler oldu. Artık aynı şeyleri yapmak istemiyordum. Aynı insanlarla birlikte olmak istemiyordum. Başka bir yere çağrılıyormuşum gibi hissediyordum..."

"Okyanus gibi mi?" diye soruyorum.

"Bu uyumsuz bir arzu," diye araya girer Dr. Hammer. "Antisosyal davranış. Biz buna böyle diyoruz. Joe, ben gelmeden önce bu konuda oldukça kötü durumdaydı. Hatta şuraya bir tane..." parmağını çenesinin altına getirir, "...yüzgeç bile yaptırıyordu. Öyle değil mi, Joe?"

"Sırtımda ve omuzlarımda da vardı. Bu... "Korkunçtu," diye sözünü Dr. Hammer keser.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Yani, hapları aldın ve sonra... voilà? Artık balık pulları yok mu? Artık yüzgeçler yok mu?"

"Hapların etkisi yavaş ama birikimlidir. Güvenlik açısından, asla bir kerede alınmamalıdır. Bir kerede çok fazla almak ölümcül olabilir, vücut için çok ağır olabilir. Süreç zahmetli olabilir, ama yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır," diye düşünür Dr. Hammer.

Joe'nun gözleri şimdi daha da kırmızılaşıyor. Oldukça hoş birine benziyor, ama onda bir şey var ki, tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. "Evet, doğru. Yine tamamen normal bir insan oldum. Bana bir bak." Yüzünde geniş bir gülümseme belirir.

Ben başımı sallayıp, karnımda kaynayan gerginliği yansıtmak yerine gizlemek için yüzümü düzeltirim. "Peki bu hapların hiçbir yan etkisi yok mu?"

Dr. Hammer omuzlarını silkiyor. "Eh, hayatının geri kalanında her gün bunları almak zorundasın, ama bu kesinlikle bir ameliyat değil. Ayrıca, etkileri

algılanamaz. Tamamen eskisi gibi. Eskisi kadar iyi. Öyle değil mi, Joe? Artık her şey yolunda."

Joe biraz burnunu çeker ve kızarık gözlerini ovuşturur. "Doğru, doktor."

Bir peçete alıp ona uzattım. "İyi misin? Ağlıyor musun?"

Joe tuhaf bir şekilde tiz bir sesle güldü. "Ha, ha, ha. Hayır, ağlamak mı? Ben mi? Sadece alerjim var. Çok kötü bir alerji."

"Alerjisi var," diye tekrarlar Dr. Hammer. "Maalesef haplar bunu düzeltmiyor. Anlamalısın Jules. Ben senin forumlarındaki aşırılık yanlılarından biri değilim. Balık insanları ortadan kaldırmaya çalışmıyorum. Sadece çözümler sunuyorum. Doğru forma geri dönmeyi. Hepsini bu."

"Hmmm." Yine şişeyi elime alıyorum. "Ne kadar?"

Dr. Hammer gülümser. "Ücretsiz. Yaptığım şeyi, maddi kazanç için değil, toplumumuzun güvenliği için büyük bir özenle yapıyorum."

Başımı eğiyorum. Bu gerçekten Mack için bir çözüm olabilir mi? Dr. Hammer doğruyu söylüyor gibi görünüyor. Bunun tümünün ayrıntılı bir aldatmaca olduğunu düşünemiyorum. Ne amaçla yapılmış olabilir ki? Ayrıca, Mack ile tanıştığımdan beri iyimserliğim artıyor. Ve belki de bu sorun değildir. Belki de çözüm budur. Onu değiştirmek. Ya da... onu eski haline döndürmek. Sadece birlikte olabilmemiz için değil. Onun istediğı hayatı tekrar yaşayabilmesi için. Arkadaşlar, aile, partiler, gitar çalmak...

Dr. Hammer'ın sesi düşüncelerimi keser. "Sormamda sakınca var mı, Jules. Bu senin için mi, yoksa sevdiğin biri için mi?"

"Sevdiğim biri için." Hapları çantama koyuyorum.

Dr. Hammer bana uzanır, parmaklarıyla süveterimin manşetini tutar ve ön kolumu yukarı çeker. "Bundan emin misin?"

Cildimi, ürkütücü mavi damarları görünce gözlerim fal taşı gibi açılır. Ve şimdi, solgunluğun tam tersine, ön kolumun her yerinde koyu yeşil şişlikler belirir.

"Son zamanlarda uyku sorunu yaşıyor musun? Boğulma veya boğulma hissi? Kendini garip yerlerde uyanıyor musun? Belki de küvette? Hatırlayamadığın gece korkuları var mı? Bu vücudunun değişmesidir, Jules. Akciğerlerin mutasyona uğrayıp yukarı doğru itiliyor, üç küçük yarık boynundaki insan derisini kesip sudan oksijen almaya hazırlanıyor. Senin kadar güzel birinin... *dönüşmesi* çok yazık olur."

Yukarı bakıyorum, beynimde şok dalgaları yayılıyor. Kendi vücuduma çok nadiren bakıyorum, sık sık karanlıkta saklanıyorum, elimden gelen her şekilde kendimi örtüyorum

... Ama bunlar şişlik değil, değil mi? Cilt etiketleri de değil.

Onlar pullar.

"Affedersiniz. Gitmem gerek." Aniden, kolumu Dr. Hammer'ın elinden çekip sandalyemi masadan uzaklaştırıyorum, midemde sadece duygular değil, mide bulantısı da kabarıyor.

Siktir, kusacağım...

Verandadan hızla uzaklaşıp dışarıdaki çimlere koşuyorum ve çalıların arasında kusuyorum.

Nefes nefese, eğilmiş durumdayım.

Bir an durdum, sonra süveterimin kollarını avuçlarımın ortasından öteye kadar sıvadım.

Bana ne oluyor? *Bana ne oluyor lan?* En son ne zaman aynaya baktım?

Elimin tersiyle ağzımı silerim ve doğrulurum, saçlarımı elime geçirip süveterimin eteğini aşağı çekerim.

Ne olursa olsun, artık önemi yok. Çünkü haplar bende. Haplar bende.

Mack hapları alabilir. Ve... ben de alabilirim. Eğer mecbur kalırsam. Eğer zorunda kalırsam. Eğer bana olanlar gerçekten oluyorsa.

Kaldırımın sonuna kadar yürüdüm ve telefonumu çıkarıp başka bir araba çağırdım, haplar çantamda tıkırdamaya başladı.

Ama kesin olarak bildiğim bir şey var... Mack bana olanları bilmemeli. Bunun kendi suçu olduğunu, bir şekilde bana bulaştırdığını düşünecek. Kim bilir? Belki de öyledir. Ama bu riski göze alamam. Onu kaybetme riskini göze alamam. Bu kadar yakın olduğumuzda olmaz. Şimdi olmaz. Asla olmaz.

Eve vardığımda, tüm sinir sistemim çökmüş durumda. Maraton koşmuş gibi hissediyorum. Ki bugün sosyal açıdan da maraton koşmuş sayılıyım. En azından benim için. Spiral merdivenleri tırmanırken, tepeye ulaşmadan nefesim kesiliyor. Sonra ağır acil durum kapısını iterek koridora bakıyorum.

Jason'dan hiçbir iz yok.

Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Anahtarlarımı elime alıp daireme doğru biraz daha ağır adımlarla yürüdüm, ama sonra kalbim durdu.

Kapıda bir Post-it notu var — tanıdık, dalgalı el yazısı.

Sevgili Juliet,

Senin için her şeyi feda eden beni görmezden gelmeye bu kadar kararlı olduğuna göre, bizzat uğramak zorunda kaldım. Nerede saklandığını bilmiyorum. Ama beni aramalısın. HEMEN!

Notta imza yok. "Seni seviyorum!" gibi tatlı bir kapanış cümlesi de yok. Ama bu notun annemden geldiği çok açık.

Siktir.

Notu kapıdan koparıp elimde buruşturuyorum. Normal bir günde, onun aramalarına cevap vermekte zorlanırdım. Ama bugün gibi bir günde? Kapıyı açıp içeri giriyorum ve buruşuk kağıdı çöp kutusuna atıyorum. Hayatta olmaz.

Bölüm 24

Dışarı çıkmaya hazırlanıyorum. Mack'le mesajlaşıyorum ve tamamen normal bir randevu gecesi geçireceğiz. Duşumu aldım, her şeyi hallettim. Diğer tüm endişelerim geçici olarak aklımdan çıkıyor çünkü, lanet olsun, sadece onu görmek istiyorum.

Telefonum bir mesajla titriyor ve dolabımın karanlığında mesajı kontrol ediyorum. Birkaç dakikadır burada tek başıma takılıyorum. Işığı bile açmadım.

Kate: Artık dışarı çıkan bir kız olduğuna göre, Mack'le bu akşam benimle ve arkadaşlarla bir şeyler içmek ister misiniz?

Jules: Üzgünüm ama gelemem. Mack'i onun evinde göreceğim. Pizza sipariş edeceğiz. Kate: Bize gel.

Jules: Gelemem... biz... bir şeyler yapıyoruz.

Kate: Anladım! Küçük Jules'um sonunda ilk cinsel uyanışını mı yaşadı?

Uyanış demek hafif kalır. Daha çok ilk cinsel bombamın patlaması gibi. Ama bunu belirtmeme gerek yok.

Kate: Bunu duymak çok hoşumuza gitti.

Işığı açıp aynada kıyafetimi bir kez daha kontrol ediyorum. Yine dolabımdaki bu aynayı kullandığıma inanamıyorum. Heyecan ve gerginlik, sonsuz bir çalı tarlasında otlayan keçiler gibi ruhumu istila ediyor.

Mutlu olmam gerek, değil mi? Mack'e iyi haberlerim var. Aslında harika haberler. Hayatının gidişatını değiştirebilecek haberler.

Ve benim hayatımı. Sanırım.

Başparmaklar için küçük kesikler olan siyah uzun kollu bir gömlek giyiyorum. Kazara cildimin görünmesi gibi bir durum olmamalı.

Mack ile olan dinamiklerimizi düşününce, tüm bu işin nasıl yürüyeceğinden emin değilim. Sanırım bir ilişki yaşamayacağız. Onunla birlikte tanka atlamak için ne kadar istekli olsam da.

Önderlerimin ön kollarımı kaplaması düşüncesi kalbimi hoplatıyor. *Tankın içine girme Jules. Sen balık değilsin Jules. Sen balık canavarı değilsin Jules. Sen mankendin, Tanrı aşkına. Mack seni böyle tanıyor. Seni böyle seviyor. Sen busun.*

Her şey benim için çok iyi gidiyordu. Evimden ayrıldım. Normal kıyafetler giyiyorum. Sosyal etkinliklere katılıyorum. Başka biriyle... kahretsin, başka biriyle orgazm oluyorum!

Kaygının beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim.

Bununla birlikte, kapıdan çıkıp spiral merdivenden aşağı koşuyorum.

Rekor sürede Mack'in dairesine varıyorum. Dışarıdaki işlerde çok iyi hale geliyorum; gerçekten etkileyici.

Her zamanki gibi, kapıyı açtığında kimse yoktu, ama içeri daldım ve onu kapının arkasında buldum, onu agresif bir şekilde kucakladım.

"Sana anlatacak çok şeyim var!" diyorum, ama o da aynı anda konuşuyor. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Biraz kızarak saçımı çekiştirip kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Gerçekten mi?" Elini sırtıma koyuyor, öne eğiliyor ve dudakları benimkilerle buluşuyor. Zaten, hislerim derimin altında kaynıyor. Derin, heyecan verici duygular. "Her zaman."

Mutfak tezgahında iki pizza kutusu duruyor. Mack'in dairesinin o kadar içlerine hiç girmedim. Tankın ötesine geçemiyoruz sanki. Ona doğru dolanıyorum. Her şey temiz, kusursuz.

Farklı bir mavi şort giyiyor ve başından bir tişört geçiriyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyorum.

Bu biraz komik bir soru çünkü bir yere gitmeye hazırlanıyor olsa bile, göğsüne bir tişört giyip günü bitiremezdi.

Pizza kutusunun kapağını kaldırıp içine bakıyorum. Normal bir pizza. Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki de Dr. Hammer'ın birdenbire ortaya çıkmasını bekliyordum. Çantamdaki hapları düşündüğümde midem biraz ağrıyor. Bu konuyu nasıl açacağım? Ne diyeceğim?

Önce, belki birlikte vakit geçirebiliriz. Sonuçta, midem guruluyor.

"Yemek için yere oturalım mı?" diye soruyorum.

Birlikte pizza yemek çok sıradan bir şey, ama Mack'in dairesinde sandalye veya masa gibi sıradan eşyalar pek yok.

Mack kutuları tezgahdan kaydırıp elinde dengede tutarak penceresini işaret ediyor. "Orada yiyelim diye düşündüm."

"Balkonun mu var? Bu şehirde mi? Sanırım gerçekten zenginsin." Parmak uçlarımda pencereye doğru yürüdüm, ama dışarıda yerden dik bir düşüşten başka bir şey yoktu.

"Hayır, bir merdiven var. Çatıya çıkan." Pencereye doğru yürür ve tahta kanadı yukarı doğru iter, ılık odaya bir esinti taze hava girer. "Hadi. Sana göstereyim."

Metal merdiven, binanın tuğlalarına yaslanmış bir yangın merdivenine benziyor. Tek farkı, çatıya kadar uzanıyor olması.

"Bu merdivenden tırmanmamı mı istiyorsun?"

"Korkuyor musun?" İlk basamağa adım attı.

Benim bakış açımdan, sanki pencereden dışarıya doğru havada dengede duruyor gibi. Yavaşça yaklaşıyorum. "Evet, her zaman."

"En kötü ne olabilir ki?" "Ölüm mü?"

O gülümser ve hiç zorlanmadan bir basamak atlar. "Hepsi bu mu?"

"Bu kadar kolaycı olma." Dudaklarımı büzüyorum, ama bacağıma pencere pervazının üzerinden kaldırıyorum, ayağım metal basamağa değiyor. "Herkes yükseklikten korkmaz, ama herkes düşmekten korkar."

Ayaklarım biraz titriyor, ama tüm korkularıma rağmen, onun haklı olduğu ortaya çıkıyor ve ben korkmuyorum. Her basamağı tırmanırken neredeyse kıkırdamak üzereyim, çünkü bu tuhaf bir ironi.

Yukarıda, Mack merdiveni zahmetsizce tırmanıyor, kutular tüm bu süre boyunca elinde mükemmel bir şekilde dengede duruyor.

Ama tepeye ulaştığımızda, kıkırdama dudaklarımda donuyor.

Manzara.

Önümdeki manzara tamamen inanılmaz.

Mack yere atlıyor, kutuları yere koyuyor ve ben kenardan tuğla zemine çıkarken bana elini uzatıyor.

"Vay canına," diye fısıldarım. "Az önce tamamen farklı bir evrene mi girdik?"

Çünkü çatının geniş alanının ortasında devasa bir havuz var. Havuzu çevreleyen daha geniş bir alanda ferforje bir çit var. Ve hepsini kaplayan büyük bir cam kubbe var.

Anahtarla açtığı bir kapı var ve sonra bana içeri girmem için işaret ediyor.

Ama alanın her santimetresi, gerçekten her santimetresi, çiçekler, ağaçlar, bitkiler ve çalılarla tamamen dolu. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en çılgın seralardan biri. Ya da belki biyokubbeye daha yakın. Ya da aslında kendi gezegeni. Kendi evreni. Renkler manzara içinde patlıyor: yeşil, kırmızı, turuncu, pembe, mavi. Merdivenlerin havuza indiği yerde, ortada suya değmeyen bir masa ve sandalyeler bile var.

"Beğendin mi?" diye soruyor. Arkamızdan kapıyı kilitliyor. "Buraya gel."

Bitkilerin labirentine doğru ilerliyorum, yürürken bize dokunan büyük palmye benzeri ağaçların üzerinde ellerimi gezdiriyorum. "Beğendin mi? Burası *Gizli Bahçe* gibi. Vay canına, çok güzel." Fuşya renginde boyanmış bir ebegümeci çiçeğine dokunuyorum, kokusu havada güzelce yayılıyor. "Böyle bir şey hiç görmemiştim."

Bana soluk pembe, koyu yeşil saplı, keskin ve agresif dikenleri olan bir gül uzatır. "Babam bana yardım etti. Tasarımında yardım etti. Bütün bitkileri getirdi. Şimdi ben bakıyorum. Ama çoğunlukla kendi kendine bakıyor. Babamla artık konuşmuyoruz, ama bazen beni düşündüğünü biliyorum. Arada sırada bir bitki gönderir."

Gözlerimi kocaman açarak başımı sallıyorum. Gördüklerimi gerçekten kavrayamıyorum. "Neden burada yaşıyorsun? Burası alt kattaki akvaryumdan çok daha büyük. Sanki kendi başına bir daire gibi."

Mack suya girip bir basamak aşağı iner, sonra iki sandalyeyi çıkarır, oturmam için işaret eder ve pizzayı mermer deniz camından yapılmış masanın üzerine koyar. Ben oturana kadar bekler, kutuyu açar ve bana bir dilim sunar. Alırım, hala en son pizza deneyimimi düşünürken, ama şimdilik bunu kafamdan atarım.

O bir ısıruk alır, ben de onu taklit ederim. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Bu yeri inşa etmeden önce, kelimenin tam anlamıyla rüyamda görmüştüm. Ama pek pratik değil. Buraya bir şey teslim ettiremiyorum. Daireye ulaşmak için sürekli merdivenden inip çıkmak zorundayım ve bunu ne kadar çok yaparsam, görülme riskim o kadar artıyor. Ayrıca, drone'lar bu bölgeyi oldukça sık izliyor ve

her şeyi kubbenin içinde saklayamam. CIA veya FBI'nın beni izlemesine gerek yok."

Pizzayı ısıyorum. Yağlı ve sıcak. "Hayır, anlıyorum. Komşum polis ve yemin ederim, bazen kapısının yanında dinliyor, benim çıkmamı bekliyor. Bundan nefret ediyorum. Sürekli gözetim altında olmak. Ama bilmiyorum, bu yer için? Bu yer riske değer olabilir."

Mack başını sallar. Sonra omuz silker. "Sanırım hayatımın bundan daha büyük olmasını istiyorum. Tank kapalı. Bunun gerçekten istediğim şey olmadığını biliyorum. Burası... gerçek bir şeye çok yakın. Özgür bir şeye. Ama tam olarak değil. Bir bakıma, bu neredeyse daha çok acıtıyor."

Çiğniyorum ve yutuyorum. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum, ama başka bir anlamda, ne demek istediğini tam olarak anladığımı hissediyorum. "Peki, diğer sakinler bunun varlığından haberdar mı?"

Anahtarı kaldırır. "Belki, ama kilitli. Babam yaptı, bu yüzden sadece ben girebiliyorum. Ayrıca, hepsi yaşlı, çoğu merdiven çıkamıyor zaten. Burası benim özel vahanım gibi."

Söylediklerine burun kıvırıyorum. Hayatı o kadar ayrıcalıklı ki. Şu anda bile, sadece vücudunda var olduğu için pek çok şekilde cezalandırılıyor olsa da, başka şekillerde hala korunuyor. İlginç bir muamma. "Vücudunun her yerine pullar çıkmasaydı, muhtemelen senden nefret ediyor olurdu, ne kadar çılgınca."

Mack başını eğdi, yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen tam bir zengin çocuksun. Yani, lanet olsun, bu kubbenin ötesine bak, dışarıya bak, bu güzel gün batımına bak. Beni böyle bir yere götürebilecek bir erkekle hiç çıkmadım. Bu çılgınca. Oysa ben doğduğum günden beri çalışıyorum."

Su altında hafifçe tekme atarak ayak bileğime su sıçratır. "Doğduğundan beri çalışıyorsun da ne demek?"

İlk dilim pizzanın kenarını bitiriyorum. Biraz yemek iştahımı açtı ve şimdi açlıktan ölüyorum. Bu hissi seviyorum. Bir dilim daha alıyorum. "Bilirsin. Annem hayatında neredeyse hiç çalışmadı. Her zaman eve para getirmem için bana güveniyordu."

"Ama çocukken mi?"

Omuz silkiyorum ve dağınık bir şekilde çiğniyorum, özgürlüğün tadını çıkarıyorum. Nedense Mack'in beni yargılayacağını sanmıyorum. "Çocukluğum boyunca ve gençlik yıllarıma kadar modellik yaptım. Modellik yaptığım için tüm faturaları ödeyebildim. Masaya yemek koyabildim. Elektrik faturalarını ödeyebildim. Annemin her gece içtiği

Ve alınına enjekte ettirdiği botoksun parasını 6dedi."

"Hiçbir ocuk ebeveynlerinin sorumluluğunu bu şekilde 6stlenmemeli. Sanırım ailem zengin olduğu için bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Benim b6yle bir şey yapmamı asla beklemezlerdi."

Pizzayı kadeh kaldırır gibi kaldırıyorum. "Evet, ama yine de sana sırtlarını d6nd6ler."

O da başını sallar. "Bu çok doğru. Ama onlar olmasaydı, kesinlikle 6lm6ř olurum."

Bu s6z 6zerine dudaklarımı sıkıştırdım ve sessizce oturduk. "6lmediğine sevindim."

"Ben de."

Dudağımı ısırarak, geçen g6n kapımda bulduğum notu d6ř6n6yorum. "Annem..." diyorum yumuşak bir sesle. "şey, o buralarda. Ama benden nefret ettiğinden eminim. Artık mankenlik yapmamamdan, beni yaşlı erkeklere pazarlayamamaktan nefret ediyor. Eskiden işleri hep b6yle alırdı."

Mack kaşlarını çatarak başını sallar. "Siktir, Jules. Bu korkunç."

"Evet, ama hala onunla konuşuyorum. İnanabiliyor musun?"

"Aile ilişkileri b6yledir. Ama bazen başka seçeneğimiz olup olmadığını bilmediğimiz için tutunuruz."

Acı bir g6l6msemeyle, bu sefer suyun onun ayak bileğine sıçraması için suyu tekmeliyorum. "Evet, ama bazen ne zaman bırakman gerektiğini bilmelisin."

O da g6ld6. O yumuşak, derin ses. "Bu konuda kesinlikle haklısın."

Bölüm 25

Ufukta, güneş pamuk şeker pembesi, kan portakalı ve deniz salyangozu grisi renklerinde batıyor. Mack ve ben pizzamızı bir süre önce bitirdik, kutular hala masanın üzerinde açık duruyor ve içinde birkaç dilim pizza kalmış. Hiçbir zaman çok iştahlı biri olmadım, ama son zamanlarda yaşanan heyecan verici olaylar beni daha da aç hale getirdi.

Şimdi, karnım doydu. Ama aynı zamanda, başka bir şey daha istiyorum.

Mack ve ben havuzun kenarında oturuyoruz, bacaklarımız sarkmış, ayaklarımızla suya sıçratıyoruz. Pantolonumu çıkardım, sadece tangam ve uzun kollu gömleğim var. O sadece şort giymiş, ama çıplak da olabilirdi.

Şort giymiş olsa da, belki benim için bir tür alçakgönüllülükten dolayı, yine de onun penisini görebiliyorum. *Tanrım, keşke ona pullar hakkında anlatabilsem. Keşke koluma sıçrayan yeşil sıvı hakkında anlatabilsem.* Ama bunu yaparsam, muhtemelen bir daha bana dokunmayacaktır. Ya da çıldırır. Ya da beni terk eder. İlişkimiz birçok yönden çok hassas, sadece ince bir kancaya asılı duruyor.

Aramızda sessizlik var. Diğer insanları rahatsız eden sessiz anları umursamıyor gibi görünüyor. Gerektiğinde anı olduğu gibi bırakmayı biliyor.

Ve bu bana elimi uzatıp onun elini tutma cesaretini veriyor. O da benim elimi sıkıyor ve birbirine kenetlenmiş ellerimizi onun sert kaslı bacağına koyuyor. Onu tutarken, pullarını yukarı aşağı okşuyorum.

Bu hissi daha önce sadece onda hissetmiştim. Bacağı hem pürüzlü hem de pürüzsüzdü. Soğuk ve sıcaktı. Her şey bir arada. Dokunmak bile tatmin ediciydi.

Ellerimizi şortunun biraz daha ötesine kaydırduğımda biraz hareket ediyor. Daha yakın... ve daha yakın... ve daha yakın.

Onun penisini gördüm, ama hala dokunmadım. Benden uzak tuttu.

Ama bunu çok düşündüm. Belki de fazla düşündüm. Mack ile oynamak bana pullar kazandırsa bile, hasar çoktan verilmiş. Artık sonuna kadar gitmekten başka çarem yok.

Ayrıca haplar, Jules. Ona haplardan bahsetmelisin.

Söyleyeceğim. Yemin ederim söyleyeceğim.

Ama romantik anı mahvetmek istemiyorum. Henüz değil.

Ellerimiz hala birbirine kenetlenmişken, parmağımı şortunun kenarına takıyorum. Hafifçe çekiyorum. "Bana yaklaş."

Dokunuşumla gözleri biraz parladı. Ve o da itaat etti, kalçalarımız birbirine değene kadar yanaştı. "Böyle mi?" diye sordu. "Yeterince yakın mı?"

"Yeterince değil." Dizlerimin üzerine çöküp onun önüne, bacaklarının arasına geçtim.

Ellerimizi ayırdım ve ikisini de onun uyluklarına koydum, ağırlığımı onlara vererek, dizlerimi ve ayaklarımın üst kısmını beton zemine düz bir şekilde dayadım.

O, ilişkimizin sonuçlarından korkuyordu ve bu, onun korkusunun haklı olduğunu kanıtlayacak. Ben de ilişkimizin sonuçlarından biraz korkuyorum, ama çölde yaşayan birinin ilk kez suyla karşılaşması gibi...

Onlar da suya muhtaç olurdu.

Elleri arkamdan yukarı kayıyor ve kalçalarımın iki yanına geliyor, çıplak kalçalarımı sıkıyor. Gözleri karanlık bir şekilde parlıyor. "Üstünü çıkar. Seni görmek istiyorum."

Dudaklarımı ısııyorum. *Ah*. Ne yapacağım? Çıkarmak istiyorum. Ama riske giremem.

Yanlışlıkla görebileceği çok şey var.

Bu yüzden stratejimi değiştiriyorum. "Bu benimle ilgili değil, Mack..."

Parmaklarım, göbek deliğinin hemen altındaki şortunun bel kısmında oyalanıyor. Kumaşı derisinden çekip sonra geri bırakıyorum.

Kısa bir inilti çıkar. "Ne planlıyorsun?"

Ama ben zaten ona doğru eğilmiş durumdayım, yüzüm şortunun fermuar hizasında. "Sanırım zaten bir fikrin var."

Biraz geriye yaslanıyor, gözlerinde kararsız ama çelişkili bir bakış var. Bunu istiyor. Biliyorum.

İlerliyorum. İlerlemeliyim. Fermuarı aşağı çekiyorum ve onun penisi dışarı çıktığında neredeyse yüksek sesle inliyorum. Daha önce görmüştüm. Evet, ama şimdi tam önümde. Ağzımın hemen yanında. Pembeye çalan kırmızı bir renge sahip, ama pulları aynı, pürüzsüz ve neredeyse parlak.

Garip, ama ağzım sulanıyor. Daha önce oral seks yaptım... daha çok zorla. Ama daha önce hiç, ruhumun en derinlerinde, bunu yapmak için bu kadar arzulamadım. Asla. En çılgın rüyalarım da bile.

Eğilip ağzımı başının etrafına doluyorum. Büyük. Mack'in penisi gördüğüm neredeyse tüm penislerden daha büyük ve bunun doğuştan mı yoksa mutasyon sonucu mu olduğunu merak ediyorum. İçime sığacağından bile emin değilim. Ağzımla zar zor sarıyorum.

Ama başarırım.

Ve bunu yapar yapmaz, başı geriye düşüyor ve ağzından bir tıslama çıkıyor, ama sözleri neredeyse inilti gibi. "*Siktir, Jules. Ağzın benim sikimde. Siktir.*"

Kalçaları biraz yukarı kalkıyor ve penisinin daha büyük bir kısmı ağzıma giriyor. Neredeyse öğürüyorum ama bunun yerine yutuyorum. Sanki bu dünyada tek istediğim şey, onu mümkün olduğunca içime almakmış gibi.

Cildinin tadı çoğu erkeğin cildinin tadı gibi değil. Bunun yerine, sıcaklığı daha serin, dokusu daha pürüzsüz, tadı hafif, temiz ve biraz tuzlu.

Hoşuma gidiyor.

Çok beğeniyorum.

Ağzım tamamen dolmuş olsa da daha fazlasını almak için dalıyorum, ama ne yapabileceğimi görmek zorundayım. Bana bunu yapmama izin vermesi olağanüstü bir şey. Onu yarıya kadar alıyorum ve neredeyse boğuluyorum.

Elini uzatıp saçlarımı geriye doğru tarıyor, sonra başımın arkasındaki saçları yumrukluyor ve beni orada tutuyor. "Hadi ama Jules. Şimdi durma. Daha fazlasını alabilirsin. Biliyorum."

Şok ve küfürler doğrudan amıma ulaşıyor ve ben bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Ayrıca, o haklı ve ben çenemi daha fazla gevşetip daha da derine dalıyorum. Bu sefer, onun uzunluğu üzerinde yukarı aşağı, yukarı aşağı sallanıyorum, her seferinde bir santimetre daha fazla. Boğazım

müstehtcen sesler çıkarıyor ama umurumda bile değil. Ondan tek istediğim şey...

Her şey.

Onun penisinin etrafında mırıldanıyorum, uyluklarımı birbirine sürtüyorum, sanki bir porno yıldızıymışım gibi kıcımlı havaya kaldırıyorum. Ama yine de, Mack ile her şey farklı. Diğer erkeklerden farklı.

Sonunda boğazım açıldı, çenem olabildiğince genişledi ve neredeyse onun penisini yutuyordum, ama başardım. Tabanına ulaştım, ağzım pürüzsüz, düz, gergin cilde bastırılmıştı. V şeklindeki kaslar çok belirgindi, penisinin her iki yanında aşağı doğru uzanıyordu. Sanki beni yönlendiren bir ok gibiydi.

"Siktir, başardın. Hepsini aldın. Siktir, sen çok iyi bir kızsın."

Elini başımın arkasına koyarak beni yerinde tutuyor ve ben birkaç kez gözlerimi kırpyorum. Gözlerim şimdi yaşıyor, ama onu bana bakarken görebilmek için gözlerimi iyice açıyorum. Onu görebiliyorum, beni izliyor, tüm penisini ağzıma alıyorum.

Bu, şimdiye kadar yaptığım en seksi şey ve bir yıl önce biri bana bu hikayeyi anlatsaydı, onu polise şikayet ederdim.

Penisi ağzımı o kadar dolduruyor ki, salya akıyor, ama yine de bir saniye daha yerinde duruyorum ve sonra eli başımı bırakıyor. Bırakmak istemiyorum, ama beni kendinden çekiyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

Ama hemen tekrar dalıyorum. Onu tekrar ağzımın içine alıyorum, sonra yukarı aşağı hareket ediyorum.

"Siktir, siktir. Siktir. Sikimi emdiğinde çok güzelsin Jules. Çok güzelsin." Sözler ağzından tıslama gibi çıkıyor. Ama bitirmek için ihtiyacım olan tek şey bu.

Bu sefer, spermlerini benden saklayamaz. Onu istiyorum. Hepsini istiyorum. Ve onu elde etmek için elimden geleni yapacağım.

Başımı onun üzerinde yukarı aşağı sallarken, yaklaştığımızı hissedebiliyorum, ama kalçalarının sarsıntılı hareketleri, bazen bana doğru itip boğazımın arkasına çarparak, bazen de kısa ve acil hareketlerle, sanki kendini tutuyormuş gibi hissettiriyor.

Saçımı bıraktı ve şimdi geriye yaslanıyor, boğazı gergin, gözleri kapalı, göğsü inip kalkıyor. Dizlerimin üstünde onu iyi görebilmek için gözlerimi zorluyorum, ama opalimsi pullarının altında atan kalbinin hafifçe koyu mavimsi hatlarını seçebiliyorum.

Bir kez daha derin bir dalış yapıyorum ve sonra başını sertçe emerek yukarı çıkıyorum, bu gerçekten işe yarıyor gibi görünüyor.

"Oh, lanet olsun, boşalacağım. Oh, lanet olsun... Çek onu... Çek..." diyor, sesi neredeyse bir fısıltı, çılgınca ve muhtaç. "Çek..." Yutkunuyor.

Ama ben dilimi başının etrafında döndürmeye devam edip, geri kalanını ağzıma alıp, durulayıp tekrar ettiğimde, onun çıkarmayı düşünmediğini anlayabiliyorum.

Kalçaları yerden kalkar ve tekrar saçımı tutar. Elimden geldiğince hızlı, sert ve derin emiyorum.

Ve sonra, vücudu donar. O tamamen gerilirken, gözlerim açık kalır, gözleri geriye doğru yuvarlanır.

Ağzıma kısa, küçük darbeler vurarak yüksek sesle inliyor. "Boşalacağım Jules, ağzına boşalacağım. İstiyor musun?"

Onun penisi etrafında mırıldanarak başımı sallıyorum.

Ve bir kez daha gerginleşir, sonra sıcak sıvı boğazıma fışkırır, o kadar derine girmiş olduğu için ağzımı atlar.

Şu anda uyluklarımın arasında nem oluşuyor ve meme uçlarım sertleşiyor. Bir erkeğe oral seks yapmadan önce hiç tahrik olmamıştım.

Mack bir kez daha hafifçe itti ve ardından boğazıma bir kez daha boşaldı. "Ahhhh..." Mack tısladı.

Bir an durduktan sonra yavaşça ağzımdan çekildi ve parmağını çenemin altına kıvırdı.

Muhtemelen endişeleniyor, ama hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine, beni kollarına alıyor, göğsüne sıkıca bastırıyor ve sertçe sıkıyor. Sonra, yanımda sertçe yutkunurken boğazından gelen yutkunma sesini duyabiliyorum.

Konuştığında sesi sert. "Sanırım seni seviyorum, Jules."

Kalbim çarparken saçlarımı göğsüne sürüyorum. Nefesim kesilmiş ve çenem uyuşmuş, ama hiç umursamıyorum. Penisi hala dışarıda, az önce boşalmış olmasına rağmen hala sert, ben kucağında otururken hamstringime bastırıyor, yanım göğsüne yaslanmış.

Ufukta, kubbenin ötesinde, güneşin pembe, turuncu ve gri renkleri neredeyse bulanık lacivert bir renge dönüşmüştü.

Gömleğimin kol uçlarındaki ilmeklerle oynuyorum, kolumun her yerini kaplayan koyu yeşil pulları örten gömleğimle. Yine de ona bakıyorum. "Sanırım ben de seni seviyorum."

Elini saçlarıma sürter, sonra başımı öper, boynumda tüylerim diken diken olur. "Ama sana önemli bir şey söylemeliyim."

Bölüm 26

Mack beni havuzun kenarından kaldırıp, ayçiçekleriyle çevrili çimenli bir alana götürüyor. Ayçiçekleri çok büyük, belki bir metre ya da bir buçuk metre boyunda. Beni buraya getirmesinin nedeninin, bu alanın aydınlık olması olduğunu anlıyorum, çünkü şehrin geri kalanı şu anda karanlığa gömülüyor. O ve ben yeni uyanıyoruz.

Çimlere oturup bacaklarımı çaprazladım, o da yanıma oturdu. Dalgın dalgın elini uzattı ve parmağını tangamın yan kayışına taktı, parmağını uzunluğu boyunca ileri geri gezdirdi. Ona oral seks yaptığım için hala ıslaktım, ama yine de bana bir şey yapıp gömleğimi çıkarmasını göze alamazdım.

Parmağını biraz gıdıklamaya başlayana kadar ileri geri kaydırmaya devam ediyor.

Kıkırdayarak şakacı bir şekilde eline vuruyorum. "Ne yapıyorsun? Gıdıklanıyor. Sadede gel. Bana önemli olan şeyi söyle. Benim de sana söyleyecek önemli bir şeyim var."

Parmakları durdu, olduğu yerde, iç çamaşırlarıma takılı kaldı. Diğer eliyle yüzünü ovuşturdu, aynı anda başını salladı. "Benim işimi anlıyorsun, değil mi Jules?"

Omuz silkiyorum. "Tabii, sen bir yazılımcı falan, değil mi? Serbest mi çalışıyorsun?" "Öyle bir şey. Burada orada işler alıyorum. Ama son zamanlarda, ben

"Gerçekten ilginç araştırmalar yapan bir şirketteki bir iş." "Araştırma mı?"

"Evet, şey hakkında... Kulağa çılgınca gelebilir, ama evren hakkında araştırma.

Daha spesifik olarak, çoklu evrenler hakkında."

"Oh..." Bu tür şirketlere zaten çok aşina olduğum için fısıldayarak söylüyorum.

"Her neyse, onlar için bir şey bulmak için kod üzerinde çalışıyorum. Yakınlarda bir şeyi bulmak için. Ve dünyanın her yerindeki diğer şeyleri."

"Neden bahsediyorsun? Ne bulmak? Neyi bulmak?" Ama kendi işimden dolayı, onun neyi kastettiğini zaten biliyorum.

Mack elini kalçamdan çeker ve ellerini kucağına koyar. "Portallar."

Bu dikkatimi çekti. "Portallar mı? Çoklu evren boyunca portallar gibi mi?"

Başını eğdi. "Evet, nereden bildin?"

Omuz silkiyorum. "Çalıştığın şirkete biraz aşina olabilirim. Aslında, ben de onlar için çalışıyor olabilirim."

"Gerçekten mi? Kod yazdığını bilmiyordum."

"Hayır. Ben metin yazarım. Bu, senin bahsettiğin şeyden çok daha mantıklı. Portalları bulmak için nasıl kod yazabilirsin ki? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Karmaşık bir konu. Aslında *Matrix*'e benziyor. Son zamanlarda cevaplara çok yaklaştım, ama zorlanıyorum. O kadar çok kod yazdım ki, rüyamda görüyorum, gözlerimi kapattığımda göz kapaklarımın arkasında görüyorum. Ama şansım yok. Kodda her zaman bir hata var. Her seferinde."

Bir şeye varmak üzere olduğunu hissediyorum, bu yüzden dikkatlice tekrar konuşuyorum. "Tamam..."

"Ama dün gece sonunda başardım. Bir atılım yaptım. Aklım başımdan gitti ve sanki beynim bambaşka bir seviyede çalışıyormuş gibi, hayatımda ilk kez her şeyi net bir şekilde görebiliyormuşum gibi hissettim. Ve hatayı buldum. Kodu kullanarak bir portalın yerini tespit edebildim. En azından potansiyel olarak. Bulunan ilk portal. Tabii ki benim bildiğim kadarıyla."

"Tamam..." diye tekrar ediyorum, ama sesim şimdi daha tiz, kafamda alarm zilleri çalıyor. Neyi ima ediyor?

"Ve 20 mil uzakta. 22 numaralı istasyonun hemen yanında, *Yüzme Yasaktır* tabelasını geçtikten sonra 100 metre ileride."

"Ne?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Başka bir evrene açılan bir portal mı? Yirmi mil uzakta. Peki... peki, ne demek istiyorsun? Bunun seninle ne ilgisi var? Ya da benimle? Ya da bizimle? Ya da herhangi biriyle?" Aslında ne demek istediğini bildiğimi düşündüğüm için midem bulanıyor.

Kafasını kaşıyor, biraz iç çekiyor, sonra bana bakıyor. "Rüyalar görüyorum, Jules. Neredeyse vizyonlar. Burayı ilham kaynağı olan rüyalar. Gözlerimi kapattığımda görüyorum."

"Ee? Yani hayal gücün çok mu aktif? Bazılarımız böyleyizdir. Benim korkunç bir kaygı bozukluğum olmasının sebebi de bu."

Kafasını sallar. "Bu farklı. Sanki evrenden bir mesaj alıyormuşum gibi. Gün gibi açık ve korna sesi kadar yüksek. Sanırım portala gitmem gerekiyor. Belki de... bu mu? Elini vücuduna doğru salladı. "Yaşadığım bu değişim mi? Artık buraya ait olmadığım için. Burası benim gelişmem için uygun bir dünya değil. Evrenin bana yoluma devam etmem gerektiğini bildirmesinin bir yolu bu."

"Ama... ama annenler ne olacak? Baban? Kız kardeşin?"

Ben mi? Ben ne olacağım?

Sesi alçaldı. "Evet, biliyorum. Ama artık bu küçük balonun içinde yaşayamam. Sırf onlar için acı çekemem. Başkalarının rahatı için saklanamam."

Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Bana bakmıyor. Sadece karanlık gecenin karanlığında profilini, keskin elmacık kemiklerini ve kulaklarının sivri uçlarını görebiliyorum... çenesini çevreleyen uzun kulakları... Kafamı sallıyorum. Yine de soruyorum. "Peki ya ben? Ben ne olacağım?"

Bu soruyu sormaya hakkım olmadığını hissediyorum. Ama bu soru sorulmalı.

Başını eline koyuyor. "Sen mi? Seni seviyorum."

"Ve sen gitmek istiyorsun." Sesim artık suçlayıcı. "Ve sadece *gitmek* değil, *tamamen gitmek*. Arizona'ya falan taşınmak istemiyorsun. Evrenden ayrılmak istiyorsun. Bir daha birbirimizi asla göremeyeceğiz."

Cevap vermeden önce bir saniye duraksıyor. "Sen de benimle gelebilirsin." Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Ne?"

"Özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Bu fikri ortaya atmam bile doğru değil. Kimseye bunu istemek çok fazla. Benim böyle olmam senin suçun değil. Aslında, bu konuyu düşündüm. Ben olmadan daha iyi olursun. İkimiz de bunu biliyoruz."

"Hayır," diye fısıldarım, başımı sallayarak, sesimde çaresiz bir yalvarış var. "Hayır, yapamazsın... Hayır, bunu söyleyemezsin." Ama onu nasıl ikna edebilirim? "Sana bir şey sormam gerek. Bir soru sorabilir miyim? Cevap verir misin?"

"Evet, tabii ki. Senin için, tabii ki."

"Eğer burada kalabilseydin, eğer mümkün olsaydı, eğer burada güvenle yaşayabilseydin.

Benimle birlikte. Bunu yapar mıydın?"

"Jules." Başını sallar. "Burada kalırsam öleceğimi düşünüyorum. Anladığını sanmıyorum."

"Tamam, bekle, bekle. Öyle demeden önce." Elimi uzatıp çılgınca sallıyorum. "Sana başka bir şey söylemeliyim, tamam mı? Panik yapma. Panik yapmayacağına söz vermelisin."

Gözleri, benim çok rahatsız edici ifademden dolayı büyüdü. "Ne? Ne oluyor? Çok korkmuş görünüyorsun."

"Elimde bir şey var, seni eski haline döndürecek bir şey. Eskiden nasıl görünüyorsan öyle görünebilirsin. Portala gitmene gerek yok. Artık izole bir hayat sürmene gerek yok. Ailen... ailen... seni sevecek." Neredeyse *yine "seni seviyorum"* diyecektim. Ama bunun yanlış olduğunu biliyorum. Söylediğim argümanın kendi içinde hatalı olduğunu biliyorum. Yine de, başka söyleyebileceğim bir şey yok.

Elbette beni dinleyecektir. Elbette, onu eski insan formuna geri döndürecek ilaçlar, *başka bir evrene atlamak için portaldan geçmekten* daha mantıklıdır.

Boğazımdaki hassas, ağırlı kaslar bu düşünceyle kasılır. Onu kaybedemem.

Onu daha yeni yakaladım.

Mack başını sallar. "Ameliyatı yapmayacağımı zaten söyledim. Buna değmez ve istemiyorum."

"Ameliyat değil. Başka bir şeyim var. Daha etkili bir şey. Ve güvenli de. Haplar."

"Haplar mı?"

Çılgınca başımı sallıyorum, sonra ayağa kalkıp havuz kenarında pantolonumun cebinde duran telefonuma koşuyorum. "Bekle, sana göstereceğim."

Geri dönüp otururum, Joe'nun fotoğrafını bulana kadar resimlerimi karıştırırım. Buluştuktan sonra bana göndermişti. Öncesi ve sonrası. "Bu Joe. Onunla forumlarda tanıştım. Seninle aynı dönüşümü yaşadı. Şimdi ona bak. Bak! Tamamen eski haline döndü, ne solungaç ne de yüzgeç var."

Mack telefonumu elinden alır ve fotoğraflara bakar. Ağzını açıp kapatır, sanki kelimeleri çıkaramıyormuş gibi. Sonra telefonu bana geri verir.

"Daha fazlası var... Hep daha fazlası olduğunu düşünmüştüm..." Ufka bakıyor, bana bakmıyor, başını dalgın dalgın sallıyor, gözleri boş.

"Gördün mü! Bunu yapabilirsin. Bunu yapabiliriz."

Ama o başını sallar. "Bu işler öyle yürümez."

"A-ama neden olmasın ki? Bu, tüm sorunlarının cevabı. Hepimizin sorunlarının cevabı."

Elimi tutar ve aramızda tutar. "Öyle değil. Bu sadece bir sorunun cevabı."

"Ama birlikte kalabiliriz. Bunu istemiyor musun? Az önce beni sevdiğini söyledin. Bana bunu söyledikten sonra nasıl... ortadan kaybolabilirsin?"

"Seni seviyorum." Elim sıkıca tutup dudaklarına götürdü. "Ve bensiz daha iyisin. Çünkü eskisi gibi olamam. İlaçlar beni eski halime döndürse bile, bu dünya için çok geç kaldım. İçimde bir şeyler değişti. Anlıyor musun? Benim, herkesin beklediği kişi olmadığımı anlayabiliyor musun? Aslında, içimdeki bir şeyin değiştiğini bile bilmiyorum. Sanırım içimdeki bir şey ortaya çıktı. Dışarıda ne olursa olsun, içimde her zaman var olan bir şey. Ve bunu sanki hiç olmamış gibi bir kenara atamam."

Boğazımdaki acıyı yutuyorum. Gözlerimin köşesindeki yaşlar akıyor. "Ama bu doğru olamaz. İlaçlar işe yarıyor. Kendi gözlerimle gördüm. Belki eski vücudunda kendini iyi hissetmeni sağlarlar. Bu olabilir. En azından bir düşün. Bir süre al, nasıl hissettiğine bak. Denemeden bilemezsin!" Yalvarıyorum. Çaresizim.

Nefes alıyor. "Anlamıyorsun. Fazla vaktim yok. Portal sadece bir yerde değil, zamanda da var. Tam olarak belirli bir günde yirmi saniye boyunca açık kalacak. Ondan sonra, bir sonraki yerini bulmak için daha fazla kod yazmam gerekecek. Ve bunu bir daha asla bulamayabilirim. Bu muhtemelen tek şansım."

Aramızdaki hava artık gergin ve boş. Ben ham ve yıpranmışım, yırtık bir paçavranın kenarı gibiyim. Mack'i kaybedeceğimden korkuyorum. Ve neden ilaçları almadığını anlayamıyorum. Bu tek mantıklı çözüm. Ve mantıklı çözümler her zaman en iyisidir.

Bunun yerine, benimle birlikte boyutlar arasında atlamamı istiyor. Bunun yerine, bensiz boyutlar arasında atlamak istiyor.

"Zamanında portalı açamazsan ne olur?" diye sessizce soruyorum.

"Kapanmadan hemen önce geçici bir kara deliğe dönüşür. Muhtemelen ölürüm. Ama en azından hızlı bir ölüm olur. Dürüst bir ölüm, korkakça bir yaşamdan daha değerli benim için."

"Ve bu senin için o kadar önemli ki her şeyi riske atmaya hazır mısın? Zamanlaman biraz yanlış olduğu için kara deliğe çekilmeyi bile göze alıyorsun? Bu ne boktan bir portal böyle?" Yanma hissi şiddetleniyor. Gözlerim yaşıyor. Ağrıyı burnumu çekerek bastırıyorum.

"Her halükarda her şeyi riske atıyorum, Jules. Ya bir şeye şans vereceğim ya da denerken öleceğim."

Kafamla onaylıyorum ve bir gözyaşı gözümün alt kapağını kaplayarak yüzümden aşağı akıyor ve koluma sıcıyor, zaten siyah olan gömleğimde küçük, koyu renkli, ıslak bir leke bırakıyor.

Onun fikrini değiştirmeliyim. Fikrini değiştirmek için elimden geleni yapmalıyım.

O gidemez ve ben de onunla gidemem.

Onunla asla gidemem. İçten içe ben bir korkakım. Ve her zaman korkak oldum. Onun cesur olması, benim de cesur olduğum anlamına gelmez. Ve artık gerçeği söyleme zamanı geldi.

"Sana bir şey göstermeliyim," diye fısıldıyorum. Bana bakıyor, yüzünde bir kaşlarını çatmış.

Başparmağımı kolumdan çıkarır ve kumaşı yukarı çekerim, kolumdaki deriyi ve pulları ortaya çıkarırım. Kolumu onun önünde uzatırım, yeşil pullar ışıktaki parlıyor. "Bana da oluyor."

Koluma bakar, sonra tekrar bana bakar. Ön kolumu tutar ve parmağını, kolumun uzunluğu boyunca uzanan parlak koyu yeşil pulların üzerinde gezdirir. "Bunu sana ben yaptım, değil mi? Biliyordum. Lanet olsun, Jules. Bana asla dokunmamalıydın. Bana asla... sana dokunmama izin vermemeliydin. Ben bulaşıcıyım. Ben bir hastalıktım."

Kafamı sallıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, kendime karşı yüzde yüz dürüst olursam, bu bizim tanışmamızdan önce başlamıştı. Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Ama şimdi, sanırım... süreç başlıyor. Ve bu senin yüzünden başlamadı, Mack. Benim yüzümden başladı."

Gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturur. Sonraki sözleri umut doludur. "O zaman gel benimle! Olman gereken kişi olabilirsin. Birlikte buradan ayrılıp kendi evrenimizi bulabiliriz. Ait olduğumuz evreni. Düşünsene, hayatımızın geri kalanını olduğumuz gibi geçirebileceğimizi. Kim olursak olalım. Olduğumuz gibi. Endişelenmeden."

Ama ben başımı sallayıp kolumu çekiyorum. "Bunu vaat edemezsin. Bunun yerine ölebiliriz. Sen kendin söyledin. Duyarlı bedenlerin kara deliklere çok iyi tepki verdiğini sanmıyorum - bunu anlamak için teorik fizikçi olmaya gerek yok

bunu anlamak için teorik fizikçi olmaya gerek yok. Üstelik bunların hiçbirini kanıtlanabilir değil. Hepsi birinin hayal gücünde var. Hepsi senin dizüstü bilgisayarında yazdığın bir kodda var." Bunu biliyorum çünkü son birkaç aydır ben de bu konu hakkında yazıyorum.

Mack başını sallar. "Biliyorum. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Ama bu benim için bilimden daha fazlası. Evet, sadece bir teori. Ve elbette, sadece bir kod. Ama bu kod benim beynimden çıktı. Ve hepimizin evrenle bağlantılı olduğuna inanıyorum. Evrenler bağlantılıysa, biz de öyleyiz." Zorlukla yutar. "Bunun yanı sıra, bunu kalbimde hissediyorum. Başka bir yere ait olduğumu biliyorum. Ve o başka yer, ayın gelgitleri çağırdığı kadar güçlü bir şekilde beni çağırıyor."

Bunu anlayamıyorum. Beni çağıran tek yer, dairemdeki sınırlar. Orada o kadar uzun süre kendimi kilitledim ki, evrenin seslerini çoktan duymayı bıraktım.

Kollarımı aşağı indirip göğsümü kucaklarım. "Ya da ilacı alabiliriz. Ve geri dönebiliriz. Güvenli bir hayat yaşayabiliriz. Mutlu bir hayat. Birlikte bir hayat. Senle. Benimle. Ailelerimizle. Düşünsene, birlikte sahip olabileceğimiz şeyleri. Bir ev, bir çit, iki buçuk çocuk."

"Ya bize olanların aynısı çocuklarımızın da başına gelirse?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "O zaman ne olacak?"

Hızlıca gözlerimi kırptırırım. Gözlerimden yaşlar akıyor ve nedenini bile bilmiyorum. "O zaman onlara da ilacı veririz, sanırım. Mack, bilmiyorum! Böyle şeyler söyleme."

Çünkü kendi fiziksel değişikliklerim için kendimi uyuşturmak bir şey. Kendi gerçek benliğimi bastırmak, sakatlamak ve kesip atmak bir şey.

Ama bunu kendi çocuklarıma yapar mıyım?

Onları bu şekilde ihanet eder miydim? Annemin beni her zaman ihanet ettiği gibi?

Mack'i bu şekilde ihanet eder miydim?

Mack ön kolumu tuttu ve ilk başta geri çekildim, ama sonra onun sert göğsüne yaslanmama izin verdim. Kafamı kalbine bastırdı, düzenli kalp atışları kulağıma çarpıyordu. "Sanırım bir çıkmaza girdik."

Bölüm 27

Çıkmaz sokak. Gidecek yer yok. Kanıtlayacak bir şey yok.

Sonraki otuz saati Mack'in evinde geçiriyorum. Merdivenden aşağı iniyoruz, pizza sipariş ediyoruz, pizzayı alıyoruz, merdivenden tekrar yukarı çıkıyoruz ve havuzun kenarındaki yeşilliklerin ortasında, güneşin, yıldızların veya ay ışığının altında uzanıyoruz. Sadece ikimiz, birlikte.

Gelecek hakkında konuşmuyoruz, ama sonumuzun yaklaştığına dair sessiz ve anlaşılmış bir anlayış var.

Sanki kaçınılmaz bir kara delik peşimizde değilmiş gibi davranıyoruz. Ya da daha doğrusu, biz onu kovalıyoruz. En azından birimiz.

Sanki bizim ilişkimizde başkalarınınkinden farklı ya da tuhaf bir şey yokmuş gibi.

Yeşil çimlerin, ayçiçeklerinin ve yıldızların arasında saklandığımız sürece değil.

Ama elbette ikimiz de olduğunu biliyoruz.

"Anlarım," diyor, vücutlarımız yan yana, yumuşak çimlerin üzerinde uzanmış, bulutlar başka bir alemden kopuk tanrılar gibi tembelce yukarıda süzülüyor. "Tabii ki anlarım."

"Neyi anlarım?"

"İlacı aldıysan. Sen benim kadar ilerlemedin. Artık insan olmanın nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamıyorum, çok uzun zamandır, belirsiz bir şekilde değiştim. Eskiden dolaştığım insan kostümünü hatırlamıyorum. Ama sen..." Elini karnıma dokunduruyor, yanına dönüyor. "Belki sen farklısın."

Daha önce döktüğüm gözyaşları hala beni rahatsız ediyor. Gözlerimin dış köşesinden kulaklarımın yanındaki saç çizgisine doğru süzülürken yüksek sesle burnumu çekiyorum. "Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Bunun yerine burada uzanalım."

Ve sanırım sonsuza kadar orada kalırdım, ama evde beslemem gereken bir yengeç var. Bu yüzden ayağa kalkıp Mack'e yakında döneceğimi söyleyerek ayrılıyorum.

Binama geri döndüğümde gözlerim şişmiş ve ağırlaşmış. Vücudum kurumuş bir balık gibi bitkin. Sanki bir dağdan yuvarlanmış, kaya kaya düşerek denizin en derinlerine kadar gitmişim gibi hissediyorum.

Bu bokun içinde
boğuluyorum. Ve sonra
durum daha da kötüleşiyor.

Siktir.

Jason.

Üniformasını giymiş, yani rozeti, silahı, copu ve aptalca uyumlu gömleği ve pantolonu var. Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Ama apartmanımın kapısının önünde duruyor. Her zamanki gibi bir engel.

Ayrıca, bana anlamsız bir ifadeyle bakıyor. Somurtuyor mu? Ama neden?

"İki gündür eve gelmedin," diyor bana yaklaşırken. Ağır ağır nefes alıyor, burun delikleri genişlemiş. Avucunun tabanı, kılıfındaki silahın kabzasını kavırıyor.

"Ne?" Çantamı karıştırıp anahtarımı arıyorum. Bulduğumda sıkıca tutuyorum. "Eve gelmediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben... ben böyle şeyleri bilirim. Ben polis memuruyum. Etrafımdakilerin gelip gidişlerini fark etmek için eğitildim."

"Tamam," diye mırıldanıyorum.

O hareket etsin diye bekleyerek olduğum yerde durdum, ama o konuşmaya devam etti, eli hala silahının kabzasındaydı.

"Senin gibi güzel bir kadın bu civarda güvende değil. Şehir merkezinde devam eden protestoları görmedin mi?" Sonra biraz nefes verir. "İnsanlar kızgın. Yakında bizim mahalleye gelecekler ve ben de takviye olarak onlara katılacağım."

"Neden bahsediyorsun?"

Jason, işaret parmağıyla ağzının kenarını kaşıyor, gözleri kısılıyor. "Dışarıda canavarlar var. *Balık canavarlar*. Ve bizim görevimiz onları ortadan kaldırmak."

Yüzümden kan çekildi. Kahretsin. Soğukkanlılığımı korumak için kendimi zorladım; gözlerim zaten şişmiş, cildim kuru ve yorgundu. Ayakta nasıl durduğumu bile bilmiyordum.

Cevap vermediğimde Jason yüksek sesle burnunu çeker. "Seni korumama izin vermelisin, senin gibi masum bir kıza bir şey olmasını istemem. Bence bana en azından bunu borçlusun."

Yüzümü buruşturuyorum. "Sana borçlu muyum?" Jason'ı korumam için iş almak, küvette tost makinesi kullanmak kadar mantıksız.

Kaşlarını çatıyor. "Bu görünüşle buralarda dolaşp benim fark etmememi bekleyemezsin. Sen birincil hedefsin, özellikle de etrafımızda bu balık canavarları ortalıkta dolaşırken. Onlardan biri seni kapabilir. Canlı canlı yiyebilir. Sokakta senin gibi kadınlara ne olduğunu görüyorum. İnan bana, onların gibi olmak istemezsin."

Ağzım açık kalır. "Bu görünüşümle mi? Bir insan gibi mi?"

"Vücudunu sergiliyorsun. Ben görüyorum. Herkes görüyor. Eğer bunu yapmak istiyorsan, sorun değil, ama sonra sonuçları için bana ağlamaya gelme. Birdenbire, sürekli dışarıda dolaşmaya başladın. Gece gündüz, saatlerce gelip gidiyorsun. Bu yanlış. Başını belaya sokacaksın, yanlış insanlarla karışacaksın."

Bunu nasıl bilebilir ki? İzlendiğini hissetmek. O tanıdık agorafobi korkusu. Emin oldum. Doğrulandı. Kapımın önünde.

Elim, sivri uçlu anahtarlığımı sıkıca kavradı. Neredeyse parmağımı ona dokundurup keskinliğini hissetmek istedim.

Ama aynı zamanda Jason'la yüzleşmek istemiyorum. Jason'dan nefret ediyorum. Ve benim başıma gelenleri bilseydi, kim bilir ne olurdu? Hiç iyi bir şey olmazdı. Muhtemelen ölümcül bir şey. Polis teşkilatının geri kalanını da işin içine karıştırabilirdi. Ya Mack'i bulurlardı? Ne yaparlardı? Her şeyin mahvolmasına hazırım.

Ama bunun yerine dudaklarımı sıkıştırıp gözlerimi kapatıyorum ve zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Çekilebilir misin? Yengecimi beslemem lazım."

Bölüm 28

Dairemde, son ödevimi yazıyorum. Bitirdiğimde, eşyalarımı ve kalan onurumu (dürüst olmak gerekirse, başlangıçta pek fazla yoktu) toplayıp Mack'in evine geri döneceğim. Ödevimi onun evine götürürdüm, ama orası çok boş ve ayrıca birlikteyken dikkatimin dağılmasını istemiyorum. Özellikle protestocular ve polis memurları gibi dikkatimi dağıtan şeyler. Kabarcık içinde kalmak istiyorum. Kalan zamanımızda sınırları aşmak istemiyorum. Zaman çok önemli olduğu için bir araba kiraladım.

Ve yedi günümüz var.

Portal açılana ve Mack okyanusa atlayıp bu evrenden çıkana kadar yedi gün, dört saat, elli beş dakika var. En azından plan bu.

Gerçekte nereye varacağını kim bilir? Bir kara delik, derin, karanlık bir çukur? Buharlaşacak mı? Ölecek mi? Bunu düşündüğümde midem bulanıyor. O yüzden, bunu düşünmeyeceğim.

Mack, bir çıkmaza girdiğimizi söylerken haklıydı. Tamamen kendi pozisyonlarımızda sıkışıp kaldık.

Mack artık burada kalamaz, bunu biliyorum. Dönüşümü içten dışa çiçek açtı ve artık bu dünyaya uygun bir varlık değil. Bunu da anlıyorum. Kabul edileceği bir yerde yaşamayı hak ediyor. Saklanmayacağı bir yerde. Ailesinin utanmayacağı bir yerde.

Ve ben...

Şey, kabul edelim. Son terapistimi kovmamın bir nedeni vardı. Çünkü beni düzeltmeyi başaramadı. Ve bunun nedeni benim düzeltilemez olmam.

Son birkaç haftadır daireden çıkıp yeni şeyler denemek, aşık olmak, seks yapmak, cesur olmak... Bunlar benim zaman çizgimde sadece bir anlık bir olaydan ibaret. Dairemden her çıktığımda, dış dünyanın incitici ve acı verici yanlarına maruz kalma riskini alıyorum. Ve ben yürüyen bir hedef ya da açıkta kalan bir sinir olmak için hazır değilim. Bunun yerine saklanmak istiyorum. Eski halime dönmek istiyorum. Bu, güvende kalmamın tek yolu.

Belki bu beni korkak yapar. Belki de önemi yoktur.

Hapları alırsam, her şey normal şekilde devam edebilir. Mutsuz, baskıcı bir normal.

Ben öyle seviyorum.

Hayatımın aşkını feda edeceğim kısmı hariç. O küçük, önemsiz, minicik ayrıntı hariç. Ama kim puan tutuyor ki?

Bilgisayar ekranımı açıyorum ama sonra birdenbire omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Titriyorum ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Yine o ürkütücü his var. İzlediğimi hissediyorum.

Belki de son zamanlarda yaşanan tüm çılgınlıklar yüzünden kafam karışmıştır. Bilmiyorum.

Düşüncelerimi bir kenara itip yazmaya başlıyorum.

Sonuçta, araştırmacı Theodore Lake sadece teoriye dayalı tahminlerde bulunabilir. Portallar var mı? Varsa, ne zaman ve nerede varlar? Neden varlar? Bilim adamları portalları bulmak için gerekli teknolojiyi geliştirirlerse, insan vücudu boyutlar arası seyahatin etkisine dayanabilir mi? Bu çok önemli konu üzerine araştırmalarımızı sürdürürken, bu sorular ve daha fazlası hala cevaplanmayı bekliyor.

Dudaklarımdan oksijeni dışarı veriyorum ve işim bittiğinde sandalyeme yaslanıyorum.

Yine, bu konuyu düşünmeyeceğim.

Lanet olsun, bunu düşünme!

Ödevi gönderdikten sonra, yengeci beslerim ve akvaryumunun özelliklerini kontrol ederim. Su sıcaklığı ve pH, bitki dağılımı, yiyecek çeşitleri. Mutlu olup olmadığını anlayamıyorum. Sadece 2,5 cm genişliğinde ve yerden 1,25 cm yüksekliğinde olduğu için bunu söylemek zor, ama yine de onun rahatı umurumda. O sadece küçük bir böcek olabilir, ama evinden çok uzaklarda olan küçük bir böcek.

Yeterince ilgilendiğimde, dolabıma koşup başka bir uzun kollu gömlek seçerek üstümü değiştiriyorum. Gözlerimi kapatıyorum, böylece ön kollarımdaki parıldayan orman yeşili pulları görmüyorum. Ellerim hafifçe titriyor.

Bu birlikte geçireceğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmemiz gerektiği için gerginim, ama hissedebildiğim tek şey kemiklerimi parçalayan bir umutsuzluk.

O gittikten sonra da mesajlarımızı okumaya devam edecek miyim acaba?

Jules: Seni her gün görmek istiyorum, tamam mı? Mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyorum.

Mack: Ben de.

Jules: Ve sadece rol yapabiliriz. Hiçbir şey olmamış gibi davranabiliriz. Evcilik oynayabiliriz. Her şey yolundaymış gibi davranabiliriz.

Mack: Rol yapabiliriz.

O da bunu kabul etti. Ama içten içe, numara yok.

Kapıdan çıkmadan önce masadan turuncu şişeyi alıp kapağını açtım ve avucuma tek bir mavi hap attım. Hapı ağzıma attım ve zorla yuttum. Neredeyse geri çıkacaktı ama boğazımdan aşağı kaydırmaya zorladım.

Olan oldu.

Merdivenlerden aşağı koşar adım inip, anahtarları elimde kahve dükkanına doğru yol alırım.

George'u uzun zamandır görmemiştim, ama şimdi onu özlediğimi, ona karşı hislerimin sıcak bir sevgiye dönüştüğünü fark ediyorum. Bu tamamen yeni bir duygu.

Yaklaştığımda, bana nazik bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Sade kahve mi, Jules? Her zamanki gibi mi?"

Bu sefer ben de gülümsüyorum. "Hayır, aslında. Mümkünse iki su lütfen."

O başını sallar, tezgahın arkasına uzanır ve su şişelerini bana doğru iter. "Arada bir değişiklik yapmak iyidir."

"Evet, sanırım öyle." Buruşuk banknotlarla ödeme yapıyorum, suyu alıyorum ve sonra arkanı dönüyorum. Ama bir şey beni durduruyor. Topuklarımda üzerinde geri dönüyorum. "Hey, George."

Kaşları yukarı kalkar. Muhtemelen onu şaşırtmışımdır, çünkü bu, benim başlattığım en uzun konuşmadır. "Evet, nasıl yardımcı olabilirim?"

Yüzümdeki saçları geriye itiyorum. "Sadece şunu söylemek istedim..." Boğazımı temizliyorum. "Sadece teşekkür etmek istedim. Beni kontrol ettiğin için. Bunun için hiç minnettarlığımı göstermedim, bu gerçekten çok kötü ve bencilceydi. Ama beni düşünmen çok düşünceliydi. Umursaman çok düşünceliydi. Çoğu insan umursamazken."

Yanaklarım kızarıırken, karnımda soğuk dalgalar hissediyorum. Başkalarıyla bu şekilde konuşmak benim için kolay değil.

Ama George yine nazik bir gülümsemeyle, gözlerinin kenarları kırışarak, “Sadece mutlu olmanı istiyorum Jules. Bir kızım var...” der. Sonra gülümsemesi kaybolur. “Bir kızım vardı.”

"Oh." Gözlerimi indirdim.

Bazen, söylenmeyenler söylenenlerden daha yüksek sesle konuşur. Kelimeler arasındaki sessizlik.

Sonra, daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum. Elimi uzatıp onun elinin üzerine koyuyorum.

Birkaç saniye öyle dururuz, sonra konuşurum. "Görüşürüz George." Sonra donakalırm ve bir kez daha dönerim. "Hey, bu arada... tabelanda ne yazıyor?"

George gözlerini kısa bir süre kapatır, sonra tezgahının üzerinde asılı olan Arapça yazılmış tabelaya bakar. "Mısırlı yazar Naguib Mahfouz'un bir sözü. *'Korku ölümü engellemez. Hayatı engeller.'* diyor."

Bölüm 29

Kendi umutsuzluğumuzun havuzunda yüzüyoruz; kederin havuzunda yüzüyoruz. Ve ayrıca Mack'e ait bir havuzda. Daha doğrusu, babasına ait bir havuzda.

Sadece ikimiz varız, doğduğumuz günkü gibi çıplak. Yukarıdaki takımyıldızların hikayeleri. Aşağıdaki suyun gizemleri.

Ve varlık ile hiçlik arasındaki ince çizgide, biz, çok viskoz yüzeyde yüzüyoruz.

"Sana bir hediye vermek istiyorum. Gitmeden önce," diyor Mack, başını bana doğru çevirirken küçük bir sıçrama sesi çıkarıyor.

Ben de dönüyor ve su yüzümün yanını okşuyor. Onun belirgin özelliklerini inceliyorum çünkü onları unutmak istemiyorum. Yüzünü inceliyorum çünkü içten içe, her ne kadar elimden kayıp gidecek olsa da, onun bana ve sadece bana ait olduğunu biliyorum. Yüzünü inceliyorum çünkü bu, onunla geçireceğim son birkaç andan biri olabilir. Ona tüm bunları söylemek istiyorum ama bu bizim anlaşmamız değil. Şu anda oynadığımız veda oyunu bu değil.

Bunun yerine, "Hediye ne?" diye soruyorum.

Eli saçlarıma uzanıyor, suda yüzen sarı dalgaları nazikçe okşuyor. Sanki bir parçam boşluğun ötesindeki onun bir parçasına uzanıyormuş gibi. "Mirasım," diyor sade bir şekilde.

Açık ağzıma sıçrayan su dalgasıyla boğuluyorum. "Anlamadım?" "Sana mirasımı vermek istiyorum. Ve daireyi. Ve kubbeli evi. Sahip olduğum tüm dünyevi mallar neredeyse sana ait. Öldüğümde bunları yanımda götüremem. Başka kime verebilirim ki?"

Kafamı sallıyorum. "Ben... ben..." Sesim kısılıyor. "Umutsuzluğun bizi ele geçirmesine izin vermeyeceğimizi söylemiştik, biliyorum. Ama bu her şeyi çok gerçekçi hale getiriyor. Paraya ihtiyacım yok, Mack. Belki daireye. Ve kubbeli eve. Seni hatırlamak için. Ama hayır... Parayı istemiyorum."

"Şehitlik yapma. Para benim hayatımı kurtardı. Senin hayatını da kurtarabilir. Ben artık burada olmadıgımda senin güvende olacağını bilmek istiyorum."

"Başka birine ver. Bağışla. Gerekirse yak."

"Gerçekten istemiyor musun? Çok para. Hayatının geri kalanında parmağını kıpırdatmana gerek kalmayacak kadar çok. Uzakta olsam bile sana bakmak istiyorum."

Eskiden sahip olduğum fantezilerimi düşünüyorum, eğer onlara fantezi denebilirse, odamda tek başıma kilitli kaldığım, her şeyin kapıma teslim edildiği, güvenli bir şekilde kilitli kaldığım fantezilerimi. Ama hayır, onun parasını alamam. Doğru gelmiyor.

"Başka biri bu parayı benden daha iyi kullanabilir. Bir gün düşünmeme izin ver, tamam mı? Bir şeyler bulacağım."

"Eğer istediğin buysa." Mack parmağını yanağımın kenarından aşağı doğru kaydırıyor ve arkasında ıslak bir iz bırakıyor.

Para konusu ve Mack'in gittiğinde geride bırakacağı izler, mideme iğne batırılmış gibi canımı sıkıyor. Konuyu değiştirmek için çaresizim, bu yüzden elini tutup kendime doğru çekiyorum. Hemen dikleşiyor ve şimdi suda duruyoruz.

Beni göğsüne çekiyor.

Ağlamak istiyorum, ama bunun yerine gülüyorum. "Oynamak ister misin?"

İki gün kaldı.

Mack'in vücudu beyaz kanepeye itilir ve benim vücudum onun vücudunun üzerine oturur. Çılgınca öpüşüyoruz ve elleri, sanki bir haritanın çizgilerini takip ediyormuş gibi göğüslerimi, karnımı ve kalçalarımı dolaşıyor. Son altı gündür yaptığımız tek şey bu. Kimsenin beni yargılama hakkı yok. Hayatımın aşkıyla son anlarımı başka nasıl geçirebilirim ki?

Sudan uzak durmamız daha iyi. Su çok daha fazla cazibe yaratıyor. Beni açlık hissiyle dolduruyor.

Kara bizi ayakta tutuyor. Kelimenin tam anlamıyla. Mecazi olarak. Metafizik olarak.

Kalçalarımı hareket ettirmeye başladığımda, pelvisimi onun ereksiyonuna sürtünce, ağzıma inleyerek ses çıkarır.

"Sen çok mükemmelsin," diyor dudaklarıma. "Sen benim her şeyimsin..."

Ama her şey yeterli değil, değil mi?

Sonra tekrar ağzımı alır ve ben daha sert iterim, onun penisinin tanga iç çamaşırımın ince kumaşı aracılığıyla içime girmesini istiyorum. Ama bunun mümkün olmadığını biliyorum.

Karar verdiğimiz bir diğer şey de seks yapmamaktır.

Bu riski almaya değmez. Hamile kalırsam ne olur? Olasılık düşük, ama imkansız değil. Tek başıma çocuk yetiştiremem.

Ama bu kısıtlama çok acı verici.

"Siktir, sikini istiyorum. O kadar büyük ve sert ki, onu sıkı amcığma sokmanı ve içime boşalana kadar üzerinde zıplamamı istiyorum," diyorum, parmaklarımla boynunun dibini kavrayarak, tüm kanepe sallanacak kadar agresif bir şekilde üzerinde zıplıyorum.

Bu geri sayımdan beri, ahlaksız davranışlarım daha da kötüleşti, iyileşmedi. Utanılacak bir durum yok. Kendini tutacak bir durum yok. Çünkü bir daha böyle bir şans olmayacak. O yüzden, iğrenç, kaba ve sürük olacaksam, bunu sonuna kadar yapacağım.

"*Siktir git Jules*," diye inler Mack. "İşimi çok zorlaştırıyorsun. İşimi çok zorlaştırıyorsun."

Belki ereksiyonundan bahsediyor. Belki başka bir şeyden bahsediyor.

Ama odanın ortasında tanıdık olmayan bir titreşim sesi duyulunca hareketlerim durur.

"O da ne?" Bakıyorum ve Mack'in telefonunda bir mesajın yandığını görüyorum.

Ama kim ona mesaj atmış olabilir ki? Benim dışımda kimseyle konuşmuyor ki. Kalçalarını sallayarak beni tekrar şortunun üzerine zıplatıyor. "Önemli değil, endişelenme."

Ama sonra telefonu tekrar titrer.

Endişeleniyorum. Her şey için endişeleniyorum.

Başını geriye doğru eğiyor, sonra telefonunun bulunduğu kol dayanağına uzanıp bildirimi sessize alıyor.

"Ee?" diye soruyorum umutla. "Kim o? Ailen mi? Kız kardeşin mi? Delaney'e planlarından bahsettin mi?"

Alnını ovuşturur, sonra elini yüzüne sürer. Parmaklarının arasındaki küçük ağları özellikle dikkatle incelerim. Bir daha asla göremeyeceğim ağlar.

"Hayır, onlardan biri değil. Bu... bu bir yabancı. Numaramı nasıl aldıklarını bile bilmiyorum."

İşaret parmağını göğüs kafesimin ortasına koyar, sonra dalgın dalgın meme uçlarımdan birine vurur.

Görüşüm bulanıklaşır, dokunuşuyla gözlerim ağırlaşır, ama kendimi gerçekliğe geri getiririm. "Bekle, beni böyle hipnotize edemezsin! Neden bir yabancı sana mesaj atıyor?"

Başka herhangi bir durumda, bir mesaj garip olmazdı. Ama bu normal bir durum değil. Ve o benden kasten kaçınıyor.

İçini çekiyor ve dudaklarının köşeleri hafifçe aşağı doğru eğiliyor. "İnsanlar mesajlaşır, bu her zaman olur."

Gözlerimi kısıyorum. "Yalan söylüyorsun. Bir şey saklıyorsun." Mack'i çok uzun süredir tanımıyorum, ama onunla geçirdiğim zaman o kadar acı verici bir şekilde samimi ki, kendimi onun her küçük mikro ifadesini okurken buluyorum.

Duraksıyor, çenesi titriyor. "Tamam. Tehdit mesajları alıyorum."

Şoktan dudaklarım açılır. "Ne!"

Ellerini kollarımda yukarı aşağı gezdirir. "Ama sana söylemek istemedim çünkü önemi yok. Saçmalıklar ve hiçbir anlamı yok. Olsa bile, iki gün sonra ne fark eder ki? Kırk sekiz saat sonra bunların hiçbirinin önemi kalmayacak. Hiçbirinin. Seni endişelendirmek istemedim. Ya da birlikte geçirdiğimiz zamanı bozmak. Anlaşmıştık." Kollarımı nazikçe iki yanından sıkar. "Hatırladın mı?"

Dişlerimi sıkarak, hem sinirli hem de korkmuş hissediyorum. Jason. Protestolar olduğunu, şu anda dünyada Mack gibi başkalarını arayan insanlar olduğunu söyledi. Ona zarar vermek isteyen insanlar.

"Tehditler ne diyor?"

"Son günlerimizi gerçekten böyle mi geçirmek istiyorsun, Jules?"

Ama bunu unutamıyorum. Endişem içimden gitmiyor. "Sadece söyle, sonra unuturum, söz veriyorum."

Muhtemelen yalan. Ama bilmem gerek.

"Beni bulmaya geldiklerini ve bulduklarında beni vuracaklarını söylediler."

Daireme çıkan merdivenleri ağır adımlarla çıkıyorum. Yorgunum, ama bu yeni bir şey değil. Yaptığım her şeyde zihnimin bir köşesinde görünmez bir saat geri sayıyor.

Geceleri Mack ve ben, ya havuzun merdivenlerinde, ya kanepesinde ya da tankında birbirimize sarılıp yatıyoruz. O beni o kadar sıkı sarıyor ki nefes alamayacağımdan korkuyorum.

Ama onunla birlikteyken her zaman nefes alabiliyorum. Kabuslar. Rüyalar. Nefes darlığı. Onunla birlikteyken hepsi yok oluyor.

Ama daireme dönmeliyim. Yoğun, keskin duygulardan kurtulmam lazım. Sadece kontrol etmek için bile olsa. Aslında, Jason'a güvenmiyorum. Çok garip davranıyor. Mack'in ayrılmasıyla hayatımda önemi on kat artan, bakımımıdaki küçük yengeçten bahsetmiyorum bile.

Ancak, merdiven boşluğundan katımın kapısını açtığımda, anında pişman oldum.

Çünkü beni bekleyen Jason değil. Annem.

Siktir. İki, üç, dört kez siktir.

Keşke kapıyı daha sessizce açmaya özen göstersem, o zaman arkamı dönüp merdivenlerden aşağı koşarak kaçabilirdim.

Ama o çoktan başını çevirmiş, çıkış tabelasının altındaki giriş kapısında beni görmüştü.

"Affedersiniz!" Uçakları yönlendirir gibi ellerini başının üzerinde salladı. "Neredeydin sen? Annem için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

İçimde bir kasırğa kopsa da kendimi içten içe sakinleştiriyorum.

Anlamayacaktır ve ona söyleyemezsin.

Mack böyle görünmese bile, birkaç gün içinde bir geçitten kaybolmasa bile, sokakta onun varlığını protesto eden insanlar kasabamıza yaklaşmasa bile, ben de o canavarlardan biri olmasam bile, tüm bunlar gerçek olmasa bile... Yine de anneme olanları anlatmazdım.

Kapıya vardığımda, annem ellerini beline koymuş, sabırsızlıkla ayağını yere vuruyor.

"Merhaba anne." Kilitlerle uğraşıyorum ama sonunda omzumla kapıyı iterek açıyorum.

Ben içeri adımımı atmadan, annem içeri daldı.

"İçeri gel," diye mırıldanıyorum ve çantamı kanepeye bırakıyorum. "Ne yapabilirim? Hadi ama anne, bunu burada yapmak zorunda mısın?"

Bir paket sigarayı açıp bir tane çıkarıyor. Fuşya rujlu dudaklarına bir sigara asarken çakmağını çıkarıyor, dar silindirin ucu soluk pembe bir iz bırakıyor. "Ne?" diyor sigaranın ucunu yakıp. "Beni zayıf tutuyor."

Tabii ki onun için önemli olan budur. Ve görünüşümü ondan aldığım da doğru. O da uzun boylu ve zayıf, sarı saçlı, şimdi doğal olarak grileşmiş, ama tabii ki boyatıyor. O da estetik yaptırdı, bazıları iyi, bazıları o kadar iyi değil. Modellik işlerimden elde ettiğim parayla tüm faturaları ödemekten vazgeçtiğimde, düzensiz Botox ve pek iyi olmayan dolgu maddeleri kullanmaya başladı, bu da ona kalıcı bir somurtkan yüz ifade kazandırdı.

Derin bir nefes alır, sonra bana doğru gri bir duman bulutu üfler. Elimi sallayarak başımı sallatır ve öksürürüm.

Ama o konuşmaya devam ediyor. "Sana bir haberim var Jules. Kötü bir haber."

Yine kötü haber. Bu noktada artık buna duyarsızlaştığımdan endişeleniyorum. "Tamam, neymiş?"

"Kanserim."

Bu sözler beni sarsıyor, ama o açıkça söylüyor. Bir nefes daha sigara içiyor.

"N-ne?" diye kekeliyorum. Odayı, sanki bir çıkış kapısı falan arıyormuşum gibi gözlerimle tarıyorum. Sanki kaçabileceğim bir yer varmış gibi. "İyi olacak mısın? Ne tür bir kanser?"

Başka ne soracağımı bilmiyorum.

"Kemik." Omuzlarını silkiyor. Kansere yakalanmış biri için oldukça kayıtsız davranıyor. "Doktor, tedavinin işe yarama ihtimalinin yüzde elli olduğunu söylüyor."

İstemesem de, gözlerimin köşeleri hemen yaşlarla doldu. Başımı salladım, ellerimi ağzıma götürdüm. "Anne! Kanserliysen sigara içemezsin. Söndür şunu!" Ona doğru atıldım, ama o elini çekip uzaklaştırdı.

"Bana kendini beğenmişlik yapma, Juliet. Her zaman kendini diğerlerinden üstün görmüşsündür. Bir iki sigara içsem ne olur? Ya sevdiğin şeyi yaparken ölürsün, ya da nefret ettiğin şeyi yaparken ölürsün. Her iki durumda da ölürsün."

Ellerimi belime koyarak meydan okurcasına, "Birazcık denesen olmaz mı? Benim için? Kızın için?"

Elini salladı. "Bu kadar muhtaç olma. Ve her şeyi kendine bağlama. Bu *benim* kanser teşhisim. Bir kez olsun benim için bir şey yapsan olmaz mı?"

Bu sözler beni sarsar. Hayatım boyunca yaptığım şeylerin çoğu onun içindi. Çocukluğumu, gençliğimi, yetişkinliğimin ilk yıllarını boşa harcadım. Hep onu korumak için. Kendi güvenliğini feda ederek.

Keşke umursamayan bir kayıtsızlığa sahip olabilseydim. Ama hala umursuyorum.

O hiç umursamasa bile.

Cevap verecek bir şeyim yok, bu yüzden başımı sallıyorum. "Yengecimi beslemem lazım," diyorum sessizce ve yatağımın karşısındaki akvaryuma doğru yürüyorum.

Annem, arkasında bir duman bulutu bırakarak peşimden gelir. Ben dikkatlice donmuş kril, kurutulmuş meyve ve peletleri verirken, o öne eğilir ve gözlerini kısar. Küçük yengeç kayanın üzerine koşar ve yiyeceği kapar.

"Yengeç, ha? Eskiden sahip olduğun balığı hatırlıyor musun?"

Ona bakıyorum. "Evet, babamın eyalet fuarında benim için kazandığı balık."

Annem gülümser ve sigarasından bir nefes daha çeker. "O balığa takıntılıydın. Öldüğünü söylediğimde ağladın, ağladın, ağladın."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Geçici bir kucaklaşma. Babamın adı geçtiğinde bile göğsümde bir hüzün hissediyorum. Her zaman böyle olur. "Tabii ki ağladım. Babamın vefat etmeden önce bana bıraktığı son şeydi. Benim için çok değerliydi."

Elini salladı. "Hala eskisi kadar dramatiksindir. O aptal balığı tuvalete attım. Öyle öldü."

Şok dalgası vücudumu sarar. "Pardon? Onu akvaryumun üstünde yüzerken bulduğunu söylemiştin."

"Aynı şey. Aynı fark."

"Aynı şey *değil*. O balığı seviyordum. Neden böyle bir şey yaptın? Aklını kaçıran neydi?"

Annem bana sert bir bakış attı, sonra akvaryumun kenarına kül döktü, şimdi küçük gri lekeler yüzeyde yüzüyordu. Hızla bir ağ alıp onları çıkardım.

"Yapmak zorundaydım! O balığa o kadar takıntılıydın ki, bu sağlıklı değildi. Bütün gün odanda o şeyle vakit geçirip, somurtup ağlıyordun. Somurtup ağlıyordun. Ne yapmam gerekiyordu? Senin için seçmeler ayarlamıştım."

"Babam yeni ölmüştü! Dalga mı geçiyorsun? *Üzgündüm* anne. Tabii ki somurtup ağlıyordum."

Omuzlarını silkiliyor. "Oh, lütfen. Sen sekiz yaşındaydın. Üzüntünün ne demek olduğunu bile bilmiyordun. Ayrıca, işe yaradı, değil mi? Odandan çıktın. Hatta ilk çekimini bile ayarladın. Yani, aptal balığını attığım için bana teşekkür etmelisin. Seni doğuran annene bu kadar nankörlük ettiğini bir düşün. Senin için her şeyi feda eden... *kanser olan annene*."

"Kanser misin sen?" diye soruyorum.

Kalçam yana doğru, bacağıma dışarı doğru. O ve ben tam olarak aynı duruşta duruyoruz, gelecekteki bir ayna görüntüsü gibi. Ama o ne kadar inanırsa inansın, ben onun yansıması *değilim*. Bu kadının vücudundan çıkmış olmam bile şaşırtıcı.

Kendi vücudumu düşünüyorum. Kollarımdaki pulları. Şimdi biraz soluyorlar, çok az. Dokunarak yok oluyorlar, mücevher gibi parlayan yeşil renk matlaşıyor ve pul pul dökülüyor.

Ona asla gösteremem. Asla kabul etmez. İlaç alsam da almasam da, güzel kalsam da kalmasam da, beni asla kabul edemez.

Ve kimse sonsuza kadar güzel kalamaz.

Bir kirpi gibi, bu acı gerçek, vücudumun içindeki bir şeyi kendi içine dönmeye zorluyor. Sanki tekrar saklanmak istiyorum, sanki dışımdaki zırh beni tekrar korumak istiyor. Eskiden cesur olan Jules, aşkı bulan Jules, şehrin sokaklarında yürüyen Jules, o artık yok. Rüzgarda bir duman bulutu gibi yok oluyor.

Hiçbir yerde güvende değilim. Ama dışarıda, başka hiçbir yerde olmadığım kadar güvende değilim.

Şimdi bu, her zamankinden daha doğru.

Cebimde telefonum çalmaya başlıyor.

Onun önünde telefona cevap vermem mümkün değil.

"Şimdi gitmelisin anne," diyorum, gözlerimin iç köşeleri kızarana kadar gözlerimi ovuşturuyorum.

"Ne? Beni kovuyor musun? Kendi anneni mi?"

Omuzlarından iterek onu dışarı çıkarıyorum.

"Çek ellerini üzerimden!" diye bağırıyor, beni silkmeye çalışıyor, ama ben eskisine göre fiziksel olarak daha güçlüyüm.

Ve cebimde çalan telefonun sesi endişemi daha da artırıyor. Sonunda, bir kez daha itip kapıyı çarparak, o gitti.

Ancak rahatlamak için vaktim yok.

Ŗu anda başım dönüyor. Bu bilgi üzerime bir ton tuğla gibi   kt . Ama bununla başa çıkabilirim, değil mi? Başka sürprizler olmazsa. Hayatım dediğim bu sallantılı Jenga kulesinin üzerine başka bir Ŗey eklenmezse.

Ama sonra cebimden telefonu çıkarıp ekranda tanıdık bir yüzün görüntülü arama istediğini görüyorum.

Cevap veriyorum. "Joe?"

Bölüm 30

AverageJoeGuy . İyi görünmüyor. Hiçbir zaman iyi görünmemişti, ama özellikle şimdi, gerçekten iyi görünmüyor. Yüzü solgun beyaz, gözleri kırmızı ve cam gibi. Ve gözyaşları var. Yüzünden akanlar kesinlikle gözyaşları.

"Alo? Joe? İyi misin?" He m e n konuşmaya başlamayınca soruyorum.

Ama o, başını sağa sola sarsarak hayır anlamında sallıyor. "Hayır, iyi değil misin?"

"Ölü," diyor, sesi garip bir şekilde düz. "Ölü mü?" diye soruyorum, endişelenerek. "Kim öldü?"

"Her şey öldü. Her şey. Gitti. Boş. Öldü. İçeride."

Yüzümü buruşturarak, onun söylediklerini anlamaya çalışıyorum. "İçinde ölü mü? İçinde biri mi ölü?"

Başını sallıyor. "Haplar."

Şişemin durduğu masaya bakıyorum. "Haplar ne olacak?" "Seni öldürecekler. Ama dışarıdan değil."

"Haplar seni içten öldürecek mi?" diye açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum.

Konuşmaya çalışıyor, ama dudakları titriyor, yüzünden gözyaşları akıyor, yüzü maraton koşmuş gibi kıpkırmızı. "Benden geriye hiçbir şey kalmadı."

"Peki, ben... Yardımcı olabilir miyim?" Kekeliyorum, ama başka ne yapabilirim ki?

Kafasını sallıyor, elini yüzündeki ıslaklığı silmek için uzatıyor. "Benim için çok geç. Yıllardır kullanıyorum. Çok uzun zamandır. Çok uzun zamandır. Ama... ama senin için çok geç değil..."

Sesim çılgınca çıkıyor. "Joe, buraya gelebilir misin? Tekrar görüşebilir miyiz? Daha fazlasını bilmem lazım..."

"Protestolar... geliyorlar... yarın..." Sonra görüntüsü aniden kaybolur, telefon yere düşer, ekranda sadece yatay bir siyah çizgi kalır.

"Yarın ne demek? Joe!" Ama sonra hat kesildi.

O gitmiş.

Bir şey daha var.

Tek bir şey daha gerekiyor.

Ve içimdeki bir şey birdenbire patlar.

Mack telefonumu arıyor ama ben cevap vermiyorum.

Çünkü şimdi yeni şüphelerim var.

Belki de tehditlerin sebebi benim.

Benim yüzümden tehlike altında. En savunmasız olduğu bir zamanda tehlike altında. Portalin açılmasından sadece birkaç gün önce.

Şu anda bilgisayarımın başındayım. Freemont Aquariumaniacs Forumuna geri dönene kadar sabırsızlıkla klavyeye basıyorum.

FishKiller1234. Kim bu ve nereye gitti? Arama ubuğuna adını yazıyorum ama hiçbir hesap çıkmıyor.

Ama eski gönderileri hala orada.

Ben tıklıyorum tıklıyorum hepsini tüm
blahblahblah, hepsini tüm balıkları canavarları, falanfilan,
onlar aramızda dolaşıyorlar.

Sonra bir bağlantı görüyorum. Onun Facebook grubuna giden bağlantılar. Bağlantıya tıklıyorum, umarım bu bir tür gizli virüs değildir.

Neyse ki öyle değil. Bunun yerine, beni bir Facebook grubuna yönlendiriyor.

Balık Canavarlarına Karşı Tanrısal İnsanlar

Bu grubun on binlerce yesi var, bu da beni çok şaşırtıyor. Gönderiler agresif bir üslupta.

ocuklarımın bu balık ucubelerine maruz kalmasını istemiyorum.

Ebeveynler olarak, tüm balık ucubelerini ortadan kaldırmak bizim ahlaki görevimizdir. Çocuklar tehlikede!

Tüm balık canavarlarını öldürün!

Tüylerim diken diken oldu. Görünüşe göre, balık canavarlarına karşı mücadele eden grup gerçek ve giderek büyüyor.

Biraz aşağı kaydırıldığında, apartman binası gibi görünen bir binanın önünde yapılan bir protesto gösterisini gösteren bir albümle karşılaşıyorum. İnsanlar, çoğu aynı şiddet içeren ifadelerin yazılı olduğu pankartlar tutuyorlar.

Ve sonra, olduğum yerde donup kalıyorum. Fotoğraflardan birinde tanıdık bir yüz görüyorum. Dr. Hammer.

Pankartında "*Tüm balık canavarlarını yok edin*" yazıyor.

Aklımda, pizzacıda onunla tanıştığım an canlanıyor.

Ben forumlarınızdaki aşırılık yanlılarından biri değilim. Balık insanları yok etmeye çalışmıyorum. Sadece çözümler sunuyorum. Doğru forma geri dönülmesini. Hepsi bu.

Ama tam da bunu yapmaya çalışıyor. Ve ben bunu göremeyecek kadar aptaldım. Ve şimdi Mack tehlikede, şüphesiz benim aptalca seçimlerim yüzünden. Benim aracılığım olmadan onu başka kim bulabilir ki? Takip mi ediliyorum? Telefonum dinleniyor mu?

Sayfayı kaydırıyorum ve gelecekteki protestoların tarihleri ve yerleri yan panelde listeleniyor. Bu bilgileri aldığım da burun deliklerim genişliyor.

Joe'nun dediği gibi, yakında buraya gelecekler. Benim şehrim.

Kendimi çok fazla kaptırmamaya çalışıyorum. Damarlarımda dolaşan mutlak nefret yeni bir şey değil, ama yeniden canlandı.

Mack'ten uzak durursam, o kaçabilir. Kimse onu bana kadar izlemediği sürece. Birisi zaten izini sürdü, ama çok az zaman kaldı.

Ve hapları alırsam, içimden öleceğim.

Hapları almazsam, kim bilir ne tür bir tehlikeye gireceğim? Başkalarını ne tür bir tehlikeye sokabileceğimi kim bilir?

Ve sonra... ve sonra portal var.

Belki benden daha iyi bir insan gitmeye cesaret edebilir. Belki daha iyi bir insan, hayatında sahip olacağı tek aşkı takip etme fırsatını kaçırmaz.

Ama ben daha iyi bir insan değilim. Ben bir korkakım.

Ben bir korkakım ve kendi annem bile beni sevmiyor. Dönüşüm olduğunda da beni sevmeyecek. Dönüşüm olmadığında da beni sevmeyecek.

Dr. Hammer bizi yok etmek mi istiyor?

Önce kendimi ortadan kaldırırsam olmaz.

Dışarıda ölmekle içerde ölmek arasında ne fark var ki? Dışım ve içim hiçbir zaman birbirine bağlı olmadı ki

Telefonumu alıp, zorlukla yutkunarak Mack'e son mesajımı yazıyorum. Ben ona gitmezsem, o da bana gelemmez. Gün ışığında görünemez. Bu çok riskli. Özellikle de protestocular dışarıdayken. Ve o, portala çok yakın. Bu yüzden ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Jules: Seni seviyorum. Sevdiğim tek kişi sensin. Sevdiğim tek kişi de sen olacaksın. Ama bitti. Ve böylesi daha iyi.

Dr. Hammer, hapları asla bir kerede almamamı söyledi.

Sarhoş gibi sendeleyerek masama doğru yürüdüm, oradaki turuncu şişeyi aldım ve tüm hapları boğazıma attım, acı tozu çiğnerken öksürdüm ve boğazım kaşındı.

Birkaç dakika sonra, her şey kaybolur.

Bölüm 31

Bir şeyler ters. Çok ters.

Bang, bang, bang, bang, bang!

Gözlerim açılıyor ama göremiyorum. Ne kadar zaman geçti? Neredeyim?

Ağzımı siliyorum ve yanağımda kurumuş salya var.

Elimi gözlerimin önüne uzatıyorum ve sanki bir yabancının koluymuş gibi görüyorum. Sanki daha önce hiç görmemişim gibi. Başımı eğiyorum, parmaklarımı yumruk yapıyorum.

Hiçbir şey.

Hiçbir his ya da ses sersemliğimi delip geçmiyor.

Uyuşmuşum. Masaya sabitlenmiş, anestezi uygulanmış

bir hasta gibi. *Bang, bang, bang, bang, bang!*

Yüksek sesli gürültü devam ediyor, ama beynim bunu kabul etmiyor. Uzak bir evrende duyulan küçük bir vızıltıdan başka bir şey değil. Sessiz ve sönük.

Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek, bakış açım ileri geri sallanarak, dizlerim titreyerek ayağa kalkıyorum.

Sonra kollarımı açtım ve başımı geriye doğru eğdim.

Ve vücudumu daire şeklinde döndürdüm.

Etrafımda hareket var, ama ben gerçekten burada değilim. Kimse

b

ur Ben yokum.

ad *Hoşça kal.*

a Kapı açılır ve tanıdığım bir kişi karşımda durmaktadır. Ama o bir

de

gi

l.

bir insan... hayır... o başka bir şey.

Ağız büyük ve geniş hareket ediyor, ama kulağıma hiçbir ses ulaşmıyor, sadece sürekli sessiz, çınlayan bir uğultu.

Dairemin içinde koşuşturuyor, ama ben hala ortada duruyorum.

Dönüyor, dönüyor, dönüyor.

Masadan ilaç şişesini aldı.

Ve sonra anılar, duvarın çatlaklarından gizlice giren küçük bir fare gibi beynimin derinliklerinden sızmaya başlar.

O hapları aldım.

Hepsini aldım.

Çünkü kendimi yok etmek istedim.

Gözlerim dolmaya başlar... ama yavaşça daireler çizmekten başka bir şey yapamam. Yüzümden ıslaklık damlar, cildime yapışır, yere düşer.

Ve sonra ben de düşüyorum.

Kafam tuvaletin üzerinde, nefes nefese, bağırsaklarım klozete sıçramış halde kendime geliyorum.

"Jules, beni duyuyor musun? Jules?"

Ses ilk başta yankılanıyor ama sonra kristal berraklığında bana çarpıyor.

Jules, bana geri dön. Yemin ederim, Jules. Geri dön!

Roket gibi hızla oturuyorum. "Mack. Aman Tanrım. Mack."

Saçımı tutuyor ve sırtımı ovuyor. Kaşları çatılmış, gözleri köşelerinden aşağı sarkmış. Bu bakışı tanıyorum. Üzüntü. Umutsuzluk. "Tanrıya şükür geri dönmüşsün," diyor ve beni göğsüne şiddetle çekerek göğsüne çekiyor, o kadar sıkı sarılıyor ki kaburgalarımı kıracak diye korkuyorum.

Ama o gece olanları bir araya getirmeye başladıkça kalbim hızla atmaya başlıyor. "Burada ne yapıyorsun?" diyorum, ama sesim sadece bir inilti, dirseklerim

dirseklerimle kollarını itiyorum. "Burada olamazsın. Delisin. Protestocular."

Ellerimi yumruk yapıp, yer yok olmasına ve etrafımda neredeyse hiçbir şey hissetmememe rağmen, tüm gücümle göğsüne vuruyorum.

Ama o beni bir battaniye gibi örter, banyo zeminine oturur. "Başka seçeneğim yoktu. Gelmek zorundaydım."

"Seni kimse görmedi mi?"

"Evet." Beni ileri geri sallıyor. "Gördülerse de umurumda değil."

Ona yaslanıyorum, nefesim artık rahatlıyor. Onu gördüler, ama o burada ve hayatta. "O zaman tüm hapları kustun mu?"

"Hepsini. Ne düşünüyordun sen?"

İç çekiyorum. "Düşündüm ki... Seninle hissedemiyorsam, bir şey hissetmenin ne anlamı var?"

Beni daha sıkı sarar. "Benimle gel. Lütfen. Benimle gel."

Ama başımı sallıyorum. "Daha fazla zamanım olsaydı. Eğer içimdeki bu korkuyu yenebilseydim... Bu çok fazla..." Konuşurken hıçkırıyorum. "Ve sen tehlikedesin, burada tehlikedesin."

"Artık kimse beni almaya gelmeyecek. Artık kimse beni almaya gelmeyecek." Bu bir yalan. Gelecekler.

Saçımı nazikçe okşayarak beni susturur, tekrar sallanmaya başlar. "Seni tekrar bulacağım. Hangi evrende olursa olsun. Ya da hangi zamanda olursa olsun. Senin için geri döneceğim. Sana söz veriyorum." Saçımı yüzümden çeker. "Seni bu dünyada buldum. Başka bir dünyada da bulabilirim. Bu son değil."

Başımı ona çevirip onu öpmek istiyorum. Kahretsin, ona her şeyi yapmak istiyorum. Ve gözlerinin dudaklarıma odaklanmasından, onun da beni öpmek istediği açık.

"Hayır! Beni öpme, az önce kustum!"

Alnını alnıma dayadı ve kıkırdadı.

İlk başta, duygularım çok yoğun olduğu için gülemiyorum, ama sonra ben de gülüyorum. Ve kısa süre sonra, omuzlarımız titreyerek birlikte gülüyoruz.

"Sen benim tekimsin. Nerede olursam olayım, sen nerede olursan ol, her zaman sen olacaksın."

Yutkunup başımı sallarım.

Sonra başımı yana çeviriyorum. "Mack. Duydun mu?"

Bölüm 32

Oturma odamdan, botların çıkardığı belirgin ses geliyor.

Mack ve ben olduğumuz yerde donup kalıyoruz. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Çünkü kesinlikle biri dairemde. Ve... büyük olasılıkla Mack için buradalar. Tehlikedeyiz.

Plan yapmaya vakit bile kalmadan, banyo kapısı açılır ve karşımızda duran kişi...

"Jason?" diye soruyorum. "Jason, burada ne işin var? Ve," diyorum, sesim temkinli ve yavaş, "neden silahını öyle çıkardın? Jason, silahı kaldır."

Mack'in önüne yavaşça geçtim, ama benden çok daha iri birini nasıl saklayabileceğimi bilmiyordum.

Kalbim göğsümde titriyor.

"Bu lanet olası ucube de kim? Şu anda dışarıda bu adamın ölmesini isteyen bir sürü insan var," diyor Jason, silahını Mack ve bana doğru sallayarak. "Ben de dahil."

"Açıklayayım. Düşündüğün gibi değil," diyorum, ayağa kalkabilmek için ayak bileklerime ve dizlerime yavaşça baskı uyguluyorum.

Gerçek şu ki, tüm bunları nasıl açıklayabileceğimi hiç bilmiyorum, ama biraz zaman kazanabilirsem, belki Mack'i buradan çıkarmak için onun dikkatini yeterince dağıtabilirim.

"Otur lan!" diye bağırıyor.

Tamam, ya da belki de hayır. Kollarımı kaldırdım, geriye doğru sendeledim ve yere düştüm.

"Bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum. Seni izliyordum ve bana yalan söyleme. Gerçeği biliyorum. Evine kamera yerleştirdim Jules. Ve onu gördüm..." Silahını tekrar Mack'e doğru salladı. "Bu *ucube herifin* buraya sanki burası onunmuş gibi girdiğini gördüm! Sana dokundu ve... ve..."

"Daireme kamera mı yerleştirdin? Jason, ne halt ediyorsun?" Tepkisel sözler ağızımdan çıkmadan önce durduramadım.

Jason somurtarak, "Evet, doğru. Bu şehirde ne istersem yaparım, beni durdurmak için ne yapacaksın? Polisi mi çağıracaksın? Yasa benim tarafımda. Senin evinin anahtarı da bende. Yıllardır buraya girip çıkıyorum. Seni gözetliyorum. Ve her şey yolunda gidiyordu... ta ki sen *ayrılmaya* başlayana kadar."

Kilitlerimin beni sadece içeride tuttuğu hiç aklıma gelmemişti. Başkalarını dışarıda tutmuyorlardı.

Mack hareket etmek için yerinden kalkarken başımı sallayıp elini tuttum.

Mack'in güçlü olduğunu biliyorum, ama silahlı çılgın bir adamla mücadele etmesine izin vermem.

"Tamam, sindirmem gereken çok fazla bilgi var," diyorum, ortamı hafifletmeye çalışarak. Yeni strateji. "Neden silahı indirip konuşmuyoruz?"

Ama Jason başını sallar. "Hayır, hiçbir şey konuşmayacağız. Çekil yolumdan Jules. Çünkü bu lanet canavarın kafasını uçurmak üzereyim. Sonra bana teşekkür edersin."

Sonra Mack elime dokunur ve başını neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe sallar.

Savaşacak.

"Hayır!" diye
bağıriyorum.

Ama o çoktan harekete geçmiştir, havaya sıçrayarak kasları dalgalanır. Avını yakalayan bir köpekbalığının zarif yay çizgisi.

Jason'ın üzerine atlar ve ikisi yere düşer, silah için mücadele ederler. Silahlar ateşlenir ve ben yere düşerim.

Gözlerimin üstünden kolumu kaldırıyorum. Ona vurmuş. "Hayır..." diye inliyorum.

O yerde yatıyor. Kanlar saçılmış. Mack'in göğsünden bir kurşun geçiyor. Jason silahıyla.

O silahı kullanacağını hep biliyordum.

Titriyorum. İçim paramparça.

Ama bu şekilde ölmeyeceğim.

"Jason." Sesim, kara tahta üzerinde tırnaklar gibi. "Seni öldüreceğim."

Korkusuzca ayağa kalktığımda, şaşırmış görünüyor. Bunu beklemiyordu. Silahını kaldırıyor, elleri titriyor, ama sonra vazgeçiyor, silahı bırakıyor ve kaçıyor.

"Kaçamazsın!" diye bağıriyorum.

Masayı geçip üzerinden bir şey alıyorum. Jason kapıma ulaşmadan üzerine atlıyorum, vücuduna çarpıyorum, kollarımı mengene gibi boynuna doluyorum.

Gerçekten eskisinden daha

güçlüyüm. Bu dönüşümün etkisi.

Biliyorum.

Masadan aldığım, üzerinde sivri uçlu küçük anahtarlığı ellerimle sıkıca kavrarım.

Dengesini kaybedip yere düşene kadar kaburgalarının yan tarafına tekme atıyorum.

Sonraki hareketler tamamen içgüdüsel. Yaptıklarımın artılarını ve eksilerini tartacak zaman yok.

Sadece yaşam ya da ölüm

var. Ve ben yaşamı

seçiyorum.

Ama onun için ölüm olacak.

Tüm gücümle elimi geriye doğru sallayıp boynunun yan tarafına sertçe vuruyorum. Anahtarlığımdaki sivri uçlu kısmı boynunu deliyor. Onu geri çekiyorum. Bu his midemi bulandırıyor, ama ondan kan fişkırıyor.

"Ugh... ghmmm." Boğuk sesler çıkarıyor, aslında hırıltı gibi.

Nefesim kesildi. Elimdeki anahtarlığa bakıyorum.

Siktir. Ama önemli değil. Hiçbiri önemli değil. Önemli olan Mack.

Mack, banyomun zemininde kanlar içinde yatıyor, kurşunlarla delik deşik.

Masadan telefonumu alıp, akvaryumumdaki yengeçim Bug'a veda etmek için bir kez daha bakıyorum. *Umarım bir gün onu tekrar görürüm ama nedense bundan şüpheliyim.* Banyoda Mack'in yanına koşuyorum. O ayağa kalkmaya çalışıyor

ama başaramıyor. Kırmızı kan yaralarından, uyluğundan, omzundan... kalbinden akıyor. Görünür durumda. Tanrım, umarım kalbi değildir.

Artık korkmuyorum. Ben korkak değilim. Onu kurtaracağım.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. "Otuz beş dakikamız var ve" — telefonuma bakıyorum — "portal açılana kadar yirmi üç saniye."

Zayıf bir şekilde başını sallıyor. "Bitti Jules. Asla zamanında yetişemeyiz. Ben..."

Kolumu onun kolunun altına sokup kendimi yerden kaldırıyorum. "Kapa çeneni, Mack." Bana tutunurken sendeliyor ama onu iki ayağı üzerinde durduruyorum.

Şey, neredeyse. Uyluk kemiğindeki kurşun nedeniyle sağ bacağına basamıyor, ama yine de ortalama bir insandan daha güçlü.

Ben de öyle.

Oturma odasından geçerek, yerde inleyen Jason'ın yanından geçiyorum. "Gözlerini kapat," diyorum ona geçerken.

"Jules..." diye nefes nefese konuşuyor. "Bunu yaparsan yaralanırsın... buna... değmez..."

"Böyle konuşmaya devam edersen," diyorum, bizi dairemizin kapısından içeri iterek ve onu çıkış merdivenlerine doğru sürükleyerek, "seni kara deliğe atmak zorunda kalacağım."

Bu spiral merdiveni o kadar çok kez çıktım ki, gözlerim kapalıyken bile basamakları sayarak çıkabiliyorum. Kaslarım ağrıyor ve göğsüm nefes nefese. Kollarımdaki koyu yeşil pullar şimdi parlıyor. İçimdeki bir şey canlanıyor.

Dışarı çıktığımızda, caddede toplanan kalabalığa kendimi hazırlıyorum. Tahta levhalara pankartlar asmış, kaldırımında ayaklarıyla yukarı aşağı zıplayan insanlar. Öfkeli yumruklarını havaya kaldırmış, saflık, erkekler ve kadınlar hakkında sloganlar atan insanlar.

Siktir. Öleceğiz.

"Ölmeyeceksin," diye fısıldıyorum. "Ölmeyeceksin."

Hâlâ binamın yanındaki çıkışın çıkıntısı altında saklanıyoruz, sokak dar ve karanlık, George'un dükkanı görünüyor.

George. Onu gördüğüm tüm anları düşünüyorum. Nazik gülümsemesi. Bitmek bilmeyen nezaketi.

Keşke her şeyi farklı yapabilseydim. Yapabilseydim, yapardım.

Ama bunun için artık çok geç. Şimdi ileriye doğru hareket etme zamanı.

Beynim, binanın yan tarafında, George'un dükkanının arkasındaki sokakta park etmiş arabama giden en hızlı yolu hesaplıyor.

dükkanının hemen karşısındaki ara sokakta park edilmiş olan

"Ya şimdi ya da asla."

Mack hafifçe başını sallar, nefesi kulaklarımda ağırlaşır, vücudu omuzlarıma daha da ağır basar.

Açık alana çıkıyoruz.

Gözler bize çevrilir ve insanlar sanki beyinleri tam olarak neye baktıklarını hesaplıyormuş gibi garip yüz ifadeleri yaparlar. Anlamaları sadece birkaç saniye meselesi olduğunu biliyorum.

"Neredeyse vardık," diye nefes nefese söylüyorum. "Onlara bakma." Kaldırıma doğru koşuyoruz ve araba görünüyor. "Vay, o da ne?" Bir adam bizi işaret ediyor.

"Bahse girerim TikTok'tan bir şeydir," diyor biri.

"Bu TikTok olayı değil, bu bir balık canavarı! Balık canavarı!" diye bağırır başka biri.

"Oh, lanet olsun." Neredeyse düşüyordum. Bacaklarımı olabildiğince hızlı hareket ettirmeye çalışıyorum.

Şimdi arabaya binmeliyiz.

Elinde bir levha tutan bir adam dikkatimi çekiyor. Koşarak kaçıyor ve arkasında diğerleri de onu takip ediyor. Bizi koruyamayacağım. İkimizi de.

"Çekil yolumdan!" Birini dirsekleyerek itip yolcu kapısına ulaşıyorum.

Adam tüm gücüyle koşuyor. İşte bu. Bizi öldürecek. Mack'i ve kendimi arabaya ne kadar çabuk sürüklesem de, asla başaramayız.

"Seni öldüreceğim, lanet olası balık canavarı!" Kalabalığın gürültüsüne rağmen adamın sesi duyuluyor.

Yerimde durup ona dönerek donakalırım, çünkü önümde ölümcül bir kader dalı uzanmaktadır.

Adam neredeyse buraya geldi, gözlerimi kapatıyorum, başımı Mack'in neredeyse cansız bedenine doğru eğiyorum ve en kötüsüne hazırlanıyorum.

Ama sonra... hiçbir şey

olmaz. "Git! Hemen

git!"

Sesle gözlerim açılır. "George!"

Nefes veririm. "Aman Tanrım!"

George adamı kollarından tutmuş, vahşi bir at gibi geri çekiyor. "Acele et!"

Kafamı sallıyorum, kapıyı bulana kadar kapıyı tırmalıyorum. Mack'i arabaya bindirmeye yardım ediyorum. Onu tutmaktan kollarım uyuşmuş. İnci gibi opal rengi soluk bir beyaza dönüşüyor. Vücudundan akan kan ise bununla tezat oluşturuyor.

Kapıyı kapatmadan önce George'un gözlerine bir kez daha bakıyorum. Bana başını sallıyor, ben de ona başımı sallıyorum.

Sonra ön camdan dışarıya bakıyorum.

"Şimdi ölme," diyorum Mack'e. "Yirmi dokuz dakikamız var. Yirmi dokuz lanet dakikayı dayanabilir misin?"

Arabanın motoru çalışıyor ve ben pedala basıyorum, ön camdan içeriye bakmak için toplanmış insanları iterek.

Ama ben ciddiym ve onları ezip geçeceğim.

"Çekilin yolumdan!" diye bağıryorum, sanki direksiyona daha sert vurursam kornanın sesi daha yüksek çıkacakmış gibi kornaya basıyorum.

Zamanımız azalıyor.

Ve ben kalabalığın içinden geçerken insanlar Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor.

Nereye gittiğimizi bilmek için GPS'e ihtiyacım yok. Yön duygum her zaman keskin olmuştur, özellikle de babam çocukken benimle haritalar çizdiği için. Bir yerlerde dolaşır, sonra gittiğimiz tüm yerleri çizerdik.

Şu anda ondan geriye kalan tek şey bu ve kesinlikle çok işime yarıyor.

O karnavalda bana o balığı kazanmıştı, şimdi ben de onu denize geri vereceğim.

"Kiralık araba şirketine temizlik ücreti olarak bir servet ödeyeceğim," diyorum Mack'e.

Bir elim direksiyonda, diğer elimle ise topaklanmış süveterimi onun yarasına bastırıyorum. Neredeyse bilinci kapalı. Nefesi zayıf ve gözleri geriye dönüyor.

Önümdeki araba yeterince hızlı gitmiyor, bu yüzden şerit değiştiriyorum ve arka aynayı kontrol etmediğim için bir korna çalıyor.

"Siktir." Diğer şeride geri dönüp tekrar gaza basıyorum ve iki araba daha geçiyorum.

Böyle devam ettim, şerit değiştirip durdum, gözlerim Mack'in boynundaki titreşime odaklanmıştı, nefes alıp almadığını kontrol etmek için.

Bu diğer sözde evrende gerçekten iyi bir sağlık hizmeti olsa iyi olur.

Ya da belki sihirli bir şekilde iyileşir.

Tek bildiğim, eğer ölecekse, yaşamak bile istemediği bu evrende olmayacağı.

Bir kez daha direksiyonu kırdım ve yolun kenarında bir polis arabası ışıklarını yaktı. "*Orospu çocuğu*," diye içimden küfrettim.

Lütfen beni durdurma, lütfen beni durdurma. Ama ne boşuna bir dua.

Woop Woop!

Sirenler.

Siktir, iki kez siktir.

Arka aynada gözlerimi yakalarım, soluk mavi irisleri koyu lekelerle çevrili, derisi hamur işi gibi şişmiş. Kendimi zar zor tanıyorum ama bunun nedeni fiziksel görünüşüm değil. Bende tamamen farklı bir şey var.

Ben kimim? Ne yapıyorum ben?

Değiştim. İçten dışa. Polis arabası bana yaklaşıyor.

Hedefin ben olduğumu inkar edemem. Sonuçta, deli gibi araba kullanıyorum.

"Yolun kenarına çekin," diyor robotik bir ses megafondan.

Mack'in başı yana doğru eğiliyor, benden uzaklaşıyor.

"Hayır!" diye bağıyorum. "Uyanık kal!"

Hâlâ nefes alıyor. Hâlâ nefes alıyor.

Arabadaki saate bakıyorum.

Gitme zamanına yedi dakika

kaldı. Çıkış bir mil ötede.

Tek yapmam gereken oraya varmak. Su, çıkıştan yürüme mesafesinde.

Sonra suya doğru çeyrek mil koş. Çok yaklaştım.

Sirenler çalıyor. Hızımı kesmediğim için başka bir polis de devreye giriyor.

Bu, kesinlikle hayatımda yaptığım en aptalca ve en pervasızca şey.

Ama artık korkak olmayı reddediyorum.

Yarım mil sonra çık.

Gözlerim bir kez daha dikiz aynasına bakıyor... Ve sonra,
lanet olasıca gaza basıyorum.

Bölüm 33

Çıkışa vardığımda, her şey yeşil, siyah ve mavi bir bulanıklık içinde uçup gidiyor. Bir polis arabası daha katılmış. Sirenler arkamda çalışıyor.

Şimdi çıkıştan çıktım ve yan yolda gaza basıyorum.

Otuz saniye daha, oraya varacağız.

Yirmi dokuz. Yirmi sekiz.

Başarırsak, hayatım biter. Başaramazsak, hayatım yine biter. Polisler peşimde.

Kornaya basıyorum, camı indiriyorum ve "Çekil lan yolumdan!" diye bağıriyorum, suya giden çimenli kıyı şeridinden geçiyorum.

İnsanlar yolumdan çekiliyor. Çalılıklara girdiğimde polisleri atlattım, ama yakında yetişecekler.

Arabayı durdurduğumda, üç dakikam kalmış.

Kapıdan dışarı atlıyorum ve Mack'in yanına koşuyorum. "Bana bak, Mack! Bana bak!"

Gözleri geriye dönüyor, ama hala hayatta, çok az da olsa. Kan her şeyi kaplıyor — koltuğu, gömleğini, şortunu.

Toplayabildiğim tüm gücümle onu kaldırıyorum. Onunla birlikte içeri girmeliyim ve çabuk olmalıyım.

Kumda zorlukla ilerlerken kafamda sayıyorum, yürürken ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Arkamda polislerin sesleri var. Ama her şey bulanık.

İki buçuk dakika sonra ayaklarım suya değiyor. Mack yanımda sürünerek ve tökezleyerek ilerliyor.

Su sığ, ta ki derinleşene kadar, ve ben yüzeye dalmadan önce tökezliyorum. Şimdi tek elle yüzüyorum, Mack göğsüme yaslanmış.

Bir dakika.

Sıkı yüzüyorum. Hiçbir zaman iyi bir yüzücü olmadım... şimdiye kadar. Sanırım balığa dönüşmenin avantajları var.

Ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı çıkarıyorum, ama nefes alma ihtiyacı ortadan kalkıyor.

Üç metre doğuya yüzdükten sonra rotamı biraz kuzeye çeviriyorum.

Ne aradığımı bile bilmiyorum, ama bulanık suda bile görüşüm netleşti.

On saniye sonra onu gördüğümde su altında çığlık attım.

Okyanusun ortasında dönen, dönen elektrikli bir daire. Lanet olası bir halka ışık gibi.

Haftalar önce rüyalarımda gördüğüm aynı dönen ateşli daireler.

İt, Jules. İt. İt.

O kadar yaklaştım ki elektriksel çekimi hissedebiliyorum. Portal ulaşılabilir mesafede.

Ve sonra, aniden, karanlık görüşümü kaplar, yapışkan şeritler yüzüme çarpar.

Kahretsin, o da neydi?

Bir şey koluma yapışmış, yüzüme ve vücuduma yapışmış. Deniz yosunu, plastik sargı gibi yapışkan ve kalın.

Kollarımın etrafında kayıyor ve Mack'in yüzüne sığıyor.

Hayır!

Onu uzaklaştırıyorum, ama daha fazlası gelmeye devam ediyor.

Mack kollarımda ölü ağırlık olsa da daha hızlı yüzüyorum ve kan, köpekbalığı yemi gibi peşimizi takip ediyor.

Üç saniye... İki...

Elimi uzatıyorum.

Elektrik halkası parmak uçlarımda hemen yanında, sadece bir santimetre daha ileride. Ona ulaşmak için kolumdaki tüm kasları gerginleştiriyorum. Vücudumdaki her bir kas lifini suya karşı zorluyorum.

Ve tam temas etmek üzereyken, kıvılcım çıkıyor. Eski bir televizyon gibi.

Zzzt.

Kolumu indiriyorum. Mack'i de neredeyse kaybediyordum.

Hayır. Bu olamaz.

Hayır. Her şeyin böyle bitmesi gerekmiyordu.

Kaçırdım.

Portalı kaçırdım.

En azından korkak bir şekilde ölmeyeceğim. En azından gerçekten sevdiğim tek kişiyle birlikte öleceğim.

Ama görünüşe göre öleceğim. İkimiz de öleceğiz.

Ve sonra her şey karanlığa gömülecek.

Bölüm 34

"Hey! Tıbbi yardım gerekiyor! Burada iki yaralı var. Biri durumu oldukça kötü görünüyor."

"Evet, ne var bunda yeni?"

Gözlerim bilinç arasında gidip geliyor. Beynim kelimeleri algılıyor, ama sessiz ve uzaklar. Hareket etmeye çalışıyorum, ama bir el omzuma dokunuyor.

Neredeysem, artık suda değilim. "Mack..."

Sesim kısık, boğuk ve acı dolu.

Bir ses cevap veriyor, ama onun sesi değil. "Konuşmaya çalışma. Biri doktoru çağırsın, lütfen!"

Bilincim dalgalanıyor ve ağır, donuk bir uyku dalgası beni tekrar etere itiyor.

Bip. Bip. Bip.

Önce bip sesi duyulur, sonra birden gözlerim açılır ve dik otururum.

"Kahretsin, portalı kaçırdık!" Sözler bozuk bir çığlık gibi çıkar. Etrafım çelik ve beyaz plastikten ibarettir. Steril. Soğuk. Ama temiz.

"Uyanmana sevindim. Arkadaşın hala bize geri dönmek için çalışıyor."

Ses, çatlak bir kapının arkasından geliyor ve sonra kapı ardına kadar açılıyor.

"Arkadaşım mı?" diye soruyorum.

Çılgınca etrafıma bakıyorum, bulunduğum yeri anlamaya çalışıyorum.

Ama her şeyi fark ettiğimde ağzım açık kalır. Hastane odasına benzer bir odadayız. Ancak duvarlar camdan ve dışarıda göz alabildiğince su var. Ama sadece su değil. Yeşillik de var. Her yerde bitkiler ve çiçekler büyüyor.

Tıpkı Mack'in kubbesinde olduğu gibi.

Burası neresi?

"Evet, onu seninle aynı odada tuttuk. İkinizin buraya gelene kadar zorlu bir yolculuk geçirdiğinizi düşündük. Portal atlamalarının bazıları için... zorlu olabileceğini biliyorum. Tabii ki, bu nereden geldiğine bağlı."

Önümdeki kişinin sesi bir kadının sesi gibi, ama o...

Bir balık. Yani, balık değil ama Mack gibi balık benzeri bir insan. Uzun ve zayıf, gözleri keskin yeşil. Vücudunda parlak, koyu mavi pullar var.

Ellerim vücudumu hızla tarıyor. Bir tür hastane önlüğü giymişim ve bir tür makineye bağlıyım.

"Portal atlamaları..." diye mırıldanıyorum.

Sonra kadın yanımdaki perdeyi açar ve Mack, bir tıbbi yatakta yatmaktadır. Yaraları sarılmıştır. Göğsü inip kalkmaktadır. Gözleri, sanki derin bir uykuya dalmış gibi kapalıdır.

Onu görünce kalbim hızla çarpmaya başlar ve gözlerim hemen yaşlarla dolar, onları silerim ve burnumu sertçe çekerim.

Hayatta. Bir şekilde hayatta.

Ve biz buradayız, birlikte. Ama burası neresi?

Kadın etrafımda telaşla dolaşıyor. "Uyandığın için mutluyum. Bayılmışsın ve sonra bir tür fugue durumunda uyanmışsın, herkese vurup bağırıyormuşsun, bu yüzden aklın başına gelene kadar birkaç dakika beklesek iyi olur diye düşündük. Böyle bir şey hiç görmemiştik."

"A-ama nasıl buradayız?" Elimi başıma koydum ve saçlarım sıırılsıklamdı.

Ne kadar zaman geçti? Bir ömür geçmiş olabilir. Belki de öldüm. Ölü bir insan hala hissedebilir mi?

Kadın yatağımın ucuna gidip, hayati fonksiyonlarımı ya da sağlık çalışanlarının yaptığı her neyse onu kontrol etti. Konuşmadan önce saçımdaki kurumuş yosun parçalarını silkeledi.

"Şaka mı yapıyorsun, ciddi misin, anlayamıyorum. Portala atladın ve şimdi yeni bir evrendesin. Senin evreninin her şey konusunda biraz daha ilkel olduğunu biliyorum, ama ne yaptığını bildiğine eminim."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, ama bu mümkün değil. Biz... biz başaramadık. Atlamayı kaçırdık, zamanımız doldu, portal kapandı! Her şey karardı."

Kadın başını eğip bir saniye merakla bana bakar. "Hmmm... Bu çok garip. Daha önce böyle bir şey duymadım. Kollarını kaldırır mısın?"

Ben de onun dediğini yapıyorum. O, vücudumun farklı yerlerini kontrol ediyor ve stetoskopu göğsüme bastırıyor. Tam o sırada, küçük bir yaratık hastane önlüğünden çıkıp köprücük kemiğime tırmanıyor.

"Böcek!" Beynim yarattığı tanıdığında bağırırım, çünkü onu gördüğüme çok sevinirim.

O da bizimle gelmişti. Akvaryumundan kaçmış olmalı. Küçük dostumun dönüşü kalbimi coşturdu. Ben olmasam ona kim bakardı ki?

Kadın yengeci nazikçe derimden alır ve avucunun içine koyar. "Oh! Bu küçük şeyi arıyorduk. Bu her şeyi açıklıyor, değil mi?"

"Yengecimi mi arıyordunuz?" Ellerimi kolumun uzunluğu boyunca gezdiriyorum, artık tamamen zümrüt yeşili pullarla kaplı olmasına hayranlıkla bakıyorum.

"Ama bu artık bir yengeç değil, canım, değil mi? Bu bir böcek."

"Onun Böcek olduğunu biliyorum, ona bu ismi ben verdim. Ama böcekler ve yengeçler aynı şey değil. İnan bana, bu konuyu daha önce konuştuk."

"Hayır, hayatım. O portalın içindeki bir böcek. Aylardır onu bulmaya çalışıyoruz. Oraya girdiğinde, tüm operasyonu altüst ediyor, anlarsın ya. Küçük bir böcek ve sanki tüm evreni bir arada tutan kodlar çalışmıyor gibi. Ama galiba size bir iyilik yaptı ve her şeyi normalden biraz daha uzun süre açık tuttu. Portal randevumuza biraz geç kaldık, değil mi? Yaramaz, yaramaz." Gözleri parıldayarak parmağını bana doğru sallıyor. Yengeç kolundan omzuna tırmanıyor. "O zaman onun bir hata değil, bir *özellik* olduğunu söyleyebiliriz, ne dersin?" Kendi kendine gülüyor.

"Koddaki bir hata," diye tekrar ediyorum. Çok şaşkınım, başka mantıklı bir şey söyleyemiyorum.

"Hoş geldin, ufaklık." Küçük kabuğunun üstünü okşadı. Sonra bana baktı. "Peki, ben gidiyorum. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

Doktor birazdan viziteye çıkacak."

"Evet! Mack. Mack hakkında bilgi almam lazım. O iyi olacak mı?" Uyuyan bedenine doğru işaret ettim.

Kadın gülümser ve elini benimkinin üzerine koyar. Parmakları neredeyse tamamen birbirine yapışık, aralarındaki ince deri neredeyse şeffaf. "Tabii ki olacak."

"Ama neredeyse ölmüştü. Üç kez vurulmuştu. Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü bu evrende, iyileşmek için en önemli şeye sahibiz."

Gözlerimi sıkıca kırıştırarak beynimi zorluyorum. "Nedir o?" Elimi okşuyor.

"Topluluğun ilgisi."

Bölüm 35

"Ne diyebilirim ki? Ben bir kahramanım. Bana teşekkür etmek için her sabah waffle yapabilirsin," diyorum Mack'e ve bacaklarımı suya sokuyorum.

Kıyıdaki çimenlik bir alanda oturuyorum. Önümüzde, eski evrenimizde gölet dediğimiz geniş bir alan var. Ama şimdi, burası temelde bir ev. Normal bir evimiz de var, içinde uyuyabileceğimiz ve televizyon izleyebileceğimiz bir ev. Aslında, başka yerlerden çok da farklı değil. Sadece biraz daha ıslak, hepsi bu.

Mack bana doğru yüzüyor ve ayaklarımdan tutunarak, ben kıyıda otururken, suya basarak bacaklarımın arasına giriyor.

Bu bölge bize tahsis edildi ve henüz yerleşme aşamasında olsak da, bize çok uygun olduğunu söylemeliyim.

Bu evrenin balık insanları bizi kollarını açarak karşıladılar. Bir araya geldiler ve onların yardımıyla Mack tüm yaraları iyileşti. Aslında ikimiz de iyileştik. Yalnızlık ve korku dolu günler geride kaldı.

Artık yalnızlık da yok. Çünkü bu evrendeki su yolları aracılığıyla hepimiz birbirimize bağlıyız. Herkes her zaman suda olmasa da.

Burada insanlar çeşitlidir. Bazıları eski evrende dolaşanlara benziyor, sıradan insanlar gibi, derileri var ama pulları yok. Bazıları ise tam anlamıyla denizkızı yüzgeçleri, paletleri ve her şeye sahip. Diğerleri ise bunların arasında bir yelpazede yer alıyor. Önemli olan tekdüzelik değil, her bireyin getirdiği benzersiz desen.

Dünya hem suya hem de karaya uyum sağlayacak şekilde inşa edilmiştir.

Kelebekler

burada *her* yerde, tüm gökkuşağının renkleriyle. Daha önce hiç görmediğim bir şey gibi

daha önce görmediğim bir şey.

Ve kalın bitki örtüsünden gelen oksijenle hava o kadar yoğun ki, bir daha nefes almak için mücadele etmek zorunda kalmıyorum. Tabii ki, ben de solungaçlar geliştirdim ve bunlar gerçekten çok havalı. Aslında, pullarım klavikulama kadar uzanıyor, ama ondan sonra yok oluyorlar, yani saçlarım hala duruyor. Sanırım şu ana kadar geçişim böyle. Ama gelecekte ne olacağını kim bilebilir? Burada insanlar akışkan, kendilerine uygun olduğunda pullar ve deri arasında geçiş yapıyorlar.

Bunun dışında, pek çok şey aynı. İnsanlar hala işe gidiyor. Aşık oluyorlar. Çocuk sahibi oluyorlar.

Biliyorum, ben de şüpheliydim. Hastanede bize bakan hemşireye sordum. Bu evren hakkında bana çok yardımcı oldu.

"Yani, burası bir tür ütopya mı?" diye sordum, kahverengi gözlerimi şüpheyile kısarak. "Çünkü buna hiç güvenmiyorum."

(Aslında, eski terapistimin bu konuda hala söyleyecek çok şeyi olduğundan eminim).

Ama o ciddiyetle cevap verdi. "Ütopya. Hayır. Burada mükemmel değiliz, ama iyi bir yaşam sürmek için çok çalışıyoruz, değil mi? Herkesi kabul ediyoruz. Siz küçük yetim portal gezginlerini içeri alıyoruz. Yaralarınızı sarıp sizi aramıza alıyoruz. Ama hayır, biz ütopya değiliz."

Küçük hastane yatağımdan ona baktım. "O zaman buraya ne diyorsun?"

Ama o sadece gülümsedi ve bana bir bardak su uzattı. "Bence biz buraya ev diyoruz."

Ve haklı. Artık burası öyle. Burası evimiz.

Ve şimdi, işte buradayız, küçük toprak parçamıza yerleştik. Aslında suya da.

Yine de, eski evrende özlediğim birkaç şey var. Aslında, sadece bir şey.

"Sen benim kahramanımsın," diyor Mack bana. "Ve sana teşekkür etmek için pek çok yolum var."

Biraz kıkırdayıp ona su sıçratıyorum, ama o kalçalarımı sıkıca tutuyor, yüzünü ve özel küçük uzantısını artık pullu olan karnıma sürtüyor.

"Senin dokunuşunu seviyorum," diyor bana, sözleri boğuk çıkıyor. "Bu koyu yeşil sana çok yakışıyor."

"Biliyorsun, artık daha iyisin..." diyorum, parmak uçlarımı boynuna ve omuzlarına kaydırarak. "Sanırım karada hiç yapmadığımız küçük bir işimiz var."

Bana bakar, gözlerinde bir ışıltı vardır. "Öyle mi? Peki ne olabilir o?"

Kesinlikle azgın bir ucube gibi göründüğümü biliyorum, ama bir grup kelebek küçük kelebek bacaklarıyla bir paket taşıyarak üzerimize uçtuğunda büyü bozulur. Evet, bu çılgın evrende gerçekten olan bir şey. Ben bile neredeyse inanmıyordum. Kurye kelekler.

Küçük bir paketi hemen yanıma bırakıyorlar.

"Bu ne?" Paketi alıyorum. Plastik bir torba... ve içinde... "Telefonum!"

Elimi ağzıma kapatıyorum. "Mack, portaldan geçerken telefonum yanımdaydı."

Torbanın içine elimi sokup küçük bir not çıkardım. Hastanedeki hemşireden gelmişti.

Herkes portal atlarken bu tür şeyleri hep kaybeder. Onu bir teknisyene gönderdim ve her şey çalışır durumda. Bana daha sonra bir teşekkür hediyesi gönderirsin. Şeref!

Telefonu çıkarır, yan düğmesine basarım ve avucumun içinde ışıklar yanar.

"Sence eski evrenimizle iletişim kurabilir mi?" diye sorar Mack.

Kıyıya çekip yanıma oturur ve omzumun üzerinden bakmaya başlar.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Ama daha bir şey yazamadan, ekranım mesajlarla dolup taşıyor.

Kate: BANKA HESABIMDAKİ BU DEVASA MİKTARLI PARA VE "ISLAK DAHA İYİDİR" YAZAN NOT NE ANLAMA GELİYOR? BUNUNLA SENİN BİR İLGİN OLDUĞUNU BİLİYORUM JULES, BENİMLE OYNAMAYA KALKMA

Mevcut evrenimizde, Mack Kate'in hesabına büyük bir miktar para yatırdı. Burada teknoloji daha gelişmiş; eski evrende imkansız olan şeylerin kurallarına daha az bağlıyız.

Ama paranın çoğu George'a gitti. Onu artık görmesem de, hala her gün onu düşünüyorum.

Mack'in ailesi onun gittiğini henüz fark etmedi. Onu dairesinde görmek için birkaç kez denedikten sonra ona e-posta gönderen kız kardeşi Delaney hariç.

Mack cevap verdi, ama durumun hala belirsiz olduğunu kabul etti. Her halükarda, herkesten yeterince uzakta olduğu için duygularıyla baş başa kalacak zamanı var. Belki bir gün tekrar iletişim kurabilir. Belki bir gün deneyebilir. Bu evrendeki teknoloji, iletişim kurmamızı sağlıyor. Bunun için minnettarım.

Ve Kate'e henüz cevap vermediğim için, daha fazla mesaj geliyor.

Kate: SENİ ÇILGIN KALTAK

Kate: Jason'ı neredeyse öldürecektin? Onu bıçakladıktan sonra zar zor hayatta kaldı! Şu anda ciddi misin? Neredeyse ölecekti. Şey, söylemeliyim ki, bunu hak etmişti. O adamdan nefret ediyorum. Haberlerde her yerde adın geçiyor! İlk başta sana deli kaltak diyorlardı, ama sonra bir dedektif dairenizdeki kameraları keşfetti... Bu arada, Jason'ın dairenizi dinlediğini biliyor muydun? Dalga mı geçiyorsun? Her neyse, herkes senden bahsediyor. Senin bir kahraman mı yoksa tam bir psikopat mı olduğuna karar veremiyorlar ve bence insanlar bu konuda oldukça bölünmüş durumda. Çoğu kadın, suya birlikte girdiğin garip balık yaratıkla talihsiz aşıklar olduğunuzu söylüyor. Birçoğu Mack'in oldukça seksi olduğunu düşünüyor. Ama neyse, nereye gittin? Suyun içinde değilsin, değil mi?

Zaman damgası, bir mesaj daha göndermeden önce birkaç gün daha geçtiğini gösteriyor.

Kate: Nerede olursan ol... Seni özledim. Umarım bunu alırsın.

Onu düşünerek gülümsüyorum. Ben de onu özledim. Sonra klavyeye dokunuyorum.

Jules: Seni seviyorum, Kate. Ben iyiyim, ama şu anda çok uzaktayım. Sen ve arkadaşların hiç seyahate çıkmayı düşündünüz mü? Belki de küçük bir portal atlaması gerektiren bir seyahate?

Yazma baloncukları belirir ve hemen kalbim hızla çarpmaya başlar. Sonra onun mesajı belirir.

Kate: Bebeğim, dikkatimi çektin. Portallar hakkında bir iki şey biliyorum ama önce biraz uyumam lazım. Nerede ve ne zaman olduğunu söyle, orada buluşuruz. Mayo getirmeli miyim?

"Sence Kate bir portal bulabilir mi?" diye soruyor Mack.

Parmakları şimdi uyluklarımın üzerinde oynuyor. İkimiz de çıplakız, pullarımızın örtüsü hariç. Artık meme uçlarım bile pullarla kaplı, ama neyse ki hala aynı hissediyorlar. Bunu biliyorum çünkü denemek için parmaklarımla üzerlerine vurdum.

Telefonu bıraktım. "Bence Kate bizim bildiğimizden çok daha fazlasını biliyor."

Parmaklarını yavaşça uyluklarımdan vücudumun Y şeklindeki kesişme noktasına kadar kaydırıyor.

Omurgamdan hafif bir titreme geçiyor.

"Az önce yaptığımız konuşma hakkında..." diye mırıldanıyor.

Kucağında, penisi çoktan sertleşmeye başlamıştı. Gözlerim ona takıldı, bu düşünceyle amım titremeye başladı. Daha önce hiç bu kadar özgürce istediğimizi yapamamıştık. Ve bu özgürlük, seksi olmanın ötesinde bir şeydi.

Elimi uzatıp sertleşen ereksiyonuna dokunuyorum, parmak uçlarımı boyu boyunca gezdiriyorum. O kadar büyük ki, yumruğumu zar zor çevirebiliyorum.

"Sana bir şey itiraf edebilir miyim?"

Ellerine yaslanarak başını geriye doğru eğiyor. Dokunduğumda biraz tıslıyor ama zorlukla yutkunup başını sallıyor. "Her zaman."

"Gerçekten çok büyüksün."

Kıkırdayarak elini benimkinin üzerine koyuyor, böylece sertleşmiş penisinin uzunluğunu okşayan elimi kaplıyor. "Diyelim ki dönüşümümde her şey değişmedi."

Ellerimizin birlikte penisini okşadığını izlerken büyülenmiş gibi kalıyorum, ama başımı sallıyorum. "Hayır, ama sen gerçekten çok büyüksün. Korkarım ki ben yapamayacağım..." Başımı eğiyorum. "Bilirsin."

Gözleri parlar. "Ne?"

Sonra kulağına eğilip fısıldıyorum, "Seni içime sığdırmak."

O inler ve kollarını bana dolayarak bizi suya çeker, böylece su yüzeyinin altına dalarız. Üstümüzde, sucul yeşil, altın ve pembe bitkiler ve çiçekler etrafımızda yüzer. Suyun altında her şey daha nettir ve oksijen ve hidrojen molekülleri bizi her sonsuz olası konumda birbirimize bağlar.

Mack beni kendine doğru çeker ve öpüşürüz. Saçlarım etrafımızda bir hale gibi süzülür, kollarım da yukarı doğru süzülür, ağzı dudaklarımdan boynuma, oradan da köprücük kemiğime doğru iner. Sonra arkamda süzülür, eli karnımın etrafında dolaşır, ta ki sırtıma gelene kadar. Penisıyla içime doğru iter, kaygan girişi yukarı aşağı sürter.

Gözlerim geriye döner ve arkama uzanarak elimi boynuna doğru uzatırım. Tek bir itmeyle beni penetre eder ve başıyla içime girer, anında bir zevk dalgası tüm vücudumu sarar.

"Nasıl hissediyorsun?" diye kulağıma fısıldadı.

O biraz daha derine ittiğinde, ben de ona doğru geri çekilerek karşılık verdim, onun bulunduğu yerde onunla buluştum. "Çok... çok... iyi."

Tamamen içeri girdiğinde, kalçalarını bana doğru itiyor, eli karnımdan klitorisime doğru iniyor ve baş döndürücü, hafif vuruşlarla daireler çiziyor.

"Sanırım bu evrende..." der, kalçalarını tekrar tekrar hareket ettirerek, "ben tam uyuyorum."

"Evet, tanrım, çok büyük." İnliyorum. Ama onu kaldırabilirim. Onun her parçasını kaldırabilirim. Ve korkmuyorum.

Onun sevgisi benim için çok
büyük değil. Hepsini
kaldırabilirim.

Kısa süre sonra, öfkeyle sevişiyoruz, su etrafımızda bir kasırga gibi dönüyor ve biz de ortasında kalıyoruz. O bana doğru çekilirken ben ona doğru itiyorum, avucuyla göğsümü tutup beni kendisine daha da yaklaştırırken, eli klitorisimi okşuyor.

Duygular kabarıyor, buharlaşıyor, sonra tekrar kabarıyor ve dalgayı yakalıyor, ta ki aniden vücudumun her noktasından üzerime akın edene kadar.

"Aynen öyle devam et," diyorum. "Ama biraz daha sert. Penisinle. Ve elinle de..."

Boynuma burnunu sürtüyor, kulağımı öpüyor, benim talimatımı yerine getiriyor.

Ve orgazm sonunda beni sararken, vücudumu dikleştirip sonra da derinden sarsarken, o da boşalır. Kalçaları düzensiz ve çılgın bir ritimle hareket eder, nefesi kulağımda. Ta ki bu galaksideki tüm evrende geriye sadece ikimiz kalana kadar.

Her şey bittiğinde, orgazmım sonunda sakinleştiğinde, dönüp onu kendime doğru çekerim.

O eğilir ve beni bir kez daha öper.

Ve daha önce yaptığı gibi, beni tamamen nefessiz bırakır.

LE FIN

Cat Wynn hakkında

Cat Wynn, 2001'den kalma Livejournal hesabını hala saklıyor, ancak 2016'dan beri ona bakmaya cesaret edemiyor, bu da ona acı verici bir utanç ve merhametli bir şekilde bulanık bir anı bırakıyor. Geçen yıl Livejournal'dan, 21. yıl dönümlerini kutlayan ve yazım hatalarıyla dolu bir e-posta aldı, bu da Livejournal'ı onun en uzun ve en utanç verici (ama muhtemelen en samimi ve dürüst?) ilişkisi haline getirdi. Üniversitede yurtdışında okurken, Livejournal'ını tamamen birlikte olduğu tüm erkeklerin fotoğraf arşivine ayırdı. Bu, *sansürsüz, tamamen halka açık* bir günlüktü ve 2023 yılında yayınlayabileceği en korkunç şeydi. Ama o zamanlar sadece altı okuyucusu vardı, yani... şanslı bir hayat yaşadığını söyleyebiliriz.

Şimdi bir romantik yazar ve Tall, Dark & Fictional podcast'inin ortak sunucusu ve bazen pop kültür eleştirileri yazıyor, ancak her şeyi göz önünde bulundurduğumuzda, açıkça kimseyi veya hiçbir şeyi eleştirmekle ilgisi yok.

Cat'in diğer yazıları okumak isterseniz, catwynnauthor.com veya
abone abone haber bültenine haber
bültenine

catwynnauthor.substack.com.

Cat Wynn'in diğerk eserleri

Tatil Oyunları

En kötü yılın ardından, August Pointe en yakın arkadaşlarıyla amcasının dağ evinde Friendsmas'ı geçirmek için sabırsızlanıyor. Tanıdık yüzlerin rahatlatıcı etkisine gerçekten ihtiyacı var. Ancak bir kar fırtınası çıkınca, August hiç tanışmadığı bir ortak tanıdıkla birlikte evde mahsur kalır. Ancak Jack Harris, TikTok'ta ünlü, yakışıklı bir şef. Onun rahat tavırları ve mükemmel içki yapma becerileri, August'un buz gibi dış görünüşünü eritiyor. Üstelik yanında bir kedi yavrusu da getirmiş!

August ilişkiye girmek istememektedir, ancak bazı Noel hediyeleri açılmayacak kadar caziptir. Arkadaşları da onun biraz tatil neşesi hak ettiğini düşünmektedir. Yine de August, bir yabancıyla yatak odası oyunları oynamaya değer mi, yoksa Yeni Yıl'da iki kat daha fazla kalbi kırılacak mı emin değildir.

Otel Oyunları

Saç stilisti Olivia Couper, arkadaşlarıyla Friendsmas'ı kutlamak için uzak bir dağ evinde en yakın arkadaşlar. Olivia, en yakın arkadaşının huysuz cerrah kardeşi Henry'den onu arabayla götürmesini istediğinde, bunun sadece tabii ki yıllardır birlikte oluyorlardı, *ama her zaman konuşulmayan* bir kuralı takip ediyorlardı:

Elbette, yıllardır birlikte oluyorlardı, ama her zaman bir kuralı çiğnemediler: *Asla birlikte olduklarını konuşmak yok.*

Ne yazık ki, Olivia ve Henry yoldayken bir kar fırtınası çıkar ve onları son boş otel odasında mahsur bırakır. Ve birdenbire Henry tüm kuralları çiğnemek ister.

Olivia bir seçim yapmak zorundadır: Henry'ye karşı gerçek duygularıyla yüzleşmek ya da tüm duvarlarını sağlam tutarak dağ evine kaçmak. Bu, oynamaya hazır olup olmadığından emin olmadığı bir oyun ve unutamayacağı bir otel konaklamasıdır.

Jingle Bell Oyunları

Lara Blunt huysuz biridir, ama kasabanın en neşeli küçük Noel dükkanı olan The Jingle Bell'de çalışan bir huysuzdur. Lara, Noel Arifesi vardiyasının bitmesini sabırsızlıkla beklemektedir, böylece evde bir şişe rom ile tek başına somurtabilir. Onun

Öte yandan, mağaza müdürü (ve mağaza sahibinin oğlu!) Leo Nicoli, tatil neşesiyle doludur ve Lara mağazasına girdiğinden beri ona göz koymuştur.

Leo için ne yazık ki, Lara onun cazibesine karşı bağışık ve artık onu kazanmak için zamanı kalmamıştır.

Ancak Leo ve Lara, kapanış saatinden hemen önce birlikte bir süpürge dolabına kilitlenince, tüm tatil planları suya düşer. Belki Leo sonunda Noel hediyesini, Lara'nın sevgisini, elde edebilir. Ve belki Lara da, kasabanın en neşeli adamı sayesinde, sonunda biraz Noel ruhunu hissetmeye başlayabilir. Her halükarda, ikisinin de asla unutamayacağı bir Noel Arifesi olacağı kesin.

Uçak Oyunları

Parker Donne ayaklarını yere basmak, evlenmek ve bir aile kurmak istiyor.

Ne yazık ki, lüks seyahat sektöründeki niş işi

Mekanikçilik onu zengin ama havada tutuyor. Sürekli olarak dünyanın dört bir yanını dolaşarak zengin müşterilerinin eşsiz araçlarına bakıyor.

Bu yüzden Parker, Amerika'ya dönen özel jette tek yolcu olmadığını fark ettiğinde, sonuçsuz flörtlere girmenin iyi bir fikir olmadığını bilir. Ancak siyah saçlı ve mavi gözlü konuşkan kadın, sadece kendi eğlencesi için onun dikkatini ve cüzdanını çalmıştır. Elliot Sheer, Parker'ın aradığının tam tersidir.

O uçarı, huysuz ve yerleşik bir hayata ilgi duymaz. Parker, onun nerede yaşadığını bile bilmiyor.

Düğün fotoğrafçısı olarak bir işten diğerine geçmektedir. Cazip ama sorunlu biridir.

Parker onu bir daha asla görmeyecek. Ancak, Schiphol Business Lounge'da ve ardından O'Hare Terminal 5'te onu tekrar görür. Ve bir kez daha Midway bagaj teslim alanında. Ve şimdi onu Instagram'da bulduğu için, onu kasıtlı olarak aramadığını iddia edemez.

Uluslararası bir kedi fare oyunu. Her karşılaşmada, onun istediği bağlılığı ona vermeyeceği daha da netleşiyor. Ama Parker, sonunda tek başına yere çakılacağını bilsen bile, onu gökyüzünde kovalamaktan kendini alıkoyamıyor.

Going Down

Colin Rush, dört büyük danışmanlık şirketinden birinde aşırı çalışan bir yıldızdır. Komşusu Emma Smith, sevimli ama çekingen bir birinci sınıf öğretmenidir ve ona hiç bakmamıştır. Söylemeye gerek yok, Colin Emma'nın kendi tipi olmadığından emindir ve Emma da Colin'in korkutucu bir oyuncu ve muhtemelen bir pislik olduğunu düşünür. Açıkçası, birbirlerinden her ne pahasına olursa olsun kaçınırlar.

Ama ikisinin ortak bir yanı var: ikisi de Sevgililer Günü'nden nefret ediyor. Yağmurlu bir günde elektrik kesintisi Emma ve Colin'i binanın asansöründe mahsur bırakınca, ikisi istemeden birbirlerinin fiili (ve isteksiz) Sevgililer Günü partnerleri olurlar. Artık birbirlerinin yanında oturmaktan başka çareleri yoktur... ve belki de başka ortak noktaları olduğunu keşfedebilirler.

Yakın mesafe, Cupid'in aralarında bir tatil büyüğü yapmasına izin verecek mi ? Yoksa 14 Şubat'ta aşağı inen tek şey asansör mü olacak?

Partner Track

Perdie Stone'un hayatta sadece üç şeye ihtiyacı var: Sonsuza kadar en iyi arkadaşı Lucille.

Sevimli kurtarılmış pug köpeği Bananas. Ve son olarak, Charleston'daki hukuk firmasında çok istediği ortaklık.

Büyük bir davada, Ivy League'in ünlü avukatı Carter Leplan ile karşı karşıya geldiğinde ve galip geldiğinde, bu ortaklığı fazlasıyla hak etti. Can sıkıcı derecede yakışıklı avukatı kendi oyununda yenmekten daha iyi bir his olacağını düşünmemiştir, ama bu, tuhaf bir fırtına ikisini de mahsur bırakmadan önceydi.

Birlikte.

Son otel odasında. Tek bir

yatakla.

Perdie'nin kolay kolay unutamayacağı bir gecelik ilişki... özellikle de Carter onun şirketine gelip, onun olması gereken işe girince.

Ve hemen hayatına geri döner — her şeyi çözdüğünü sandığı hayatına.

İçindekiler

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)
- [17. Bölüm 17](#)
- [18. Bölüm 18](#)
- [19. Bölüm 19](#)
- [20. Bölüm 20](#)
- [21. Bölüm 21](#)
- [22. Bölüm 22](#)
- [23. Bölüm 23](#)
- [24. Bölüm 24](#)
- [25. Bölüm 25](#)
- [26. Bölüm 26](#)
- [27. Bölüm 27](#)
- [28. Bölüm 28](#)
- [29. Bölüm 29](#)
- [30. Bölüm 30](#)
- [31. Bölüm 31](#)
- [32. Bölüm 32](#)
- [33. Bölüm 33](#)
- [34. Bölüm 34](#)

35. Bölüm 35 Cat
Wynn Hakkında
Cat Wynn'in Diğer
Eserleri

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

